

BORILAČKE VEŠTINE

BROJ 93

CENA 15 DINARA

NINĐA

PRAVO U SRCE DEMONA

Derek Finegan

PRAVO U SRCE DEMONA

Derek Finegan
PRAVO U SRCE DEMONA

Izdavač:
NIP, „DEČJE NOVINE“,
G.Milanovac

Za izdavača:
Miroslav Petrović
generalni direktor

Glavni i odgovorni urednik:
Mirjana Šterijeovski

Urednik:
Borivoje Lošić

Lektor:
Mirjana Jakovljević

Korektor:
Nađa Maksimović

© 1991. DEN PRESS

NINĐA 93 – FEBRUAR 1991. GODINE

Izdaje NIP „Dečje novine“, Tihomira Matijevića 4, 32300 Gornji Milanovac.
Telefoni: (032) 712-246, lokal 28, uredništvo, (032) 714-250 prodaja i (032)
710 – 529 pretplata. prodaja. Teleks 13731. Broj tekućeg računa kod SDK
u Gornjem Milanovcu: 61320-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u
Beogradu: 60811-620-16-257310-03292. Štampa „Litopapir“, Čačak.

Derck Finegan

PRAVO U SRCE DEMONA

Da li demoni postoje?

Ne, naravno, reći će vam takozvani ozbiljni ljudi. Možda, glasiće odgovor onih koji su spremni da poveruju u bilo šta ako im to iznesete na dovoljno ubedljiv način. Veoma je mali broj ljudi koji će vam na takvo pitanje jasno i glasno odgovoriti sa — da!

U redu, da za sada prihvatimo takav odgovor kao neku vrstu radne hipoteze i pokušamo da utvrdimo više pojedinosti o legendarnim bićima za koje svi tvrde da ne postoje, a nema naroda na ovoj planeti u čijoj mitologiji ne postoji priča o demonima čija je jedina svrha postojanja u tome da čine zlo ljudima.

Kako demoni izgledaju?

Teško da ćete dobiti dva ista odgovora na to pitanje. Zaklju-

čak koji se nameće jeste da je to zato što deomne, u stvari, niko još nije video, ali razmislite i o drugoj mogućnosti: da demoni zapravo mogu uzeti lik koji im u datom trenutku najviše odgovara!

Čovek koji je na gotovo neshvatljiv način visio na fasadi jedne od onih užasno ružnih višespratnica poredanih duž Embarkadera u visini gata 45, lagano zavrte glavom skrivenom kapuljačom od crne svile. Da, demoni odista mogu odabrati najneobičnije oblike!

Zavesa na prozoru bila je gotovo prozirna, jer ova strana zgrade gleda direktno na površinu zaliva i do sedamnaestog sprata eventualno bi mogli dosegnuti i radoznali pogledi sa brodova i jahti koji prolaze u blizini. Nikom razumnom, uz

to, ne bi palo na pamet da postoje bića sposobna da se po glatkom zidu izveru do ove visine kako bi zavirili kroz jedan od prozora.

Devojka na drugoj strani prozora ispusti knjigu na pod i pro teže se na ležaju. Kućna haljina otvori se da otkrije dugu i savršeno izvajanu nogu, plava kosa rasu se po jastuku, uokvirujući nežno i ljupko lice punih usana i krupnih tamnoplavih očiju.

Samo se zadovoljno osmehnula kada sa ulaznih vrata dopre melodični zvuk zvona. Biće u crnom potraži malo pogodniji položaj, ako se uopšte može govoriti o pogodnom položaju dok visite na glatkoj fasadi oslo njeni samo na dva sitna komada čelika zarivena u zid.

Bez žurbe, devojka ustade zabacujući kosu unazad. Hodala je kao kraljica, uspravna, vitka; nekim ženama takvo držanje je urođeno, neke ga steknu dugotrajnim vežbanjem, ali je krajnji efekt isti i od njega zastaje dah svakom pravom muškarcu. Ruka u crnoj rukavici bešumno se pomeri duž ivice prozora, tražeći bolji oslonac. Devojka se sa ovog mesta nije mogla videti, ali je do osetljivih ušiju dopro šum otvaranja vrata i prigušenih glasova iz predvorja.

Muškarac koji se iza nje pojavio u okviru vrata dnevne sobe bio je veoma visok, veoma krupan i veoma nervozan. I mnogo stariji, bez obzira na sav trud i novac uloženi u skrivanje tragova godina na njegovom licu i telu.

— Meri Bet — reče on prigušenim glasom, pokušavajući da povрати kontrolu nad sobom. — Meri Bet, dogodilo se nešto vrlo čudno...

Devojka se okrete da ga pogleda ogromnim, naivnim očima. Kristalna čaša u njenoj ruci tiho zvecnuo o flašu sa viskijem najbolje vrste.

— Šta to, dragi? Nešto na tvom poslu, ili...?

Lice muškarca se izobličilo. Prišao je devojci u tri duga koraka i nimalo nežno je šcepao za rame, obrćući je prema sebi.

— Ne znaš, je li? — procedi kroz zube, teško dišući. — Ne znaš, droljo? Neka je proklet onaj dan kad sam te sreo! Neka je hiljadu puta proklet onaj čas!

Lice devojke bilo je prava studija povređenih osećanja ne pravedno optuženog. Prateći taj prizor kroz dva uska proreza svoje maske, čovek skriven na drugoj strani prozora ironično raširi usne u osmeh.

— Ali, Vin... Gospode bože, otkuda odjednom takve reči? Šta sam ti ja učinila?

— Šta si mi učinila? To tek pokušavam da utvrdim, droljo! Sada ćeš mi reći, inače...

— Vin... pusti me, to boli!

Čitav gornji deo tela polete joj unazad od udarca otvorenim šakom po licu. Da je muškarac nije čvrsto držao drugom rukom, svakako bi se sručila na pod.

— Vin, nemoj!

Lica izobličenog od mržnje, muškarac joj pusti rame, ali se njegovi dugi, negovani prsti sklopiše oko vrata devojke. Stezao je, povijajući je unazad i privlačeći donji deo njenog tela sobi.

— Mislila si da sa mnom možeš da igraš tu igru, zmijo mala — govorio je kroz zube, lagano pojačavajući pritisak. — Hoću da mi najpre kažeš gde je negativ mikrofилma, Meri Bet!

Odgurnuo je unazad i ona je lupila ledima o zid pre nego što se kao lutka od krpa srozala na pod. Kućna haljina otvorila joj se na grudima i jedna krupna i čvrsta dojka sa šiljatom bradavicom zatreperi kad devojka tiho vrisnu.

— Dakle, Meri Bet?

— K-kakav mikrofilm, Vin? O čemu govoriš, za ime božje?

Muškarac je iskosa posmatrao, puneći nesigunim rukama čašu viskijem.

— Film koji si načinila one noći kada si me dovukla ovamo pravo iz kancelarije. Torba sa dokumentima sve vreme je bila ovde i to su jedini trenuci kada je nisam imao na oku, prokletstvo!

Devojka zavrte glavom i kosa joj se rasu po licu. Ustajala je sporo, proračunatim pokretima, a svaki taj pokret imao je za cilj da kod muškarca izazove sažaljenje pomešano sa seksualnom željom.

Njeno telo bilo je instrument na kojem je svirala savršenom sigurnošću. Muškarac zastade sa punom čašom u ruci i nesvesno se obližnu buljeći u sada potpuno otkrivene grudi.

— Vin — zacvile devojka. — Zašto mi činiš tako užasne stvari? I te optužbe! Pa ja ne znam čak ni šta je to mikrofilm!

Muškarac isprazni čašu naglim pokretom, kao da želi da povratj poljuljano samopouzdanje.

— Ne znaš, a? Reci mi samo i da ne znaš ko je Flip Morison, pa ću onda odista čuti sve! Kučko!

— Flip Morison? — ni trogodišnje dete ne bi moglo izgledati naivnije. — Kakve ve-

ze Flip ima sa tim? Vin, vidim da ti je neko napunio uši lažima o Flipu i meni, ali, ako si ljubomoran, nema razloga da... Ahhh!

Udarac ovoga puta nije bio tako snažan, ali je ipak ustuknula i uhvatila se rukom za obraz.

— Znam da se tucaš sa Morisonom — umorno reče muškarac. — Imam u džepu fotografije vas dvoje. Izvrsne fotografije, moram reći. Sudeći po tvom licu, momak je pravi fenomen u krevetu...

— To je nemoguće, Vin! Nije istina!

Sležući ramenima, on izvadi nekoliko kvadratnih komada kartona iz džepa sakoa i baci joj ih u lice.

— Pogledaj sama. I nemoj me ubeđivati da je to montaža. Momak koji mi ih je prodao pravi je stručnjak za te stvari.

Ona i ne pogleda u slike koje popadaše po podu. Lice joj izgubi malopredašnji izraz navodne devojčice, postajući iznenađeno mnogo starije nego što bi se moglo reći po tom još uvek sasvim mladom i čvrstom telu.

— Ah! — nasmeja se muškarac. — Konačno tvoje pravo lice, Meri Bet Kertis! Ili možda da upotrebim neko drugo ime? Kristina Keli? Meri En Barker?

Kerol O'Sej? Imaš li još koje, zmijo?

Ona obema rukama zatvori kućnu haljinu na grudima i nasloni se ramenom na zid, prkosno dižući glavu.

— U redu, Vin — reče hladnim, savršeno kontrolisanim glasom. — Razgovaramo o poslu, zar ne?

— Ne još — odmahnu on glavom. — Znam da sam ispaao prokleta budala što sam uopšte bilo šta počinjao s tobom, iako su me upozoravali da si drolja. Skupa drolja, ali ipak ništa drukčija od onih koje se mogu dobiti za trideset ili pedeset dolara u svakom mračnom uglu na Embarkaderu! To bih još i mogao podneti, ali kada sam shvatio da si i špijun...

— Negativi, Vin — podseti ona hladno. — Njih želiš, zar ne?

— Aha. I sve kopije izrađene od njih.

— Koliko, Vin?

— A, ne, draga moja! — odmahnu on glavom. — Nemam nameru da dajem lovu za to. Budi zadovoljna što ću dopustiti da odeš iz zemlje!

Ona se promuklo nasmeja i zavrte glavom. Usne čoveka sa crnom maskom izviše se u grimasu prezira. Ne toliko za devojkicu koliko za muškarca koji još uvek ne shvata da se igra

sa beskrajno opasnim stvaranjem.

Još uvek nije želeo da se umeša u scenu u dnevnoj sobi. Ovamo je došao po informacije, i to je jedino što želi da ima. Sudbina ovo dvoje ljudi ne zanima ga ni najmanje. A naročito sudbina žene koja je već pokazala da ima malo zajedničkog sa ostatkom ljudskog roda!

— Kako si ti naivan, Vin! — reče ona tiho. — Bože, kako si naivan!

On s nerazumevanjem skupi obrve. Mozak zamagljen gnevom i alkoholom poslao svoje upozorenje udovima, ali su oni bili prespori da bi na vreme reagovali.

Udarac koji je devojka zadala pokazivao je odlično poznavanje borilačkih veština. I nedostatak bilo kakvih obzira prema žrtvi tog udarca!

Pogoden stopalom bosa noge u mali trbuh, muškarac vrisnu, savijajući se u struku. Čak ni njegov vrisak ne stiže do svog kraja, jer drugi udarac, pesnicom u lice, polomi njegove zube i iseče jezik na nekoliko krvavih komadića, gušeći navalom krvi u dušnik svaki pokušaj da bar uzvikne.

Ni malo zadihana, Meri Bet zabaci kosu unazad sa lica, trijumfalno posmatrajući muškar

ca pred svojim nogama. Nozdrve su joj bile raširene, iz očiju se vao plamen, prste na rukama je skupljala i širila, nalik mački koja isprobava svoje kandže pre nego što se još jednom poigra sa nemoćnim mišem.

— A sada ćemo drugačije razgovarati, Vin, dragi moj — reče veselo. — Sada ćeš ti odgovarati na pitanja!

Zastenjajući, čovek pokuša da ustane, ali ga ona samo odgurnu unazad vrhom nožnih prstiju.

— Govori, Vin! Ti si meni i Filipu poslao ninda na vrat, zar ne?

* *

Prilika u crnom se ne pomeri; čovek neke druge vrste verovatno bi se morao trgnuti na te reči, dovodeći time u opasnost ne samo svoju misiju već i sam život.

Obrnuvši se na trbuh, Vin s naporom ispljunu veliku krvavu guku i udahnu.

— Šta... šta to znači?

— Ninda, Vin! Japanski ninda! Iskoristio si svoje veze sa Moruom da dovedeš jednoga ovamo, zar ne?

— Ne znam o čemu govoriš — dahtao je Vin. — Meri Bet... ja...

— Znam, želiš mikrofilmove — nasmeši se devojka. — Oni su već daleko odavde, ako baš hoćeš da znaš. Na drugoj strani okeana!

Pridižući se na kolena, muškarac potmulo zaurla. Ona se izmače korak unazad, i dalje se zadovoljno smeškajući.

— Tvoj šef će biti besan kad to dozna, zar ne, Vin? Kompletan spisak ličnosti iz Japana umešanih u prljavi posao sa isporukama oružja za Iran. Zato je moj gazda dvostruko zadovoljniji: sa tim spiskom u džepu, praktično i sve te momke ima u džepu, zar ne?

Pridržavajući se jednom rukom za kauč, Vin uspe da se uspravi, buljeći u devojku zakrvavljenim očima. Promumlao je nešto nerazgovetno, jer mu se novi talas krvi iz usta izlio po bradi i grudima.

— Ninda je jedino što se ne dopada mom gazdi — produži Meri Bet. — Ne želi da ima posla sa njim i dopustio mi je da ti poklonim život ako ga opozoveš, Vin!

— Ne znam ništa o tome — odmahnu muškarac glavom. Govorio je tiho, jedva razumljivo, očevidno još uvek se ne

usuđujući da se odvoji od kauča za koji se pridržavao.

Ona se nasmeja, kratko i suvo. Razdvojila je ruke na grudima i dozvolila da joj se haljina ponovo otvori.

— Ovim argumentima nikada nisi mogao da odoliš, zar ne, Vin? — reče promuklo, milujući dojke vrhovima prstiju. — Nisi ih čak loše ni milovao, premda kao ljubavnik nisi bogzna šta. Da li je istina da ne znaš ništa o nindži?

Vin klimnu glavom. Napeto ga posmatrajući, devojka zbaci haljinu sa sebe i ostade potpuno naga, ako se ne računa tanak zlatni lančić oko njenog struka.

— Ovakve stvari me uzbuđuju — reče promuklo. — I sva ta krv unaokolo. Bože, sva sam vlažna između nogu, vidiš li, Vin?

Zateturavši se, muškarac krete prema njoj, ali se ona zakikota i izmače u stranu. Uprkos prezrivoj grimasi na licu, čovek skriven na drugoj strani prozorskog okna, sa uživanjem je pratio skladne pokrete tog vitkog i savršeno građenog ženskog tela.

— Ti me opet želiš, zar ne, Vin? — kikotala se Meri Bet. — Ili možda grešim? Možda samo želiš da mi opet stegneš prste oko vrata, a?

— Droljo! Gde je negativ?

— Može malo trgovine? Dobiješ negative ako ukloniš ninđu!

— Ti si luda! Ne znam ništa o nindama... sem da ih još ima ponegde u Japanu!

— Ima ih, i te kako! — nasmeja se devojka. — Mnogo više nego što se misli. Mene zabrinjava onaj koji je došao ova mo, u San Francisko, Vin!

— Ako i jeste, ja nemam veze s tim, kunem se!

— Moguće — promrmlja Meri Bet. — Ali, možda tvoj šef ima, a da ti to i ne znaš?

— Ne... ne verujem...

— Nisi verovao — osmehnu se devojka — ni kada su ti govorili da sam drolja. Uopšte, ti previše veruješ ljudima, dragi moj Vin!

Ovoga puta dopustila mu je da joj priđe nesigurnim korakom, da joj čak dotakne rame na ispruženim rukama. Iscerila mu se u lice pre nego što je zadala još jedan kratak i brutalan udarac u pleksus, šaljući žrtvu ponovo na pod.

Strpljivo je sačekala da se on prevrne na leđa i udahne vazduh, ali nije dopustila da se uspravi, već mu je sela na trbuh, šireći noge i zadovoljno vrteći zadnjicom.

— Nevolja s vama muškarcima — reče — u tome je što

imate uvek biti posebno raspoloženi da biste zadovoljili ženu. Uzmimo, na primer, sada tebe, Vin; toliko sam željna muškarca, a od tebe nikakve koristi. Gledaj ti samo to: kao polumrtvi crv!

Jednim pokretom pokidala je Vinove pantalone i otvorila ih, nezadovoljno vrteći glavom nad onim što vidi. Stenjući, muškarac pokušava da se oslobodi, ali mu ona to ne dopusti.

— Baš me zanima da li bih uspela da te dovoljno nadražim da mi to sada učiniš, Vin — smejala se. — Ali ne bih, znam da ne bih... Ponekad su mi, ako se dobro sećam, bili potrebni sati da to postignem kada si bio u mnogo boljem stanju nego sada, zar ne?

Vin promuklo zaurla, pružajući ruke prema vratu devojke, ali ona bez napora odbi taj nevesti napad.

— Nisi ti nizašta, Vin — reče naginjući se tako da joj vrhovi dojki dotaknu krvave usne muškarca. — Hajde, ljubi ih. Nadraži me bar malo, do đavola!

Trgla se unazad i ostaci njegovih zuba naprazno škljocnuše.

— Dosta je bilo, Vin, zar ne? Ovo već predugo traje. Pitam te poslednji put, znaš li šta o tom nindži?

— Ne znam! — nemoćno je sada jecao muškarac. — Ne znam, i neka si prokleta, zmi-jo!

— Svi smo mi prokleti — promrmlja ona, pružajući ruku prema stočiću sa flašama i čašama. Minijturni pijuk za led stvori joj se među prstima i Vin vrisnu, shvativši šta će se dogoditi.

Krv štrenu iz oka probijenog čeličnim šiljkom i Vinovo telo odskoči na podu u poslednjem naporu da se oslobodi. Žena sačeka da se i taj samrtni grč izgubi, a onda se lagano podiže, nežno razmazujući još toplu krv po svojim grudima i trbuhu.

— Budalo — reče prezrivo. — Nisi umeo ni da umreš kao muškarac!

Otišla je u pravcu kupatila, ponovo hodajući onim izazivačkim, uzbudljivim korakom za kakav je malo koja žena sposobna kada je sasvim naga.

Prilika u crnom na drugoj strani staklenog okna posle mnogo minuta konačno promeni svoj položaj. Leva ruka se hitro ispruži i minijturno, jedva vidljivo, oruđe skriveno među prstima u crnoj rukavici načinj dug potez po staklu.

Izrezani komad stakla bešumno pade na tepih pod prozorom i ruka se provuče kroz na-

činjeni otvor nepogrešivo nalazeći mehanizam brave.

Vitka prilika, odevena u kostim od guste crne svile, stvori se na podu dnevne sobe, pažljivo zatvarajući prozor iza sebe. Da je Meri Bet u tom času bila u blizini shvatila bi da se zapravo ostvarilo ono čega se najviše plašila: da se pred njom nalazi jedan japanski ninda!

Ono što nam u poslednje vreme prikazuju holivudske fabrike iluzija uglavnom je tačno; kao i ninde koje vidamo na ekranu, i ovaj je oko pojasa imao širok kožni opasač sa zadenutim vakzašijem, i katana, dugi samurajski mač pričvršćen ukoso preko leđa tako da mu drška viri iznad levog ramena. Sličnost se, uglavnom, tu i završila, kao kada poredimo originalnu sliku i njenu imitaciju, ma kako ova druga bila dobra...

Glava skrivena crnom kapuljačom sa dva uska proreza za oči obrte se kao antena radara, dok je ninda lovio šumove iz okoline. Nije ih bilo mnogo, zvučna izolacija je jedna od retkih stvari kojima se mogu pohvaliti ovi novi apartmani nad Embarkededom.

Sagnuvši se nad mrtvo telo, ninda mu sa nekoliko hitrih pokreta pretraži džepove. Jedino što je od njihovog sadržaja izdvojio bila je knjižica pove-

zana u finu kožu i nje nestade u jednoj od mnogobrojnih tajnih pregrada pod opasačem ninde.

Obišao je jednom čitavu prostoriju, beležeći, po navici, u memoriju svaki karakteristični detalj. Legenda kaže da su ninde nesavladivi protivnici; jedan od razloga što tako odista i jeste ponekad je i činjenica da su mnogo bolje od suparnika upoznali poprište budućeg obračuna i bili spremni da iskoriste sve prednosti koje takvo poznavanje pruža.

Kada se šum snažnog mlaza vode iz kupatila utišao, on zastade i obrte se licem prema vratima kroz koja će doći Meri Bet. Pod neprozirnom crnom maskom usne mu se još jednom raširiše u osmeh; i iznenađenje žrtve je veoma često ono što donosi odlučujuću prednost nindama...

Meri Bet nije vrisnula, iako je to ono što bi učinilo 99 odsto žena kada bi ih negde, po izlasku iz kupatila, iznenadila prilika odevena potpuno u crno, na samo nekoliko koraka od tela maločas ubijenog ljubavnika...

Prebledela je, ipak i prinela ruke ustima, ukočivši se tamo gde se zatekla.

— Gospode bože! — prošapta. — Pa to je... ninda!

On je ćutao, proučavajući pogledom krupne, tamnoplave oči. Da, ona poseduje izvanrednu kontrolu nad sobom; možda bi i njega samog uspela da zavarava tako nevinim pogledom da samo nekoliko minuta ranije nije svojim očima video koliko brutalnosti zapravo ima iza te privlačne maske!

Ne, ipak ne...

Uspevala je da se kontroliše samo nekoliko trenutaka, a onda je strah ipak pobedio. Vrisnuvši punim plućima, žena se obrte u mestu i polete prema predvorju.

Ninda načini jedan od onih složenih pokreta kakvi se mogu analizirati samo na nekoliko desetina puta usporenom filmu. Pre nego što je Meri Bet načinila i prvi korak, on se već stvorio pred njom, podižući preteći desnu ruku sa otvorenom šakom.

— Kuda? — upita glasom koji je zvučao neljudski, filtriran gustom svilom njegove maske. — Kuda si pošla, ženo?

Ona ustuknu sve dok joj zid ne zadrža gola leđa. Oči su joj se sve više širile, ne uspevajući da prikriju strah koji se sada pretvarao u paniku.

— Tvoj mrtvi ljubavnik — produži ninda — želeo je negative jednog mikrofилma. Ja

ću biti sasvim zadovoljan ako mi daš i kopiju, Meri Bet.

Ona zatvori usta i nekoliko puta užurbano klimnu glavom. Biće koje govori, sasvim običnim jezikom, ne može nikada biti tako neljudski strašno kao nema, preteća prilika u crnom od maločas!

— D-da... kopije... — d-dobićeš ih... da...

— Odmah!

Ona zaokruži pogledom oko sebe, nalik zveri koja traži izlaz iz zamke.

— Da, odmah... samo... samo da se obučem...

— Nema potrebe. Sviđaš mi se i takva, Meri Bet.

Znao je zašto se poslužio upravo tim rečima. Neka Meri Bet savlada svoj prvi strah, neka pomisli da pred sobom ima još jednog muškarca kojeg može opčiniti lepotom. Možda će tada postati i neopreznija i odati mu nešto što inače ne bi odala...

— Ti si ninda, zar ne? Kažu da su ninde izvanredni ljubavnici... je li to istina?

— Kopije, Meri Bet. Posle možemo razgovarati o prednostima orijentalne umetnosti ljubavi nad zapadnom!

Izmičući se lagano duž zida, Meri Bet priđe ormančiću, dosta dobroj imitaciji čipendejla

i otvori fioku, ne skidajući pogled sa ninde.

On se osmehnu pod maskom. Već je maločas zavirio u tu fioku i znao da u njoj nema ničega sem policijskog pištolja, kalibra 38.

— Mislim da me nisi dobro čula, Meri Bet... želim te filmovati, nikakvo oružje!

Ona trijumfalno uskliknu, dižući oružje desnom rukom i približavajući levu u nameri da hitrim pokretom ubaci metak u cev.

Desna ruka ninde podiže se i spusti brzinom neuhvatljivom za ljudsko oko. Nešto zazvižda kroz vazduh, ali taj šum iznenada prekide oštar metalni zvuk.

Meri Bet vrisnu i odskoči u stranu, prateći pogledom oružje izbačeno iz njene ruke neočekivanim udarcem.

— To je šuriken — objasni ninda. — Pogledaj, tamo je na podu. Zvezda od čelika, obično je koristimo kada treba pogoditi udaljeni cilj. A sada — film!

Meri Bet iskrivi lice. Ovo već nije moglo biti odglumljeno, jer je ta grimasa činila mnogo ružnijom nego inače.

— Nemam ih — prošaputa jedva čujno. — Dala sam ih... Flipu Morisonu...

— Baš lepo. Koliko znam, on uskoro treba da stigne ovamo, zar ne?

Devojka se trže, još jedan dokaz da je strela pogodila svoj cilj.

— Kako... kako si to doznao?

— Ko ti je govorio o ninda-ma, Meri Bet? Flip? Propustio je da ti kaže kako mi, kada pratimo nekoga, danima, mesecima ili čak godinama, ako je to potrebno, prikupljamo podatke o navikama žrtve i navikama ljudi iz njegove okoline.

— Da, moguće da mi je rekao i takvo nešto... Ali, kako si uopšte došao do nas? Da li te je Vin Džefords plaćao?

Ninda dobaci kratak pogled unakaženom telu na podu.

— Vin Džefords je radio za CIA. Nisi to znala, Meri Bet?

— Nisam, ali smo Flip i ja sumnjali da ima neke veze sa vladom... Uostalom, mikrofilm i pokazuje u kakvim se krugovima kretao, iako imamo skoro sasvim sigurne dokaze o veza-ma sa japanskom jakuzom.

— Otuda i Filipu ideja da se neki ninda umešao u igru? Kako je uopšte došao na nju?

— Pre šest dana neko se šunjao oko Flipove vile. Telo-hranitelj je izašao da prover-i i nije se vratio. Nađen je mrtav, sa ranom od hladnog oruž-

ja na vratu. Ranom vrlo neobičnog izgleda, pa se Flip ob-ratio jednom poznavao-cu bo-rilačkih veština...

— Japancu?

— Da, Japancu. Slučajno sam prisustvovala tom razgo-voru... Japanac je prebledeo čim je video fotografije rane. Promrsio je samo reč »ninda« i izleteo iz prostorije kao da ga svi đavoli gone...

— I?

— Flip je počeo da se raspi-tuje, čak je zvao i neke ljude u Japanu.

— I doznao — reče ninda vrlo tiho — da jedan Ameri-kanac, jednom, JESTE postao ninda...

— Da — klimnu devojka glavom — to mi je rekao...

— Nešto je zaboravio da ti kaže, Meri Bet... da je veoma brzo umro svako ko je to ot-krio...

*

* *

Ona s naporom proguta plju-vačku i odmahnu glavom.

— Kopije filma — reče s mukom. — Ako me ubiješ, ne-ćeš ih dobiti!

— Hoću. Od Flipa Morisona. On uskoro dolazi, sećaš se?

Očajanje. Samo očajanje u dubokim tamnoplavim očima. Ali je Meri Bet, kao i sve žene njene vrste, morala naučiti da prima i podnosi udarce, slično profesionalcima u boksu. Oporavila se svega nekoliko trenutaka kasnije i uspravila, uklanjajući s lica još mokru kosu.

— Ti to nećeš učiniti — reče sugestivno, dubokim, malo promuklim glasom naviklim da se poigrava sa osećanjima muškaraca. — Nikakve koristi nećeš imati od mene mrtve, a ako me ostaviš u životu... ko zna?

— Najpre ćeš mi ponuditi svoje telo, zar ne? — ledenim glasom reče ninda. — A onda ćeš smišljati način kako da me iskoristiš. Kao onog čoveka koji tamo leži, na primer...

— Ninde su otelotvorenje pragmatizma, rekao mi je Flip... Ti nećeš učiniti ništa što ne bi bilo korisno za tebe, ili posao kojim se sada baviš. Nećeš dopustiti da mržnja ili želja za osvetom zamrače tvoj razum...

— Tačno. Samo, ja tebe ne mrzim, Meri Bet. Kada te budem uklonio, učiniću to bez ikakvih osećanja. Onako kako putnik sa staze pred sobom uklanja kamen na koji bi se još neko mogao spotaći.

Ona uzdrhta i kolena joj popustiše. Pala bi da se nije prihvatila rukom za zid.

— Ne... ne želim da umrem... molim te..

Ninda se kratko nasmeja.

— Nećeš umreti sama, ako ti je to neka uteha... Flip Morison dolazi.

— Šta?

— Ti to ne možeš da čuješ, ali je lift upravo stao na ovom spratu. Štaviše, poznajem Flipov korak, za nekoliko sekundi čućeš i kako obrće ključ u bravi.

Meri Bet ga pogleda praznim očima, kao da govori jezikom koji ona ne razume.

Bešuman kao senka, ninda načini nekoliko koraka u pravcu predvorja i stade tako da ga ne mogu videti sa ulaznih vrata. Meri Bet ga je pratila pogledom, ali u njenim očima još uvek nije bilo razumevanja za taj pokret.

Ključ se obrte u vratima i ona se trže, skrećući pogled na tu stranu.

Žurni koraci dvojice ljudi na mekoj prostirci...

»Neoprezni su«, prolete nindi kroz glavu. »Ah, kako su neoprezni«!

Flip Morison ušao je prvi, žurno, ali arogantno, kao čovek koji situaciju potpuno drži pod svojom kontrolom. Korak iza

njega, opušten koliko i gazda, hodao je telohranitelj, zaboravljajući čak da desnu ruku prinese izrezu sakoa, kako bi mu bila bliža skrivenom oružju.

— Sve u redu, mala? — veselo upita Morison. — Da li je V...

Ukočio se u mestu, jer je krajičkom oka, na samo stopu ili dve od sebe ugledao nepomičnu, preteću priliku u crnom. Ostao je tako, sa jednom nogom u vazduhu, otvorenih usta, zapanjen što se tako iznenadno dogodilo nešto što je u deliću sekunde smrvilo njegovo samopouzdanje.

Nasuprot njemu, telohranitelj je reagovao hitro i profesionalno. Ruka mu je poletela pod sako i šćepala dršku pištolja u trenutku dok se obrtao i pokušavao da odskoči kako bi se odmakao što dalje od preteće prilike u crnom.

— Bože... — uzdahnu Meri Bet. — Gospode bože!

Pokret kojim je ninda istrigao katana iz korica bio je tako brz da ga ljudsko oko nije ni moglo slediti. Prošavši samo palac ili dva pored Morisonovog ramena, vrh dugog samurajskog mača spusti se na čelo telohranitelja tačno između očiju, uz škripu rasecajuć kost.

Silina udarca bila je takva da se lobanja razdvoji na dve simetrične polovine, a oštrica produži naniže, zaustavljajući se tek pošto je rasekla i gornji deo grudnog koša.

Mrtvo telo sruči se na zid i lagano skliznu naniže, rasipajući unaokolo krvave parčiće mozga iz rascepljene lobanje. Ispuštajući naglo vazduh iz pluća, Filip Morison posrte, gubeći ravnotežu i iz grla mu izlete promukli krik straha.

— Zdravo, Filip — mirno reče ninda. — Stvari ne idu baš onako kako si ti zamislio, a?

Čovek ustuknu, dižući ruke pred lice kao da ga taj gest može zaštititi od oštrice koja tako nemilosrdno seje smrt.

Vrh katana nepogrešivo raseče čvor kravate i dotače Morisonovu jabučicu, trenutak pre nego što je otvorio usta da nešto izgovori. Bila bi to svakako psovka, sudeći bar po izrazu na njegovom licu...

— Reci mu šta hoću od vas, Meri Bet — reče ninda. — Uzgred, možeš mu objasniti i da ne pokušava da me ubedi da ga pustim; ti imaš mnogo bolje argumente od njega, pa ti to ipak nije uspelo, zar ne?

Meri Bet odvoji ruke koje je trenutak ranije u strahu bila ponovo priljubila uz usta.

Ovlažila je usne jezikom pre nego što je progovorila.

— Hoće mikrofilm, Flip... Daj mu ga, molim te!

— Prokletstvo! — uspe konačno da izgovori muškarac.

— Prokletstvo, kako se on stvorio ovde?

— Doleteo kroz prozor — suvo se nasmeja ninda pod svojom maskom. — Dakle? Šta je sa filmom?

— U unutrašnjem džepu mi je...

— Na nekoliko palaca od pištolja, je li? Izvadi ga slobodno, Flip; a ako ti slučajno padne na pamet da umesto filma izvučeš pištolj, dogodiće ti se isto ono što se maločas dogodilo tvom čoveku. Nećeš biti nimalo lepši mrtvac od njega, veruj mi, Flip!

— Daj mu film, Flip! — reče žena drhtavim glasom. — Možda će onda...

— Ne, neće — rezignirano uzdahnu Morison. — To čudovište će nas pobiti, Meri Bet, kada mu bude dosta zabave...

Zglobovi na njenim prstima zapucketaše, ali ona nije ni osećala koliko ih steže. Ogromne oči buljile su nekud u prazno, čitavo telo kao da joj se iznenada opustilo, postalo starije i ružnije.

— Zašto, Flip? — prostenjale je. — Zašto moram da u-

mrem? Reci mu da ja nisam ništa kriva, da si ti...

— Zaveži — procedi Morison. — Ne cvili sad, prokleta bila! Uživala si u ovoj igri bar isto onoliko koliko i ja... Oboje smo mislili da je ne možemo izgubiti, ali...

— Filmove, Flip! — podseti ga ninda. — Vreme prolazi...

Čovek umornim pokretom obrisa znoj sa čela raširenom šakom.

— Možemo li da razgovaramo? — upita nesigurnim glasom. — Posedujem gomilu informacija o ljudima koji te zanimaju. Mogao bi ih držati u šaci, naterati da igraju onako kako ti sviraš... izvući od njih čitave gomile para, čoveče!

— Da, znam. Ti bi to učinio na mom mestu, ali meni njihova imena nisu potrebna kao izvor prihoda, ili da mi stvore iluziju moći...

— Ma hajde! — ružno se isceri Morison. — Još ćeš me ubediti da sve ovo radiš iz altruizma!

— Nešto što se zove pravda postoji — sleže ninda ramenima — iako mi to nikada nećeš poverovati. Recimo da ja sebe smatram oruđem te pravde.

— Pravda? — promuklo se nasmeja drugi čovek. — Idi do đavola! Ubij me, ako već hoćeš, ali me nemoj zamarati

bajkama za malu decu! Pravda! Gospode bože!

— Prvo filmove, Flip. Više volim da mi ih ti daš, nego da posle pretresam tvoju krvavu odeću da bih došao do njih!

— Ti si davo! — prostenja Morison, zolen od straha. Istezao se koliko je dug uza zid kako bi odmakao grlo od neugodno hladnog vrha mača, ali nije uspevao u tome. — Čekaj, boga mu... čekaj!

— Filmove!

Stegnuvši zube, Morison počeo lagano da uvlači desnu ruku u izrez svog elegantnog sakoa.

Polupuno nepomičan, naizgled nezainteresovan, ninda je motrio taj pokret...

Meri Bet Kertis pomislila je da je to trenutak koji joj je sudbina poklonila kako bi pokušala da se spase. Njeno snažno i hitro telo, obučeno u školi vrhunskog majstora borilačkih veština, pokrenulo se brzinom gotovo neshvatljivom za običnog čoveka...

Ninda, međutim, nije morao gledati u tom pravcu da bi osetio da će uslediti napad. Upozorio ga je šum kojim je žena naglo ispunila pluća vazduhom, škripa parketa kada se snažno odbacila od poda, čak i šuštanje vazduha po nagom telu dok je letela prema njemu, šireći

noge na dvostruki udarac: levim stopalom u lice, desnim u potiljak.

Udarci poput toga obično se završavaju fatalno po žrtvu, jer ljudska lobanja nije građena da izdrži opterećenje duž te ose...

Naravno, prvi uslov da se to postigne svakako je da udarac pogodi svoj cilj, ali se to ovoga puta nije dogodilo.

Čak je i Meri Bet već bila ubeđena da će uspeti, jer su njena stopala bila samo na nekoliko palaca od cilja kada je isпустиła taj trijumfalni krik iz grla. Ti krikovi, kao što oni koji uče borilačke veštine dobro znaju, imaju dvostruku svrhu: da u odlučnom trenutku zbune i uspore reakcije protivnika, i da pomognu da se sva energija akumulirana u telu borca isprazni u tom jednom jedinom odlučujućem udarcu.

Ninda se, međutim, sagnuo u poslednjem trenutku, sa savršenom preciznošću procenivši brzinu i snagu naleta nagog tela žene. Ispravio se samo delić sekunde kasnije, ali tako da njegovo rame odozdo poduhvati njen kuk i odbaci čitavo telo naviše.

Sve vreme pogled mu je bio prikovan za Morisonovu šaku, skrivenu pod sakoom. Kao i on, i Morison je shvatio šta će

se dogoditi i pomislio da mu očajnički napad Meri Bet pruža priliku da u poslednjem trenutku preokrene situaciju u svoju korist.

Žena vrisnu, prevrnuvši se u vazduhu i mlatarajući udovima u pokušaju da uspostavi ravnotežu. U času kada je Morison istrgao pištolj ispod sakoa, ona je bila tek na najvišoj tački svoje putanje, negde nad glavama dvojice muškaraca.

Vrh katana pokrete se brzinom zvečarke koja napada svoj plen. Morison vrisnu, osetivši kratak, oštar udarac po članku desne ruke i obori pogled naniže da vidi šta se to dogodilo.

Još uvek refleksno stežući oružje, šaka se odvoji od podlaktice i polete naniže, isprućena Morisonovim užasnutim vriskom. Taj prodorni, promukli krik stopi se sa vriskom žene koja tek tada shvati da svom težinom tela pada na položeno sečivo mača...

Naravno, ninda je imao vremena da naglim trzajem povuče katana unazad, ali ne učini to. Najzad, bilo mu je svejedno na koji način će umreti Meri Bet Kertis...

Raširene noge promašice sečivo, ali se ona sruči na njega tako da čelik gotovo bez otpora prodre u meko tkivo donjeg

trbuha, razdvajajući čitav donji deo tela žene.

Meri Bet vrisnu, hvatajući se golim prstima za čelik mača. Stopala joj dotakoše pod, ali to nije bilo dovoljno da savlada inerciju tela koje pada sa visine od nekoliko stopa i oštrica se zaustavi tek između njenih punih dojki.

Povijena unapred, pridržavajući se rukama za oštricu iako joj je ona lagano rezala prste, Meri Bet se zabulji u uske proreze maske na licu ninde. Otvorila je usta da nešto kaže, ali je ovoga puta smrt bila brža...

Morison se osloni svom težinom na zid. Prstima leve ruke stezao je patrljak iz koga je šikljala krv, sklopljenih očiju kao da pokušava da tim nerazumnim gestom uveri sebe kako je sve ovo samo ružan san i kako će užasnog ubice u crnom nestati kada ponovo otvori oči i pogleda oko sebe.

Vrh mača još jednom se podiže, a sa njega su po podu kapale krupne kapi krvi. Klizeći naniže, Morison i ne oseti kako sečivo para tkaninu njegovog sakoa.

Ninda se saže nad već mrtvo telo i prsti u crnoj rukavici sklopiše se oko nevelikog predmeta, uredno zamotanog u čvrstu crnu hartiju. Gurnuo je

mikrofilm u jedan od tajnih džepova pod opasačem i po navici se još jednom osvrnuo oko sebe, kao da želi da proveri da li je sve u redu.

Sve je bilo u redu, naravno. Troje ljudi koje ostavlja za sobom nikome više neće praviti probleme...

*
* *

— U redu, on ima naša imena. Pa šta s tim?

Visoki i krupni čovek govorio je engleski, sa jedva приметnim stranim akcentom. Pomalo čudno, s obzirom na ambijent i njegovu odeću, koji bi mnogo više odgovarali kao scenografija za film iz ranog japanskog srednjeg veika, ali ipak ne previše čudno ako se u obzir uzme činjenica da je taj ambijent zapravo deo jedne od mnogobrojnih vila ljudi dovoljno bogatih da načine sebi delić raja na obali Zaliva, svega nekoliko milja od bučnog jezera San Francis-ka.

Njegovo lice takođe je bilo lice Japanca, kao i lice jedinog sagovornika, s tom razlikom što je ovaj drugi bio odeven kao uspešan poslovni čovek sa Džekson Hajtsa ili ne-

kog drugog uglednog dela grada.

— Šta s tim? — s nevericom ponovi drugi čovek, takođe na engleskom, ali sa mnogo приметnijim naglaskom. Možda i zbog vidnog uzbuđenja na njegovom licu, što je, po japanskoj etikeciji, stvar gotovo nezamisliva za jednog ozbiljnog čoveka koji se, uz to, nalazi u tuđoj kući.

Prvi na trenutak skupi obrve, ali je taj znak upozorenja bio savršeno jasan. Prešavši rukom preko lica, drugi čovek uspostavi kontrolu nad sobom i klimnu glavom.

— Oprostite, Šimura-san — reče tiho. — Uzbuđenje me je ponelo suviše daleko...

— U redu, Moruo — blede se osmehnu Šimura. — Nemojte samo da vas uzbuđenje odvede do mesta na kojem biste mogli načiniti neki pogrešan korak!

Moruo na trenutak obori pogled, ali to ne promače njegovom sagovorniku.

— Ilj ste ga već načinili? Grešim li, Moruo?

— Ne — jedva čujno odgovori drugi. — Ne grešite, Šimura-san...

— Šta ste učinili, Moruo?

— Ja... dao sam nalog da jedan od naših nindži krene iz Japana...

Šimura ga je nekoliko trenutaka fiksirao pogledom, ali na takav način da je Moruo imao utisak kako ga drugi čovek uopšte ne vidi. Nenepoznata pojava, iako se to Šimuri retko događalo, sem u trenucima kada postiže maksimalnu koncentraciju, govorili su njegovj bliži saradnici, ako su uopšte pristajali da govore o svom gazdi...

— Hmmm — reče Šimura konačno. — Hmmmm...

— Pogrešio sam — pokajnički reče Moruo. — Znam da je trebalo prvo da se posavetujem sa vama, ali mi se učinilo da je potrebno da ninda što pre stigne ovamo, a vi ste bili toliko zauzeti da...

— Možda i niste pogrešili, Moruo — osmehnu se Šimura. — Možda ovoga puta odista niste pogrešili... sem u jednoj stvari...

— A to je?

— Što ste pozvali samo jednog nindu, Moruo. Trebalo je pozvati dvojicu... ili čak možda trojicu...

— Šalite se? — s nevericom na licu upita Moruo.

— Ne, ne šalim se. Čovek koji dođe ovamo imaće veoma težak posao, Moruo, zato što njegov protivnik nije Japanac.

Moruo upitno pogleda u lice drugog čoveka.

— Verovatno ste hteli da kažete kako će imati lakši posao zato što protivnik nije Japanac, Šimura-san?

— Znam šta sam hteo da kažem, Moruo — uzdahnu Šimura spuštajući se na asuru živih boja na uzdignutom delu poda. — Taj ninda koji je ubio Morisona i ženu NIJE Japanac!

Moruo zavrte glavom. Samo Japanac može postati ninda, to je zakon star skoro hiljadu godina!

— Zakon — zamišljeno reče Šimura. — Koliko ste puta, vi lično, prekršili zakona, Moruo?

— Ja? Ali... govorimo o zakonima druge vrste! Zakoni ninducia su...

— Nešto drugo? — fini osmeh na trenutak iskrivi Šimurine usne. — Da, to svakako jesu. Svi mi kršimo zakone, Moruo, i od naše hrabrosti jedino zavisi koju ćemo vrstu zakona pogaziti. Vi se ne biste usudili da prekršite zakone ninducia i kada biste došli u takvu priliku. Ima ljudi koji su spremni i na takvo nešto, a jedan od njih je to i učinio.

— Amerikanac? Nemoguće!

— Zašto nemoguće? — podiže ohrve Šimura. — Bojim se, Moruo, da zapadate u istu grešku kao naše vojskovođe pre pedeset godina. Amerikanci

nisu protivnici za potcenjivanje.

— Još uvek ne mogu da poverujem u to, Šimura-san — vrteo je Moruo glavom. — U redu, prihvatam da bi neki Amerikanac mogao pokušati da postane ninda, ali nisam verovao da u Japanu postoji sensei koji bi primio takvog učenika i odao mu sve tajne drevne veštine!

— Postojao je — ispravi Šimura. — Sensei Tanaka iz Nomure. Umro je pre nego što su ostali učitelji doznali šta je učinio, tako da je izbegao i zasluženu kaznu.

— Njegov učenik? Bez sumnje je neko već pokušao da ga uništi i time spere ljagu sa svetog imena ninde?

— Pokušali su, Moruo. Mnogi.

Moruo drhtavom rukom otreznoj sa čela. Znao je odgovor na svoje sledeće pitanje, ali ga je ipak morao postaviti, u praznoj nadi da se ipak prevario...

— I nisu uspeali? — prošaputao je.

— Već znate da nisu — nasmeja se Šimura. — Morisonova smrt je najbolji dokaz za to. Uostalom, tog čoveka je već dugo držim na oku i vrebam trenutak da ga uništim...

Moruo se s naporom ispravi, osećajući da je njegovim ko-

lenima sve teže da nose težinu tela.

— Trebalo je da pozovem trojicu nindi, zar ne, Šimura-san?

— Verovatno. Neki su to već pokušali, znate.

— T-trojica?

— Petorica. Ne prave ninde, međutim, već samo učenici, kojima je to trebalo da bude poslednji ispit pre nego što dobiju na poklon oružje svojih učitelja i napuste zauvek školu.

— Da, shvatam... samo na korak od toga da odista postanu ninde... iako je, koliko znam, to uvek najteži korak...

— I jeste — klimnu Šimura glavom. — Nisu ga načinili, naravno. Eldridž ih je sve pobio.

— Eldridž? To mu je pravo ime?

— Ime koje najčešće koristi — sleže Šimura ramenima. — Lesli Eldridž. Jedan od retkih koji se usudio da prekrši ne jedan, već nekoliko zakona ninducia...

— Onda — promuklo progovori Moruo — moramo čekati pomoć... Pozvati još nekoliko ljudi iz Japana i...

— Jedan bi mogao da bude dovoljan. Rekao sam da Eldridža već dugo držim na oku i doznao sam ponešto o njemu

što ga čini ranjivijim nego nekog od naših nindži, Moruo...

— Ipak mora da se šalite.

— A to je?

— Nestrpljenje, nestrpljenje!
— nasmeja se Šimura. — Loša osobina kod čoveka koji se bavi našim poslom, Moruo. Pozovite mi Akušija, pa ćete doznati...

Džinovski sumo-rvač, kao i obično, čučao je, nalik psetu, pred gospodarevim vratima. Bezizraznog lica je saslušao Moruov poziv i ušao u prostoriju ponizno se klanjajući.

— Sake za Moruo-sana — naredi Šimura na japanskom. — Posle toga unesi video-uređaj i kasetu u crnoj kutiji, Akuši. Vi sedite ovde pored mene, Moruo, i probajte piće. Trgovac iz Ozamija koji mi ga je prodao kleo se u sve pretke da ga je načinio po originalnom receptu majstora Fode iz Takušija...

Moruo nesigurnom rukom prihvati krhku porculansku posudu i oprezno srknu piće. Na podu pored njega, ugodno prekrštenih nogu, Šimura je sklopljenih očiju i pobožnog izraza na licu takođe kušao sake.

— Nije loše — promrmlja. — Iako priznajem da sam očekivao više. Vi niste ljubitelj sakea, Moruo?

— Ne, bojim se da nisam i da je moj ukus beznadežno upropašćen varvarskim američkim pićima, Šimura-san...

Bezbrizno je nastavio da brblja sa Šimurom o raznim pićima koja je ovaj probao svuda po svetu, boreći se da skrije nestrpljenje koje ga je sve više obuzimalo. Taj Šimura ima čelične živce, u redu, ali da tako bezbrizno sedi i priča o sakeu dok jedan nindža ima njihova imena i adrese, to...

Akuši bešumno otvori klizeća vrata i spusti na pod ispred njih video-uređaj sa monitorom, koji je u njegovim ogromnim šakama izgledao kao igračka. Ne baš spretno, on uključi uređaj i ubaci kasetu u otvor, a onda se obrte i upitno pogleda u gospodara, više nego ikada nalik vernom i poslušnom psu.

— Ostani tu i pogledaj, Akuši — nasmeja se Šimura. — Ko zna, možda ćeš ovih dana i ti imati posla sa našim prijateljem Eldridžom?

Slika na ekranu već se potrenula i Moruo se naže napred da bi bolje video, kratkovido trepući.

— Teleobjektiv — promrmlja. — Vaš snimatelj je bio oprezan, Šimura-san.

— Veoma. Ali i veoma dobar, videćete...

Na ekranu se video deo stenovite obale koji Moruo nije mogao da identifikuje. Duž Zaliva postoji na hiljade sličnih mesta, uostalom...

Jedna crnokosa glava njihalo se na talasima, približavajući se obali i Moruo sa iznenađenjem shvati da je to glava neke žene. Upravo je hteo da zapita Šimuru da nije pogrešio kasetu, kada se na vodi, pored ženske, ukaza još jedna glava sa sasvim kratkom crnom kosom.

— Lep prizor, videćete — promrmlja Šimura. — Čekajte samo da izađu iz vode...

Igra na talasima, međutim, potraja nekoliko dugih minuta, a onda devojkica sa nekoliko snažnih zamaha priđe obali i izvuče se na stene, naginjući se na stranu da bi iscedila vrlo dugu crnu kosu.

— Divna je — prošaputa Šimura gotovo pobožno. — Pogledajte to telo, Moruo!

Drugi čovek klimnu glavom, osećajući kako mu se usta suše. Video je mnogo nagih žena, ali ovo telo...

Savršeno izvajane noge, zaobljeni kukovi i zadnjica u obliku kruške. Vitak struk i nad njim dve divne i čvrste lopte grudi koje kao da prkose zakonu gravitacije.

Malo prevelike, zaključio Moruo, prinoseći nesigurnom rukom čašu ustima, ali ih to ne čini manje uzbudljivim. Naprotiv!

— Žena koju želim — promuklo reče Šimura kraj njegovog uha. — Znate li to, Moruo? Posle svih ovih godina, ponovo postoji žena koju želim više od svega na svetu!

Moruo uspe samo da klimne glavom. Borio se sa apsurdnom željom da se okrene i stegne Šimurino grlo obema rukama. I drži ga sve dok iz tog ostarelog tela ne nestane i poslednjeg traga požude za ženom koju on, Moruo, hoće samo za sebe!

Sada je i muškarac izašao na obalu, ali Moruo nije uspevao da se koncentriše na njegovo lice. Stegao je donju usnu zubima da ne bi uzviknuo kada je ovaj prišao devojkici i uzeo je u zagrljaj.

»Jako je krupan«, pomisli. »Ili... ili je i ona vrlo sitna...«

— Akuši, šta misliš o njemu kao protivniku? — upita Šimura.

— Snažan — promrmlja sumo-rvač. — Okretan.

— Akuši neće reći ništa više dok ga ne vidi u borbi — objasni Šimura sa osmehom. — A sada obratite pažnju, Moruo; ni jedan porno-film ne

može vam dočarati snagu iskrenog osećanja koje ovo dvoje unosi u svoj ljubavni čin!

Na ekranu, telo devojke izdizalo se uz grudi muškarca, sve dok mu nije obavila noge oko pasa, u položaju koji se još od vremena prvih učitelja ljubavi u Indiji naziva »penjanje na drvo«. On joj je ljubio napete dojke dok su se njeni kukovi ritmično vrteli, postepeno ubrzavajući tempo.

Nekoliko dugih sekundi stajali su sasvim nepomično kada je devojka prvi put došla do vrhunca, a onda se muškarac lagano spustio na tle, a ona preko njega. Ugao pod kojim je kamera snimala otkrivao je njeno lice i grudi i snimatelj je to iskoristio do maksimuma. Iako slika nije mogla biti jasnija, zbog teleobjektiva, sasvim dobro se videlo ushićenje na nežnom licu još mlade žene i svaki detalj njenih savršenih dojki koje kao da su oživele pod rukama partnera...

Moruo s naporom otrže pogled od tog prizora. Nekoliko koraka dalje, Akuši je stajao, otvorenih usta, i ne primećujući da mu se gusta pljuvačka sliva niz bradu.

Šimura se nasmeši, uhvativši pravac Moruovog pogleda.

— Zapamti mu lice, a onda izađi, Akuši — reče glasno.

— Ako ga ti savladaš, obećavam da ćeš dobiti i devojku... pošto meni najpre dosadi, naravno...

— Hai — zarokta sumo-rvač klanjajući se gospodaru. Moruo steže usne i odvrti pogled od donjeg dela Akušijevog kimona pod kojim se sasvim jasno video ogromni, napeti ud.

— Biće to zanimljiv prizor — promrmlja Šimura kada Akuši izađe. — Videli ste kako se on uzbudio, Moruo?

— Da... ali bi bilo odista šteta takvu lepoticu dati u ruke toj zveri, Šimura-san...

— Bilo bi mnogo bolje kad bih je dao vama, to hoćete da kažete? — nasmeja se Šimura. — Pa, videćemo, Moruo! Videćemo!

Na ekranu su sada dva tela mirovala, opružena na suncu, i Moruo još jednom obližnu usne, diveći se lepoti devojke. Neka Šimura ide u pakao, gde mu je, uostalom, i mesto... On mora, MORA, dobiti to telo!

— To što gledamo — reče Šimura — ubiće Eldridža. Ubiće ga, zapravo, jedan od zakona ninducia koji je prekršio...

— Zaista? — Moruo otrže pogled sa prizora na ekranu. — Ta mlada budala je otkrila devojci da je... ninda?

— I ne samo njoj — isceri se Šimura. — Osim ljubavnice, Eldridž ima i prijatelja. Veoma često idu zajedno u akcije, jer to dvoje ljudi neobično je sposobno i spretno, mora se priznati. Sumiko, tako se zove ona. Uskoro ćemo na ekranu videti i mladića. Njega u pozemlju San Franciska nazivaju Tabasko Pit...

Moruo se zavalio unazad i pljesnu rukama, dečjom kretnjom. Okruglo lice sijalo mu je od sreće.

— Onda on ipak ne može biti pravi nindža, Šimura-san — uskliknu. — Pravi nindža nikada sebi ne bi dopustio osećanja te vrste, svestan da osećanja otpuljuju čula i usporavaju reakcije!

— Tačno — klimnu Šimura glavom. — Sam nam je dao u ruke oružje kojim ćemo ga poraziti, uz pomoć ninđe koji stigne iz Japana. Pozovite mi još jednom Akušija, Moruo; upravo mi je palo na pamet da bismo pre nego što nindža stigne mogli još ponešto učiniti protiv Eldridža!

Moruo se nezgrapno podiže sa poda; njegova zapadnjačka odeća mnogo je manje podesna za taj način sedenja od kimona, ali je on spadao među one Japance koji su, uprkos po-

rekli, modernu odeću ipak pret postavili tradicionalnoj.

Odgurnuo je pomična vrata u stranu i provirio u predvorje. Akuši je sedeo na uobičajenom mestu uz vrata, ali...

Moruo se prihvati rukom za okvir vrata; da njega nije bilo verovatno bi se stropoštao na pod od glatkih dasaka.

— Šimura — san — prostenja. — Šimura — san...

Nije imao snage da se okrene prema Šimuri, ali mu sluh reče da ovaj napreduje prema njemu dugim, hitrim skokovima. Činjenica koju vredj zapamtiti, ipak, za neki od budućih trenutaka. Šimura je, uprkos svojim godinama i snažnoj građi, mnogo brži nego što je on, Moruo, mislio!

Šimura ga odgurnu u stranu nadlakticom ruke u kojoj je svetlucalo dugo čelično sečivo, ali potom i sam zastade u okviru vrata, kao da nema više snage da načini nijedan korak.

— Svi bogovi na nebu — prostenja na jeziku svojih predaka. — Svi bogovi na nebu, zaštitite nas!

Kao da odgovara na taj poziv, Akušijevo mrtvo telo konačno izgubi ravnotežu i počeo da klizi na bok, ali tako da se lice podiže naviše, prema gospodaru, otkrivajući čelični la-

nac nunchakua urezan u omotač od sala na vratu sumo-rvača...

Neko je uspeo da priđe iskusnom borcu, teškom gotovo četiri stotine funti, sa lica, prelazeći otvoreni prostor odaje... da mu omota lanac oko vrata i udavi ga bez ijednog jedinog šuma!

Moruo oseti kako mu se kosa diže na glavi. Da je poželeo, ubica je jednostavno mogao otvoriti vrata, ušetati u prostoriju i ubiti njega i Šimuru, sa isto onako malo napora i buke kao što je ubio i Alkušija!

Kraj njegovog uha, Šimura je mrmljao neku molitvu koju Moruo još nikada nije čuo. Za isterivanje demona iz odaja za stanovanje, možda; uvek je pre zirao te molitve, smatrajući ih nepotrebnim u karijeri uspešnog poslovnog čoveka na samom kraju dvadesetog veka...

Pogled mu odluta prema suprotnom zidu prostorije i vrati ma kroz koja je ubica maločas došao i otišao. Samo uz veliki napor uspeo je da u grlu zadrži krik novog talasa straha.

Pored njega, Šimura prestade da mrmlja. I njegov pogled ostade prikovan za belu površinu zida po kojoj je neko crvenom bojom krvi ispisao poruku namenjenu i Moruu.

Pravo malo remek-delo japanske kaligrafije kojem bi se

čovek morao diviti kada poruka ubice ne bi bila tako zlokočna!

»Ninda čeka u tami«, glasila je poruka. »Strpljivo«.

* *

Tabasko Pit se sa uzdahom odvoji od visoke barske stolice i uspravi do svoje pune visine od šest stopa i četiri palca, protegavši se tako da mu kosti zakrckaše.

— Još jedno pivo? — s nadom upita crnokosa devojkica sa druge strane šanka. Odavno nije srela momka sa tako moćnim telom čije lice je istovremeno i grubo i đavolski privlačno i čiji govor pokazuje da ne važi uobičajena predrasuda kako su snažni ljudi obično i veoma glupi...

Tabasko Pit se isceri i odmahnu glavom. Mala je zgodna, nema šta, ali ne baš njegov tip, iako je lepo građena. Nedostaje joj još nekoliko palaca visine i desetak funti u grudima i kukovima da bi ga mogla uzbuditi.

— Ne, hvala — reče, vadeći izgužvane novčanice iz džepa farmerki. — Nekim drugim put, možda. Kada nabavite austra-lijsko pivo!

— Australijanac?

— Bože sačuvaj, ali poštujem njihovo pivo — osmehnu se Pit. — Za početak, jače je dva ili tri puta od našeg!

Ignorišući ostale goste za šankom, crnka se naže prema njemu, otkrivajući u prerezu bluze dobar deo svojih lepih grudi.

— Verujem da je za tako krupnog čoveka potrebno nešto jače od ovog piva. Viski, na primer? Ili možda tekila?

— Tekila nije loše piće... ali čujem da sleće avion koji čekam — osmehnu se Tabasko, mahnuvši rukom. — Sledeći put, kada opet budem čekao prijatelje sa druge strane okeana...

Osmehivao se i dalje probijajući se kroz gužvu, uobičajenu za ovo doba dana i godine za međunarodni aerodrom u San Francisku. Mnogi ženski pogledi ponovo su zastali na njegovim širokim ramenima, ali više nije bilo vremena za lepšu stranu života.

Čovek koga čeka je japanski ninda. Prerušen svakako: u po slovnog čoveka, budističkog sveštenika, studenta... u ženu čak. Sve te mogućnosti potpuno su realne, godine druženja sa jedinim Amerikancem koji je ikada postao ninda naučile su ga da ne veruje previše svojim očima i da se prepusti osećanju

koje će ga, nadao se, na vreme upozoriti da se nalazi u blizini tako opasnog čoveka...

Zastao je na unapred određenom mestu i ležerno se oslonio na jedan od stubova, gurajući cigaretu među usne. Pogled mu neupadljivo prođe po okolini, onako kako ga je Leslie učio da uvek treba činiti u novom, nepoznatom okruženju.

Njegova moć zapažanja i memorija, naravno, nikada neće dostići ono čime njegov prijatelj ninda sada raspolaže, ali je Pit bio svestan činjenice da to što je ostao živ u nekoliko veoma opasnih obračuna može da zahvali samo Lesliejevim poukama. Moć zapažanja razvija se neprestanim vežbanjem i Pit nije propuštao nijednu priliku da je usavršava...

Krupan crnac u uniformi aerodromskog obezbeđenja, na primer; oči su mu mutne, nesigurno silazi niz stepenice, pridržavajući se rukom. Mamuran je ili možda već ponovo pijan; ako dođe do gužve, pištolj u njegovim rukama predstavljaće najveću opasnost upravo po putnike koje bi trebalo da štiti...

Ili visok i mršav čovek ledenih očiju ispod nisko spuštenog oboda šešira, sa nevelikim koferom u ruci. Pit je bio spreman da se kladi u bilo šta da pred sobom ima profesionalnog

ubicu koji leti negde na drugi kraj Sjedinjenih Država kako bi realizovao jedan od svojih »ugovora«. Njega, ustvari, nemora držati na oku; čak i ako dođe do okršaja, on će se hitro ukloniti, ne mešajući se u stvar koja ga ne zanima.

Nema drugih likova koje bi trebalo da zadrži u memoriji, ili mu se bar tako čini...

Do đavola, gde su Leslie i Sumiko? Avion iz Tokija već rula po pisti i putnici će za nekoliko minuta stići do pasoške kontrole!

Nije se ni nadao da će prepoznati Leslieja pod jednom od njegovih maski, ali mu je do sada uvek uspevalo da otkrije kako je prerusena Sumiko. Uostalom, veoma je malo žena koje su građene kao ona, a tako upadljivo niskog rasta...

Ah, tamo je! I mora priznati da joj plava kosa đavolski dobro pristaje!

Visoke potpetice dodale su nekoliko palaca njenoj visini i učinile joj hod još privlačnijim nego obično. I bela uniforma bolničarke lepo joj stoji i privlači gotovo sve muške poglede.

»Što je dobra stvar«, pomisli Pit, cereći se za sebe. Pored tako zgodne ženske niko ne obraća pažnju na ruinu od čoveka u bolesničkim kolicima

koja ona tako spretno gura kroz prepuni hol...

Morao se diviti novoj maski ninde, jer je Leslie bez sumnje odabrao lik nepokretnog starca u kolicima za svečani doček ninde iz Japana. Svakij detalj bio je obrađen sa savršenom preciznošću: od smežuranog lica, retke sede kose i brkova, do šarenog Navaho-čebeta prebačenog preko nogu tako da prikrije i nešto od oružja iz arsenala ninde,

Dobro, sada je onda sve u redu... Taj prokleti Japanac može da dođe!

Njegova uloga u čitavom planu sporedna je, ali se on zbog toga ne ljuti. Bar ne onako kako se ljutio pre nekoliko godina, na samom početku svoje saradnje sa Lesliejem Eldridžom. Sada zna mnogo više, između ostalog i to da ne može i da nikada neće moći da se suprotstavi jednom nindži!

Nekada je verovao da može i činio sve da to i dokaže. Na pogrešan način najčešće, sve dok konačno nije shvatio da njegove bravure ugrožavaju ne samo uspeh zamišljenog plana već i život dvoje prijatelja. Život Sumiko pre svega, jer legenda kaže da samo ninda može ubiti drugog nindžu...

Nazalni glas iz zvučnika najavi dolazak putnika iz Tokija

i prvi među njima pojaviše se na drugoj strani staklene pregrade. Pit je pažljivo proučavao njihova lica i tela, tražeći neki znak koji će mu odati ko je od njih ninda.

Neće ga otkriti, znao je; kako je i dogovoreno, mora strpljivo čekati Lesliejev znak upozorenja i potom izvesti ono što se od njega očekuje. Ništa više i ništa manje od toga...

Koliko je puta ovako čekao, boreći se sa urođenim nestrpljenjem, tako karakterističnim za njegovu generaciju?

Ko zna. Prestao je da broji još pre mnogo godina, u Vijetnamu, shvatavši da je čekanje jedna od vještina koju borac mora da savlada ako želi da učestvuje i u sledećem okršaju.

Oni žuti momci iz Vijetkonga bili su pravi majstori u čekanju i od njih je naučio i svoje prve lekcije iz strpljenja. Počelo je to možda posle onog slučaja šesnaestogodišnjeg dečaka iz obližnjeg sela koji je proveo osam dana na krovu vojničke latrine, vrebajući trenutak da zarije nož u telo kaplaru iz Minesote, vođi grupe koja je pre toga silovala njegovu sestru...

Sada je već znao da se iz Vijetnama vratio živ samo zato što je nekoliko puta uspeo da

obuzda svoje nestrpljenje i ostane u zaklonu i onda kada su svi drugi istrčavali, gonjeni nervozom i umorni od čekanja da se nešto konačno dogodi. Stezao je zube, gledajući kako padaju, pokošeni rafalima iz mitraljeza, ili u gejzirima od kiše davolskih mina od 120 milimetara, čija parčad tako zlokobno fijuču...

Do davola, zašto baš sada mora da misli o tome? Sada, kad mu je potreban maksimum koncentracije!

Dvadesetak koraka dalje, stajao u invalidskim kolicima je šupljim glasom grdio plavokosu bolničarku što nije na vreme doznala koliko kasni avion iz Albuquerkija. Privukao je samo nekoliko pogleda; većina ljudi u aerodromskim holovima ili je već umorna od čekanja, ili oseća tremu pred let, da bi se zanimala za tuđe probleme...

Pogled Tabasko Pita zadržao se na silueti visokog čoveka kojemu je sada ugledao iza stakla, pored kabine policajca u pasoškoj kontroli...

Prokletstvo, da li bi to mogao biti... ninda?

Pit u poslednjem trenutku savlada impuls da se pomeri i potraži mesto odakle bi bolje video nepoznatog. Suviše dobro poznaje fantastičnu moć zapaža

nja nindži da bi time privukao pažnju na sebe!

Mačji pokreti, pogled koji neprestano kruži unaokolo... sve to moglo bi pripadati nindži, do đavola!

Da li ga je Leslie zapazio? Svakako jeste, jer taj momak gotovo želi da privuče pažnju na sebe!

Pit prinese plamen upaljača do tada nezapaljenoj cigareti, motreći ispod oka Japanca koji je prošao kroz vrata na staklenoj pregradi i lakim korakom krenuo niz stepenice prema mestu gde će beskrajna traka doneti njegov prtljag. Svaki no vi delić sekunde uveravao je Tabaska da se nije prevario i da će, veoma brzo, i Leslie preći u napad...

Usko, suvonjavo lice, kosa začesljana unazad sa visokog čela. Odeća sportskog kroja, one vrste kakvu i Leslie nosi kada želi da sačuva slobodu pokreta, a ne privuče pažnju na sebe. Torbica na ramenu, dovoljno velika da sakrije deo oružja na koji detektori na ulazu u avion i izlazu iz njega neće reagovati.

Pit odbi dim iz cigarete, strpljivo brojeći sekunde u sebi. Još samo tri stepenika, pa će Japanac sići u hol; kada njegova stopala dotaknu mermerni pod, Tabasko će odigrati svoju

kratku i ne potpuno bezopasnu ulogu...

Još dva stepenika... još jedan i...

Pit iskorači i podiže ruku. Usta mu se otvoriše da bi propustila krik koji će, samo na trenutak, privući pažnju nindže na njega. Posle toga mora hitrim skokom potražiti zaklon iza stuba i ostati tu, čekajući da se njegov prijatelj obračuna sa opasnim posetiocem iz Japana.

Tresak razbijenog stakla. Još uvek otvorenih usta, ali sa krikom koji mu je zastao u grlu, Tabasko podiže pogled...

Sitna, višljasta figura leti kroz vazduh, okružena pravom kišom blistavih krhotina stakla. Još u vazduhu, japanski nindža zbacuje sa sebe uski gornji deo tamnoplavog ženskog kostima i otkriva snažni torzo za koji je lepljivim trakama pričvršćeno oružje!

Pit zaurla, onako kako je njegova uloga i zahtevala, ali ne zato što se setio šta treba da učini; ovo je bio krik autentičnog iznenađenja, samo jedan u čitavom horu koji se zaorio pod svodom aerodromskog hola.

Šta se, do đavola, dogodilo? Zašto je japanski nindža bio prinuđen da zbací svoju masku pre nego što je američki nindža uopšte stao pred njega?

Instinkt ga je povukao korak u stranu, dalje od stuba, iako je znao da time ugrožava sopstvenu bezbednost. Potražio je Leslija pogledom gotovo se ukočio od iznenađenja što ovaj i dalje mirno sedi u stolici, otvorenih usta, baš kao svaki drugi senilni starac pred čijim se očima nešto odigrava suviše brzo da bi on to mogao shvatiti!

Devojka u odeći bolničarke, međutim, reagovala je mnogo hitrije; obigravši oko invalidske stolice, ona je čučnula u zaklon iza nje, stežući u desnoj ruci dugu čelčnu iglu koju je bez sumnje izvukla iz kose...

Japanski ninda dotače stopalima pod, ni trenutka ne gubeći ravnotežu posle skoka sa visine od dobrih petnaest stopa. Desnom rukom otrgao je sa grudi šuriken, levom ščepao va kizaši, oružje za koje ni najbolji stručnjaci još nisu uspeli da odrede da li je dugi nož ili kratki mač.

Visoki Japanac, koji je trenutak ranije sišao sa stepenica, stajao je licem prema njemu, na vrhovima nožnih prstiju, u stavu divlje mačke spremne da se baci na plen. Njegove ruke bile su još prazne, ali je Tabasko poznavao taj stav i brzinu s kojom će se majstor bori- lačkih veština — a to je ovaj

Japanac očigledno bio — baciti na protivnika!

Ninda je to takođe shvatio; ruka sa šurikenom podigla se i spustila tako hitro da se na Pitovoj mrežnjači taj pokret slio kao na ubrzanom filmu; komad čelika sa ivicama ostrim poput brijača zazuja kroz vazduh, gutajući prostor na putu prema grudima žrtve.

— Hej! — dopre do Pitovih ušiju povik dremljivog čuvara iz obezbeđenja. Nije ni pogledao prema njemu, svestan da čuvar, niti bilo ko drugi na sve tu ne može učiniti baš ništa da spreči smrt visokog Japanca!

Izdižući se na prste, međutim, ovaj postavi levu ruku tako da zaštiti grudi; udarac čelika po čeliku zvonko odjeknu i šuriken još jednom zazuja pre nego što bezopasno zazveketa po mermernom podu...

Pit podiže ruku i duboko udahnu vazduh, boreći se sa utiskom da je sve ovo san koji će se prekinuti onog trenutka kada načini neki odlučni pokret ili uspe da progovori. I, baš kao u snu, nikako nije uspevao da razluči identitet osoba oko sebe, možda i zbog maski koje su te osobe za ovu priliku usvojile.

Samo nekoliko koraka prednjim, visoki Japanac odskoči u stranu, propuštajući kraj sebe

drugi zavitlani šuriken. I ninda je bio u pokretu, jer to zahteva strategija ninducia u ovakvim uslovima, kada je borac sa svih strana opkoljen protivnicima ili posmatračima.

Visok i dug skok u pravcu iz hola, ali između njega i širokih staklenih vrata je stotinak stopa prostora i sigurno isto toliko ljudskih tela...

Pit zaurla. Vakizaši u ruci ninde već je podignut; on neće oklevati da oštricom raščisti sebi put do izlaza jer život tih ljudi njemu znače i manje nego putniku životi stanovnika mravinjaka na koji je u svom pešačenju nagazio!

*

* *

»Smrt!« prolete Tabasku kroz glavu. 'Ninda će posejati smrt na svom putu do izlaza i niko ga više ne može sprečiti u tome!'

A Leslie, pod maskom starca u invalidskim kolicima, i dalje mirno sedi kao da ga sve ovo ni najmanje ne zanima!

Da li je moguće da se on uplašio i da dopušta japanskom nindi da nekažnjeno umakne?

Ne, to ne može biti moguće... Jednostavno, događa se nešto što Pit ne može da shvati i

što će mu biti jasno tek kada prođe izvesno vreme i on uspe da pribere mozak, zbunjen ova ko naglim obrtima...

— Sad! — oštro, iznenada poznatim glasom, uzviknu visoki Japanac. Reč kao pucanj biča odjeknu u vazduhu, nadjačavajući vriskove gomile uplašanih ljudi, izobličene refleksijom od staklenih zidova hola.

Prilika u beloj odeći bolničarke uspravi se iza invalidskih kolica prinoseći levu ruku usnama. Izbačena iz duvaljke, minijaturna čelična strelica polete prema nindi, tražeći njegova gola leđa na onom mestu u prostoru gde će na trenutak zastati, dostižući vrhunac skoka...

Čitavo telo ninde se trže i zakoprcu u vazduhu, gubeći onu savršenu kontrolu u kojem se odlikuju svi njegovi do vrhunca uvežbani pokreti. Podignuti vakizaši sa zviždukom raseče vazduh, umesto da se sruči na glavu debeljka u šarenoj havajskoj košulji koji mu se našao na putu!

— Pite! Brzo!

Svako od vas verovatno je doživeo nešto slično, bar prilikom buđenja iz dubokog sna... To je onaj osećaj da vam je koprena konačno spala sa očiju, vata izvađena iz ušiju, da ponovo raspolazete svim svojim fizičkim i duhovnim moćima i

sve oko vas postaje prosto, jednostavno i lako razumljivo...

Odmahnuvši glavom kao grogirani bokser, Tabasko priskoči visokom Japancu, čudeći se kako mnogo ranije nije shvatio da se njegov prijatelj Lesli ovoga puta krije iza te maske. Znao je šta treba da učini; pomogao je Lesliju da iz bolničkih kolica izbaci još uvek zapanje nog starca i u njih smesti nepokretno telo japanskog ninđe iz čijih je leđa još štrčao koren strelice.

Sumiko je takođe bila spremna da pokrije ninđu do grla onim istim Navaho-čebetom ko je je do maločas skrivalo starčeve noge i da mu na glavu natakne sedu periku, sve do tada skrivenu pod njenim belim kostimom. Cereći se, Tabasko gurnu kolica prema izlazu iz zgrade; Lesli je hitao pred njim kako bi raščistio put, dok je Sumiko zaostala nekoliko koraka, kontrolišući čuvara koji se još uvek borio sa kopčom na futroli svog pištolja.

— Ovce! — glasno dobaci Tabasko zapanjenim licima oko sebe. — Samo buljite, prokleti bili! Kladim se u šta god hoćete da niko od vas neće umeti da ispriča šta se ovde dogodilo kad policija konačno stigne i počne da postavlja pitanja!

Lesli ga utiša pokretom ruke, hitro hodajući prema izlazu. Znao je da je Pit u pravu, jer sve što se dogodilo pred očima zapanjene gomile odigralo se u celih trideset, trideset pet sekundi. Najveći broj prisutnih nije ništa ni video, a oni najbliži su tako uplašeni da neće biti u stanju da daju čak ni suvisli opis četvoro glavnih aktera...

Sem možda naoružanog čuvara, obučenog da reaguje brzo, ali će Sumiko već umeti da se pobrine za njega. Ni televizijske kamere, raspoređene po čitavoj zgradi aerodroma da bi beležile upravo ovakve događaje, neće biti od velike pomoći; kada neko bude hteo da pre gleda snimljeni materijal, utvrdiće da su sve kamere u poslednjih nekoliko minuta snimale samo vijugave horizontalne pruge, izazvane smetnjama nepoznatog porekla...

»Da, Lesli je to savršeno isplanirao«, uzdahnu Tabasko u sebi. »Zaboravio je samo jednu sitnicu: da i mene uputi u sve detalje svog plana...«

Vrata se otvoriše pred njima i kroz njih projuriše tri uniformisana čoveka, bledih, napetih lica, sa pištoljima u rukama. Jurnuli su u pravcu mesta gde je starac izbačen iz kolica upravo počeo bučno da protestuje

zbog onoga što je doživio; ni jedan od njih nije imao vremena da bolje pogleda grupu na vratima, zbog čega će uskoro gorko zažaliti.

Cereći se, Tabasko pomože Lesliju da nepokretno telo Japancu iz kolica prebaci na zadnje sedište velikog belog »mercedesa«. Upadljiva kola, naravno, ali i kola koja izazivaju podsvesno poštovanje kod posmatrača. »Mercedes« nikome neće biti sumnjiv, ponajmanje televizijskim kamerama po raskršnicama pomoću kojih policija u poslednje vreme ulazi u trag sve većem broju kriminalaca.

Zauzeo je mesto vozača i obrnuo ključ, bacajući preko ramena pogled prema zgradi pred kojom su kola stajala. Još jedna prednost »mercedesa«, naravno; čuvari bi još pre mnogo minuta upozorili vlasnika nekih manjih jeftinijih kola da parkiranje tu nije dozvoljeno...

— Šta je sa Sumiko, do đavola?

— Dolazi — odgovori Leslie dižući pogled sa lica uspanovanog gosta iz Japana. Sredstvo kojim je vrh strelice bio premazan garantovalo je najmanje četrdeset minuta tvrdog sna, ali on nije želeo ništa da rizikuje; najzad, ko je bolje od njega mogao znati za kakve su

sve trikove ninde sposobne čak i onda kada svi misle da su potpuno bespomoćni?

Pit nervozno odmahnu glavom.

— Vidiš je?

— Još ne... ali znam da dolazi...

— Kako, do đavola, znaš? Telepatija?

Američki ninda ne odgovori. Osetljivi vrhovi njegovih prstiju pretraživali su odeću uspanovanog protivnika, pod kojom će sigurno biti još oružja iz arsenala nindi. Za taj posao potrebna je puna koncentracija, jer nema granica ingenioznosti s kojom ninde skrivaju manje ili više opasne predmete name njene ubijanju.

— Ahhh! — ote se Pitu iz grla uzdah olakšanja. Sumiko je prilazila, ali iz drugog pravca, iza ugla zgrade, široko se osmehujući.

— Izvinite što ste me čekali, momci — reče, zatvarajući prednja vrata za sobom. — Sad možeš da kreneš, Pite...

Teška kola poskočiše pod punim gasom, ostavljajući trag spaljenih guma na asfaltu iza sebe. Sumiko prekorno zavrte glavom, a Pit se zadovoljno isceri.

— Da si ti došla na vreme — reče — ne bi bilo razloga za žurbu...

— Nema ga ni sada — sleže ona ramenima. — Sve je u najboljem redu; zbrka u holu tek sada počinje.

— Šta se dogodilo sa tvojim čuvarem, prokletstvo?

— Mamuran. Toliko mamuran da nikakva razumna objašnjenja nisu pomagala — nasmeja se devojka. — Zbog nečega je uvrteo sebi u glavu da ja imam neke veze sa onom gužvom u holu i poveo me kod svog šefa, u centar aerodromskog obezbeđenja.

— Siroto nevinašce — promrmlja Tabasko. Ispod oka je motrio policijska kola parkirana pored desne trake puta koji vodi na sever, prema gradu, ali do ovih policajaca očevidno još nije doprla vest o obračunu u zgradi. — Otarasila si ga se u liftu, zar ne?

— Da, u liftu. Zamisli, bio je tako trapav da je lupio čelom o vrata i onesvestio se! Les, naš prijatelj?

— Kako se i moglo očekivati — sleže ninda ramenima. Završio je sa pretresom, ali je i dalje sedeo tako da pogledom može kontrolisati svaki deo tela uspavanog čoveka, podsećajući pomalo na dresera zmija otrovnica koji zna da ima potpunu kontrolu nad svojim ljubimcima, ali ne dozvoljava sebi ni trenutka opuštanja. — Osvesti-

će se pre nego što stignemo do skrovišta.

Pit odmahnu glavom.

— U redu — reče. — Ima dovoljno vremena da mi objasnite šta se zapravo tamo dogodilo? Kako si se ti stvorio sa one strane pasoške kontrole, Les? Zašto mi nisi rekao da ćeš tako učiniti, boga mu? Sve vreme sam bio ubeđen da si ti taj tip koga čekamo!

— Utoliko bolje — osmehnu se ninda. — Tvoja pažnja bila je koncentrisana na mene, tako da ga je to umirilo. Inače, video sam kako te meri ispod oka, Pite; da si ga samo jednom pogledao, onaj prvi šuriken bio bi namenjen tebi, a ne meni!

— Ufff! — strese se Tabasko. — Kako se dogodilo da ga otkriju i nateraju da skoči kroz prepreku od stakla?

— Bojim se da sam ja kriv za to — pokajnički se nasmeja Lesli. — Pošto sam već iskoristio priliku da se uvučem na službeni ulaz, palo mi je na pamet da gurnem malo belog praha u džep kostima starije dame koja je doletela iz Tokija. Detektor je reagovao kao šašav, mogu ti reći; nije čudo što je odlučio da se spasava onako opasnim skokom.

— Ti... — trže se Sumiko. — Ti si poturio drogu u džep jednom nindi? Les! Znao si ko-

liko je to opasno? Prosto ne verujem da to nije primetio!

— Ni ja. Ali je upalilo... ovoga puta... Nadam se da više neću morati da činim ništa što bi bilo toliko opasno...

— Da, ovoga puta — gnevno reče devojka. — A sledeći put? Ili onaj posle njega?

— Sledeći put to verovatno neću ni učiniti. — U tamno-plavim očima ninde svetlucaje je veseli plamičak. — Bez obzira na to što će naši prijatelji Šimura i Moruo koliko danas pozvati nove ninde iz Japana!

Sumiko se strese. Pokušala je da to prikrije, iako je znala da takav gest ne može promaći. pogledu ninde.

— Nije mi jasna ta igra — progovori tiho nekoliko trenutaka kasnije. — Mogao si likvidirati obojicu, umesto što si ih upozorio da ih vrebaš... Oni nisu bezopasni, Les... i sama njihova veza sa nindama govori da neće birati sredstva da te se oslobode!

— Ne, nisu bezopasni — složi se Lesli. — Međutim, da sam ubio Šimuru i Morua, neko drugi bi odmah uskočio na njihovo mesto i trgovina oružjem na veliko nastavila bi se bez zastoja. Želim da uništim čitav lanac, devojčice... a da bih to postigao, potrebno mi je još

mного vremena i mnogo novih informacija!

— Postoji mnogo jednostavniji način: obavesti šefove Vina Džefordsa o onome što si otkrio i vlada će ih efikasno srediti, Les!

— Ne, neće. Uvek će se na nekom ključnom mestu naći invididua spremna da zaturi podatke ili opomene sumnjivce. Trgovina oružjem, kao i trgovina drogom, uostalom, obrću milijarde dolara godišnje; sećaš se onog znamenitog ekonomiste koji je nedavno izjavio da sav taj novac zapravo služi kao mazivo u mehanizmu domaće industrije?

— Tačno, mala — umeša se i Tabasko. — Država ne mari odakle novac dolazi ako joj daš priliku da uzme svoj deo kolača; dobar deo para zarađe njih na ilegalan način sasvim legalno se vraća u druge privredne grane, zar ne?

U međuvremenu, beli »mercedes« sišao je sa auto-puta koji povezuje centar grada sa aerodromom i zastao pred ulazom u jednu od podzemnih garaža nedaleko od petlje kojom se moglo izaći na most prema Ouklendu. Ninda je pogledom pažljivo pretražio okolinu pre nego što su se kola niz kratku rampu spustila u podzemlje.

Mesto kraj džipa ostavljenog jutros bilo je prazno i Pit postavi »mercedes« uz susedno vozilo, upitno se okrećući prema Leslieju.

Ovaj mu pokretom ruke dade znak da ostane na mestu; nagnuo se nad japanskog nindžu i oslušnuo njegovo disanje.

Još svega nekoliko minuta i ovaj će se probuditi, čineći situaciju mnogo puta opasnijom nego sada. Ali, da li je to jedini razlog što u dubini podsvesti oseća prva upozorenja haragei ja, onoga što mnogi pogrešno nazivaju predosećanjem opasnosti, a što je, u suštini, samo najvša manifestacija potpunog jedinstva organizma nindže sa njegovom okolinom...

Kod žena se to obično naziva intuicijom. Nimalo čudno, dakle, što se i Sumiko zagledala u Lesliejevo lice, pitajući pogledom šta se dogodilo.

Nindža jedva primetno klimnu glavom. Da, opasnost je u blizini...

*
* *

Negde u dubini garaže prozradi snažni motor nekog automobila. Taj zvuk, odbijen mnogo puta od betonskih zidova i tavanica, podsećao je na potmu

lo reženje divlje zveri iznenađajuće probuđene iz sna...

— Injekciju, Sumiko — mirno reče nindža. Znao je da je sada novi sukob neizbežan i žurio je da se, pre nego što počne, pobrine za potencijalno najopasnijeg protivnika.

Devojka se užurba oko šprica izvučenog iz tašne, puneći ga iz ampule sa gustom, žućkastom tečnošću. Osluškujući brujanje motora na drugom kraju garaže, nindža nije skidao pogleda sa lica i ruku Japanca.

Tabasko Pit je za to vreme, zadovoljno se cereći, proveravao okvir »uzija« izvučenog odnekud ispod sedišta. U njegovim ogromnim šakama to oružje izgledalo je gotovo smešno, bez obzira što je njim rukovao jednom rukom, kao sa najobičnijim pištoljem.

— Požuri — prošaputa Leslie devojci. — Oni dolaze!

Igla se zari pod kožu Japanca, ali se ovaj ne pomeri. Znak da još uvek tvrdo spava?

Da je imao posla sa običnim čovekom, Leslie ni trenutak ne bi sumnjao u to; sa nindžama se, međutim, nikada ne zna. I on sam nekoliko puta je veoma uspešno glumio mrtvaca, zadržavajući dah, usporavajući mnogo puta rad svog srca i podvrgavajući se raznovrsnim

probama kojima su njegovi protivnici proveravali da li je živ...

Pod niskim svodom garaže, onaj drugi motor je urlao, a gume automobila su zaškripale na betonskoj podlozi.

— Budale! — procedi Pit kroz zube, proturajući cev »uzija« kroz otvoreni prozor. — Kao da im je jako stalo da nas upozore na svoj dolazak!

I ninda je došao do sličnog zaključka, nekoliko trenutaka pre Pita. Čim je bio siguran da se Japanac neće brzo probuditi, otvorio je vrata na svojoj strani i bešumno skliznuo na betonski pod garaže, a potom na drugu stranu »mercedesa«, provlačeći se ispod kola.

Šimura nije običan protivnik, to je već znao. Nije u njegovoj prirodi da tako glasno najavljuje napad. Ako to već čini, onda bez sumnje ima jako dobar razlog...

Da skrene pažnju napadnutih na drugu stranu, na primer?

Kola koja će projuriti pored njih, dolazeći iz dubine garaže, mogu proći jedino slobodnom stazom koja vodi kroz sredinu, između drugih parkiranih vozila; Pit će već umeti da se pobrine za njih, jer i sam veoma dobro zna kakve sve opasnosti prete.

Neće dozvoliti nepoznatim napadačima da mu priđu do-

voljno blizu kako bi iz njih mogli, recimo, da bace šipku dinamita na »mercedes«. Rafal iz automatskog oružja takođe bi mogao biti opasan, ali je tu Tabasko u prednosti; on gađa iz nepomičnog vozila, a ne iz zahuktalog automobila i tačno zna odakle će njegova meta izbiti na čistinu...

Može, dakle, mirno posvetiti svu pažnju okolini i potražiti odakle dolazi opasnost koju je haragei maločas najavio.

Da je on na mestu napadača, prikrao bi se između parkiranih vozila dovoljno blizu da jednim potezom reši ishod obračuna. Eksplozivom, ili Molotovljevim koktelom; kad znaš da ti je protivnik jedan od najopasnijih ljudi na ovoj planeti, moraš se odlučiti za drastična sredstva...

Iza njega, gume ponovo zaškripaše; zanoseći se, niski crni »ševrolet« sa širokom karoserijom izbi iza reda parkiranih vozila.

Tabasko Pit zaurla kao Indijanac, pritiskajući obarač; vetrobran »ševrolet« prekrise sitne okrugle rupice, koncentrisane u visini glave vozača, ali načeti pleksiglas ne izdrži sledeći potres i sruči se po unutrašnjosti automobila kao kiša minijaturnih staklenih perli...

Van kontrole, teško vozilo naglo skrete s pravca i zari se u bok kombija parkiranog uz sam stub. Tabasko Pit prenese vatru unazad kako bi pokrio i zadnje sedište kišom metaka.

Lesli ga je još davno naučio da brižljivo broji metke ispaljene iz okvira i zato je sasvim dobro znao da ima još tri hica kada je cev »uzija« obrnuo prema rezervoaru za gorivo...

Plameni stub na trenutak dočaje tavanicu garaže, osvetljavajući žutocrvenom paklenom svetlošću svaki detalj pod svodom.

I bez toga ninda bi primetio pokretnu senku između automobila, udaljenu svega nekoliko koraka od njega. Eksplozija rezervoara sa gorivom na trenutak je zaustavila napadača i on se sagnuo da iznad sebe propusti vreli udarni talas i kišu sitnih otpadaka koji su zasipali okolinu.

Ninda nečujno preskoči najbliže vozilo i baci se po krovu susjednog; u trenutku kada se napadač ponovo uspravio, dižući desnu ruku sa okruglim predmetom među prstima, ninda ga sa obe ruke ščepa za zglavak.

Plameni jezik ponovo liznu do tavanice i osvetli blede, zstrašeno lice, udaljeno samo nekoliko palaca od očiju ninde.

I bez toga Lesli je znao kakav to predmet nepoznati steže u ruci: ručnu bombu sa već skinutim osiguračem i kašikom koja neće dopustiti da se bomba aktivira sve dok se ne oslobodi stiska prstiju.

— Ne! — užasnuto prošapta čovek kad shvati šta će se dogoditi. — Ne! — ponovi malo jače, da bi na kraju zaurlao: — NEEEEEE!

Stežući njegov zglavak samo šakom leve ruke i unoseći se u lice Južnoamerikancu sa kratkim crnim brčićima, ninda je drugom rukom lomio prst po prst šake stegnute oko bombe.

— Dios! — vrisnu čovek. — Santa Maria y todos los santos!

Ninda mu se glasno nasmeja u lice, otržući bombu iz šake sa polomljenim prstima; grabeći ga drugom rukom za okovratnik košulje, on gurnu bombu Južnoamerikancu u nedra i otkotrlja se niz glatki krov automobila na drugu stranu.

Nova eksplozija potrese podzemnu garažu, ispunjavajući je oblacima smrdljivog crnog dima. Lesli sačeka da unaokolo prestanu da pljušte odvratni i ljigavi komadi utrobe raznete eksplozijom da bi se jednim skokom ponovo našao uz otvorena zadnja vrata »mercedesa«.

Sumiko je već vukla opušteno telo Japanca prema džipu i on joj pomože da ga baci na zadnje sedište. Tabasko Pit je lagano uzmicao prema njima, sa svežim okvirom u pušci, vrebajući bilo kakav pokret među ostacima »ševroleta«, iako je bilo sasvim sigurno da iz njih niko više ne može izaći živ.

Napolju, na ulici, zaurala policijska sirena i troje prijatelja izmeniše poglede. Nikakva patrola, naravno, nema šanse da ih zaustavi, ali su oni uvek izbegavali borbu sa momcima u plavom, ne želeći da ubijaju ljude koji samo rade svoj teški i ne uvek dobro plaćeni posao.

— Uskači, Pite — zapovedi ninda, sedajući za volan. Ovo-ga puta svojim prijateljima može prepustiti da paze na Japanca na zadnjem sedištu, siguran da će dejstvo injekcije trajati dovoljno dugo da on može iskoristiti svoje reflekse i spretnost u vožnji da umakne gonjocima na gradskim ulicama.

Džip poskoči i jurnu prema izlazu, urlajući motorom koji je Tabasko Pit podešavao punih mesec dana da bi mu dao više snage nego što je proizvođač planirao. Rampa na izlazu bila je spuštena, ali se čuvar mudro držao zaklona svoje kabine, pravilno procenivši da

njegov pištolj nema nikakvih izgleda u obračunu sa ljudima koji sipaju rafale iz automatskog oružja i razbacuju bombe unaokolo.

Drvena pregrada puče kao da je od stakla i džip izlete na svetlost dana. Jednim pogledom ninda pređe po okolini, procenjujući situaciju u deliću sekunde.

Policijska kola stoje popreko na ulici, ali nisu dovoljno duga da mu potpuno blokiraju prolaz, iako je taj prolaz samo palac ili dva širi od dimenzije džipa...

Polica-jac za volanom napeto bulji prema garaži, užurbano govoreći u mikrofoni; njegov partner iskočio je na drugu stranu i preko krova automobila, naginjući se da mu ne smeta rotaciono crveno svetlo, nišani pištoljem prema džipu koji juri pravo na njega...

Svud unaokolo, prolaznici hitaju prema najbližem zaklonu, jer stanovnici San Franciska sve češće imaju prilike da čuju pucnjavu po svojim ulicama. Povoljna okolnost za begunce, jer bar neće morati da vode računa o njihovoj bezbednosti...

Držeći volan samo desnom rukom, ninda levom kroz otvoren prozor zavitla sićušnu kuglicu, jedva veću od dečjeg

klikera. Ona s treskom pogodi vrata policijskih kola i rasprnu se, šireši gotovo trenutno po čitavoj okolini oblak gustog sivog dima.

Pištolf u rukama policajca opali, ali je to bio više refleksni trzaj iznenađenja nego pokušaj da se nešto pogodi. Metak prozuja iznad džipa, a ninda sklopi oči; u gustoj magli vid mu neće biti ni od kakve koristi i mora se osloniti samo na svoju memoriju da mu pokaže pravac kojim će zaobići policijska kola i izbiti na ulicu.

Nepogrešivo, kao i uvek, on pronađe prolaz i oštro okrete volan prema severnom kraju ulice. Suprotan smer, znao je, ali će to zbuniti policajca na radio-vezi koji zbog magle ne može videti na koju se stranu džip uputio.

Nekoliko minuta, to je sve što mu je potrebno da se izgubi u spletu uličica koje poznaje kao svoj džep, gotovo isto onako kao Tabasko Pit koji je upravo u ovom kraju odrastao. Na prvom delu puta jedini problem biće nekoliko vozila koja mu dođu u susret, ali se taj problem lako dâ rešiti; dovoljno je da Tabasko Pit pokaže cev svog »uzija« kroz prozor džipa, pa da se put pred njima kao nekom čarolijom raščisti...

Skrenuvši u širu ulicu desno i prilagodivši brzinu koloni vozila kako ne bi privukao pažnju na džip, ninda baci pogled preko ramena i osmehnu se.

— Naš spavač je dobro?

— Kao uspavana lepotica! — isceri se Tabasko. — Koliko dugo još ne možemo računati na njegovo prisustvo?

— Dovoljno dugo da stignemo do Stene, Pite. I skloni jednom to gvožđe, niko nas više neće zaustaviti!

— Do Stene? — iznenadi se Sumiko. — Pokazaćeš Japancu to mesto, Les?

— Hoću. To više nema značaja, jer su njegovi prijatelji već otkrili da se tamo krijeemo...

— Ali... ako već znaju za Stenu, mogli bi doći i tamo, Les!

— Nadam se da hoće. Ne sumnjam da su već proučili okolinu, ali mi taj kraj ipak poznajemo bolje od njih. Da i ne govorim o zamkama koje smo pripremili, a koje su nevidljive za neupućene.

— Znam — uzdahnu devojka. — Samo, žao mi je tog mesta; ako tamo dođe do borbe, nikada se više nećemo vratiti na Stene zar ne?

— Bar izvesno vreme — složi se Tabasko Pit. — Do đavola, ljudi, kada ćemo i nas troje

jednom živeti malo mirnije nego sada, a?

— Eto ti ga sad! — začudi se Sumiko. — Zadovoljio se onom pucnjavom maločas i sada bi da se povuče u miran život! Pite, nemoj mi reći još kako imaš nameru i da se oženiš?

— Da se oženim? — iskolači oči plavokosi džin. — Je li to obavezno ako čovek želi da se povuče? Mislim, alko jeste obavezno, onda odustajem, do đavola! Les... šta ćeš učiniti sa našom uspavanom lepoticom kada stignemo na Stene?

— Najpre... najpre ću razgovarati s njim i pokušati da doznam nešto više o ljudima koji su ga poslali...

— Misliš li — tiho reče devojka — da u Japanu još nisu odustali od pokušaja da te unište?

— To je jedna od stvari koju ću pokušati da doznam — klimnu Leslj glavom. — A potom, pružiću tom čoveku šansu da učini ono zbog čega je i preleteo ovih nekoliko hiljada milja...

— Ti si lud! — zabezeknu se Tabasko. — Daćeš mu priliku da te ubije?

— Daću mu samo priliku da to pokuša — nasmeši se ninda.

— Jer znam, sasvim sigurno, da neće uspeti...

*
* *

»Kuća na stenama«, ili jednostavno »Stene« bilo je ime koje je troje prijatelja dalo svom omiljenom skrovištu nad okeanom, južno od grada, svega nekoliko milja od auto-puta koji iz San Franciska vodi na jug, prema Los Anđelesu, San Dijegu i granici sa Meksikom.

Zgradu od tvrde stare hrastovine podigao je pre nekoliko godina bogataš željan samoće, postavljajući graditeljima uslov da kuća ima sve one udobnosti na koje je navikao, ali da bude što je moguće više nezavisna od spoljnog sveta, sa sopstvenim napajanjem strujom i vodom, ali bez telefona i ostalih izuma kojim bi ga neko mogao uznemiravati. Prilazni put, pošto su radovi završeni, bio je miniranjem tako sužen i učinjen opasnim da se nikakvim vozilom više ne može prići do zgrade.

Štaviše, mesto je bilo tako odabrano da gole litice nadnete nad okean ne dopuštaju mogućnost da se kuća vidi sa visine, dok je pogled sa površine

okeana bio zaklonjen gustim rastinjem.

Bilo kako bilo, samoća izgleda ipak nije prijala bogatom čudaku, jer je nekoliko meseci kasnije njegovo telo pronađeno u podnožju litice. Samoubistvo, glasila je presuda istražnog sudije, iako bi se sa isto toliko sigurnosti moglo tvrditi da je vlasnik kuće bio gurnut sa stepena.

Sumiko je, sasvim slučajno, otkrila oglas u novinama kojim je naslednik pokušao da proda malo privlačni posed sa kućom do koje se moglo stići samo posle dobrih pola sata pešačenja. Ona i Lesli otišli su da razgledaju to mesto, zajedno sa čovekom iz agencije za nekretnine koji se kleo da nikada više neće pristati da siđe niz litice, pa makar dospeo na sve crne liste ovog sveta.

Srećom po njega, posao je bio brzo sklopljen i kuća je postala njihova. Uredili su je po svom ukusu i provodili u njoj svaki slobodan trenutak, daleko od gradske buke, nastojeći da u tih nekoliko mirnih sati ili dana zaborave na sve one opasnosti kojima su izloženi u svom burnom životu...

Prilazni put, međutim, ninda je ponovo uredio tako da se do kuće moglo stići i kolima, ali su i Sumiko i Pit glatko odbili

da izlažu živote opasnosti kojoj nisu videli svrhe. Na kraju se ispostavilo da je Lesli jedini koji ima dovoljno nerava i spretnosti da se kolima spusti niz vijugavu stazu duž koje na nekoliko mesta veći deo vozila doslovno lebdi nad ponorom.

Kao ovoga puta, na primer...

Lesli se glasno nasmeja, bacivši pogled na napeto Pitovo lice u ogledalu.

— Idi do đavola! — proste nja ovaj. — Ludače, nikada još nisi ovuda prošao brzinom od trideset milja na sat!

— Ne, nisam zaista. Nikada do sada teret u džipu nije bio ovako zgodno raspoređen, znaš...

Naglo nagazivši papuču kočnice, Lesli dopusti da se zadnji deo džipa nadnese nad ponor, obrćući istovremeno volan kako bi pri ovoj brzini uspeo da savlada oštru krivinu na stazi. Tabasko zaurila, hvatajući se rukama za vrata, kao da želi da iskoči.

— Tiše! — nasmeja se Lesli. — Probudićeš našeg spavača, Pite!

— Lako je njemu — progundā Pit sa olakšanjem u glasu, jer je džip izbio na deo puta kojim se relativno lako stizalo do kuće na čistini. — I da smo odleteli u okean, on ne bi ništa znao, a ja...

— Možda želiš da te uspa-
vamo kad god silazimo ovuda?
— predloži Sumiko kroz smeh.
Ona je, verovatno zbog instin-
ktivnog poverenja u čoveka ko-
ga voli, daleko lakše od Pita
podnosila sve opasnosti silaska
niz strmu stazu.

— Dobra ideja — složi se
Pit. — A kao najefikasnije
sredstvo, predlažem bure aus-
tralijskog piva! Kad smo već
kod toga, ortak... ima li te
čuvane tečnosti u frižideru?

— Koliko hoćeš — osmehnu
se ninda, konačno smanjujući
brzinu. Točkovi džipa sada su
se kotrljali po suvoj travi pred
kućom i on pritisnu dugme da-
ljinskog uređaja koji će otvo-
riti vrata garaže, sagrađene pod
temeljima kuće tek pošto je o-
na postala njegovo vlasništvo.

Vrata od debelog čeličnog
lima se podigoše, otvarajući
prolaz u neveliki prostor sa
betonskim zidovima i tavani-
com. Zatvorila su se automatski
čim se džip zaustavio, a snažni
ventilatori počеше odmah da
izvlače dimne gasove iz pod-
zemne prostorije.

— Pomozi mi, Pite — reče
ninda izlazeći iz džipa. — Od-
nećemo našeg gosta na čist
vazduh...

— Zar ne bi bilo bolje da...
razgovarate ovde?

— Možda. Ipak, više volim
da se to dogodi napolju, na
ivici stene...

Pit klimnu glavom; namera
prijatelja sada mu je bila jas-
na, Leslie želi da obračun sa
japanskim nindom protekne što
dalje od njih dvoje, naročito
dalje od Sumiko...

Bez većeg napora njih dvo-
jica odnese opušteno telo na
samu ivicu stene, nad ponorom
dubokim stotinak stopa. Pit se
naže da osmotri kako talas pli-
me udara podnožje litice.

— Nikada neću imati glavu
za visine — požali se, odmiču-
ći se od ivice. — Hoćeš da os-
tanem sa tobom, ortak?

— Nemoj. Donesi samo nje-
govo oružje.

— Daćeš mu i oružje? Pa ti
si stvarno kompletno lud!

— Učini to, Pite — tiho re-
če ninda. — Postoje neka pra-
vila, veoma stara, kojih se mo-
ram i ja pridržavati...

— U redu, u redu — promr-
mlja Tabasko. — Samo, ako ti
ta pravila jednom dođu glave,
nemoj se meni žaliti, znaš!

— Neću — osmehnu se Leslie.
Iako je poznavao svaku stopu
ovog prostora, iskoristio je vre-
me da još jednom obiđe budu-
će poprište obračuna sa Ja-
pancem i proveri da se neki
detalj u međuvremenu nije iz-
menio.

— Ovo je sve — reče Tabasko nekoliko minuta kasnije, polažući oružje japanskog ninđe na travu pored njegovog ispruženog tela. — Šta je sa tvojim oružjem, do đavola?

— Imam kod sebe sasvim dovoljno. Idi sada, Pite. On će za nekoliko trenutaka doći sebi...

— Nemaš vakizaši, a on ga ima, prokletstvo!

— Nije mi potreban. Idi, čoveče! Ostavi me da se koncentrišem pred borbu!

Tabasko Pit ga oštro pogleda i otvori usta da odgovori, ali se predomisli; mašući glavom, odmicao je lagano prema kući, ne okrenuvši se nijednom prema neobičnom paru na ivici stene nadnete nad okean...

Povijajući noge pod sebe, Lesli sede u položaj koji je do zapada stigao preko Indije i zagleda se u lice čoveka ispred sebe...

Ne više mlado lice, sa borama i ožiljcima koji svedoče o burnom životu. Tragovi šminke koja mu je pomogla da se preruši u ženu još su vidljivi i to odaje pomalo komičan utisak, ali bi pogrešio svako ko bi potcenio snagu i veštinu ovog čoveka.

Sitno, vižljasto telo, pre žilavo nego snažno, ali je Lesli znao da i tu oko može preva-

riti nepažljivog posmatrača. Stvarne granice fizičke snage jednog ninđe niko još nije uspeo da utvrdi, ako one uopšte postoje. Neki znalci tvrde da su ninđe u stanju da u svoja tela apsorbuju slobodnu energiju iz okolnog prostora i da je to jedno od mogućih objašnjenja za njihove gotovo fantastične mogućnosti...

Ruke Japanca... ljudske ruke uopšte mnogo govore o čoveku koji se njima služi, jer je ruka, kažu, oruđe duše. Lesli je, međutim, tražio drukčije tragove po tim šakama; žuljeve i zadebljanja koja će mu otkriti koje oružje japanski ninđa najradije upotrebljava i koji stil borenja tim oruđem najčešće primenjuje.

Nekoliko minuta kasnije imao je gotovo sasvim jasnu sliku o protivniku s kojim će se uskoro sukobiti. Veoma skoro, jer jedva primetna promena u šumu disanja Japanca reče mu da je ovaj došao sebi i da sada samo glumi nesvesticu kako bi pre nego što se oda procenio situaciju u kojoj se našao.

— Otvori oči — reče Lesli na japanskom. — Mene ne možeš prevariti!

Japanac otvori oči i njihovi pogledi se sretoše...

To je prva faza svake borbe dvojice ravnopravnih protivnika, trenuci u kojima oni jedan drugom ispituju najpre unutrašnju snagu. Onaj koji prvi obori pogled upola je pobeđen, jer makar podsvesno priznaje nadmoć svom suparniku.

Ovoga puta, međutim, ne popusti nijedan od njih dvojice i borba pogledima potraja nekoliko dugih minuta, sve dok se usne Japanca ne razvukoše u prezriv osmeh.

— Ti, belo pseto — reče tiho, na engleskom, kao da i time želi da pokaže kako mu ne smeta što se nalazi na terenu protivnika. — Da li si spreman da umreš?

— Svaki ninda je uvek spreman da umre — reče Leslie. — Smrt je jedino što je izvesno u našim životima, zar ne?

Japanac klimnu glavom.

— Da, ti si ninda — reče iznenada, sasvim drukčijim tonom u kojem se osećala nota poštovanja. — Oprosti što sam do pre nekoliko trenutaka sumnjao u to!

— Sensei Tanaka je slavno ime — osmehnu se Leslie. — Ni je dobro sumnjati čak ni u njegovog učenika, nepoznati ratniče!

— Da, to sam znao. I mogu ti reći da nisam verovao glasovima koji su govorili da je

sensei Tanaku pred smrt ostavio razum zato što je stranog psa primio u svoju školu i poverio mu najveće tajne našeg naroda!

— Sensei Tanaka je svesno iskoristio priliku koju mu je sudbina pružila. On je prvi našao hrabrosti da prizna kako će ninducu postati veština koja se neće dalje razvijati ako ostane zatvorena u veoma uskom krugu pripadnika samo jednog naroda...

— Hrabrosti je svakako imao — japanski ninda se lagano uspravi u sedeći položaj i podvinože pod sebe. — Ipak, ta tajna nikada nije smela napustiti zemlju mojih predaka. I to je jedan od razloga što ću učiniti sve da te ubijem, Leslie Eldridge!

— U prednosti si. Ti znaš moje ime, ja tvoje ne.

— Noburu-nakloni se Japanac iz sedećeg položaja. — Govori li ti to ime šta?

— Dobio si ga kada si izašao iz škole ninducua?

— Da. Po velikom ratniku iz vremena dinastije Meidži. Bilo je to predskazanje; možda ne znaš da je Noburu bio onaj ratnik koji je uništio kradljivce tajni iz hrama Jančin?

— Znam tu legendu. Po njoj si zaključio kako si upravo ti

predodređen da uništiš kradljivca tajni ninducua?

— Da, Lesli Eldridže. Ako je tebe sudbina odvela do senseija Tanake, onda je mene dovela do tebe!

— Nisi sam došao do mene, Noburu. Neko te je poslao, zar ne? — osmehnu se Lesli. — Koliko su ti novca ponudili ako me ubiješ?

— Dovoljno, ali bih došao i da mi nisu ponudili novac...

— Mene zanima ko je to bio.

— A ne! — odmahnu Japanc glavom. — To ti neću reći! Lesli raširi usne u osmeh.

— Onda nema više razloga da nastavljamo ovaj razgovor, Noburu!

Ustali su, obojica istovremeno, motreći jedan drugog kao dve zveri koje će u sledećem trenutku iskežiti zube i zarežati, u znak da borba počinje.

Lesli odstupi nekoliko koraka unazad, ostavljajući Noburu samog na ivici stene. Ne skidajući pogled sa protivnika, ovaj se saže da pokupi deo svog oružja.

»Šuriken, vakizaši, šaken«, pratio je Lesli pogledom njegove pokrete. »Upravo onako kako sam i očekivao...«

Stežući vakizaši levom rukom, Noburu se ceremonijalno nakloni. Taj stav trebalo je da iznenadi protivnika, ali je Lesli

još maločas pravilno procenio da Noburu spada među one retke ninđe koji više vole vakizaši na suprotnoj strani.

— Spremi se da umreš, Lesli Eldridže...

— Spremi se da umreš, Noburu!

Potpuno bezizraznog lica, što je jedan od specijaliteta nindī, Noburu pređe u napad. Munjevito i bez ikakvog upozorenja, sa svom snagom i brzinom kojom je raspolagao.

Dvostruki istovremeni napad, izveden u vremenskom intervalu jednog treptaja oka...

Šuriken zazuja prema Leslijevom trbuhu, vakizaši se podiže na udarac, ali je taj pokret bio samo finta, jer za prvom polete i druga čelična zvezda, usmerena u prostor koji će telo protivnika zauzeti u pokušaju da se ukloni sa putanje prvog šurikena.

Umesto da to učini, Lesli ostade na mestu, samo se malo izdižući na vrhove prstiju. Leva ruka podiže se pokretom koji ljudsko oko ne može da sledi, a među njenim prstima zablista šuriken.

Prava je drskost koristiti tu neveliku čeličnu zvezdu kao štit od bačenog šurikena, a naročito kada je punom snagom bacio do vrhunca obučeni japanski nindā. Tu vrstu drskosti,

međutim, Lesli je razvio do savršenstva, uspevajući da iznenadi čak i najtvrdje protivnike!

Dve čelične zvezde zvonko se sudariše, rasipajući unaokolo plavkaste iskrice. Noburuov šuriken odlete u stranu i odskoči od udarca u kamen, vraćajući se prema svom vlasniku. Samo stoti deo sekunde kasnije, druga čelična zvezda prozuja pored Leslijeve leve mišice i odlete daleko prema kući.

Ako je i bio iznenađen brzinom, spretnošću i drskošću svog protivnika, Japanac to ne pokaza. Naprotiv, prazneći pluća od vazduha visokim i prodornim krikom, on se baci unapred, zamahujući ovoga puta vakizašijem da zada stvarni i zaista opasni udarac.

Kao da pleše, Lesli načini korak u stranu na vrhovima nožnih prstiju. Taj pokret bio je savršeno proračunat i među prstima desne šake njemu se stvori Noburuov prvi šuriken koji je upravo u tom trenutku dostigao najvišu tačku svoje putanje.

Vakizaši prozuja kroz vazduh, padajući prema Leslijevoj glavi; još jedan trik-udarac, dobro poznat američkom nindži, jer pravi cilj zapravo je ranjivi trbuh koji će oštrica oružja otvoriti u deliću sekunde kada

Noburu naglo promeni pravac udarca...

Odbacujući se obema nogama, uvis, Lesli načini salto unazad, uklanjajući se van domašaja vakizašija. Kod svakog drugog protivnika, to bi bilo dovoljno, ali u borbi sa nindžom ne. Vreme dok se njegovo telo obrće u vazduhu Noburu može iskoristiti da načini novi skok unapred i zada udarac koji će odlučiti borbu!

Mora ga, dakle, sprečiti da načini taj korak, a to se najlakše postiže napadom...

Noburuov sopstveni šuriken zazuja prema njegovim grudima, prinudivši ga da zastane i odbije čeličnu zvezdu u stranu oštricom vakizašija. U međuvremenu, Lesli se dočeka na noge, ponovo licem okrenut protivniku i lansira drugi šuriken u njegovom pravcu.

Sve to, naravno, odigravalo se fantastičnom brzinom, mnogo brže nego što se rečima može opisati. Zapravo, od početka borbe nije prošlo više od tri sekunde, a u tom intervalu zadato je i odbijeno nekoliko smrtonosnih udaraca!

Noburu, naravno, stiže da hitrim pokretom odbije u stranu i drugi Leslijev hitac, ali ga to zadrža. Svega nekoliko stotih delova sekunde, ali je to u obračunu dvojice nindži vreme za

koje se može dogoditi mnogo, mnogo toga...

Lesli je skočio unapred istog trenutka kada su mu oba stopala dotakla tle; šireći ruke, on polete ispod sečiva vakizašija, obuhvatajući Noburuo oko pasa. Pao je na desni kuk, veštim zahvatom prebacujući protivnika preko sebe.

Noburu se dočeka na lakat i koleno, obrćući vrh vakizašija prema Lesliju kako bi odbio novi napad. Umesto toga, Lesli skoči pravo uvis i sa obe noge se dočeka na mestu koje je najpre on, a zatim i oboje njegovih prijatelja, veoma dobro upoznao...

Stena, načeta vekovnim delovanjem vetra, kiša i soli u vazduhu, bila je preslaba da izdrži takav udarac. Noburu kriknu, osećajući da mu se tle izmiče pod nogama i učini očajnički pokušaj da se spase. Odbacujući vakizaši iz ruke, on ispruži obe šake nastojeći da se dočepa dela tela koji sledećeg trenutka neće poleteti u ponor...

Uspeo bi u tome, bez sumnje. Brzina kojom se odvija najveći broj prirodnih pojava suviše je mala da bi uspela da iznenadi jednog nindū.

Da je bio sam, izvukao bi se, bez nekog većeg napora. Lesli, međutim, načini novi skok, sa-

ginjući se da u letu ščepa dršku vakizašija.

Mrke Noburuove oči blesnuše i on otvori prste ruku; kao što bi učinio svaki nindā na njegovom mestu, munjevito je procenio situaciju i došao do zaključka da mnogo veće izgleda ima posle pada u ponor nego ako čeka neodbranjeni udarac sopstvenim oružjem u lice...

Na njegovu nesreću, i brzina padanja mnogo je manja od brzine kojom ninde zadaju udarce. Uspeo je samo da raširi zenice i otvori usta pre nego što je vakizaši pogodio njegovo čelo, rasecajući kost kao da je od vlažne hartije.

Lesli se saže preko ivice ponora, prateći pogledom kako se mrtvo telo japanskog ninde obrće u vazduhu pre nego što se zaustavilo na stenama prekrivenim tek nadošlom vodom.

Zavitlao je i okrvavljeni vakizaši za njim, ali ovoga puta dalje u okean. To oružje nije za svaku ruku i ne bi bilo dobro da ga nađe neki od radoznalih litalica koji često lutaju čak i ovim delom obale u potrazi za svim onim više ili manje vrednim predmetima koje okean donosi do podnožja litice...

Dugo je ostao na steni, motreći mrtvo telo pod sobom. Ne

slučajno; izreka nastala u Japanu pre mnogo stotina godina kaže: ne veruj da je ninda mrtav pre nego što vidiš njegov leš... a čak i tada nemoj biti siguran da je zaista mrtav!

*
* *

— Ovaj snimak — osmehnu se Šimura — vredeo bi najmanje nekoliko hiljada dolara kad bih ga ponudio nekoj televizijskoj stanici u gradu. Nikada ranje nije načinjeno ništa slično, a verovatno nikada neće ni biti!

Moruo otre znoj sa čela svilenom maramicom. Klima-uređaj je radio punom snagom i u novim Šimurininim odajama vladala je prijatna temperatura, ali Moruo nikako nije uspevaio da shvati kako to da se Šimura ne plaši onoga što su zajedno gledali na ekranu...

— Obračun dvojice nindži! — trljao je Šimura ruke. — Nikome još nije uspelo da to zabeleži na video-traku!

— Da, ali... naš čovek je pobeđen, Šimura-san...

— Pa šta s tim? Dolaze druga trojica, zar ne? Njih neće moći da sačeka na aerodromu i uhvati kao onog nespretnjakovića Noburua!

— Neće ni oni njega tako lako naći — usprotivi se Moruo. — Kuća na obali je prazna, jedna agencija za nekretnine dobila je zadatak da je proda!

— San Francisko je veliki grad — nasmeši se Šimura — ali ne toliko veliki da bi njih troje mogli nestati u njemu. Sem toga, opasne zveri se hvataju na mamac, Moruo, ako već nemaš dovoljno hajkača da ih isteraš iz skrovišta!

Moruo oseti kako mu se za leđa lepi košulja vlažna od iznenada hladnog znoja...

Predosećao je kakav mamac Šimura ima na umu i ta mu se ideja nimalo nije dopadala!

Drugi čovek proučavao je njegovo lice sa širokim osmehom.

— Lepo smišljeno, zar ne, Moruo? Daćemo mu priliku da dozna za naš novi transport i pripremiti zamku. Na brodu, najzgodnije, jer će tu biti i Sabah sa svojom ekipom!

— Da — kiselo se osmehnu Moruo. — A i ja ću biti na brodu, zar ne?

— Činjenica sa kojom veoma ozbiljno računam — klimnu Šimura glavom. — Neko mora koordinirati ninde sa Sabahovom grupom, a ja ne vidim pogodniju ličnost za to od vas, Moruo.

— Kada Sabah stiže u luku? Bojim se da ninde neće moći tako brzo da dođu iz Japana...

— Ona će ih brod sačekati. Ništa strašno — sleže Šimura ramenima. — Da, što više razmišljam, ta ideja mi se sve više dopada! Dve muve jednim udarcem: novi transport za Zaliv i prilika da se jednom zauvek otarasimo ninde!

— Opasno je da brod natovaren čeka u luci, Šimura-san — upozori Moruo. — To je neobično mesto, puno ljudi koji vrebaju priliku da se dočepaju tako masnog zalogaja!

— Rizik se mora prihvatiti — čvrsto reče Šimura — a Sabah će već umeti da sačuva tovar. Iskoristićemo svoje veze da obezbedimo tovar od policije i carinika i sve će biti u redu. Moruo, sve je isplanirano do poslednjeg detalja i nemojte više odugovlačiti stvar!

— Ne, ja sam samo hteo...

Šimura ga ućutka pokretom ruke.

— Dosta, Moruo! Još ću pomisliti da ste se uplašili!

— Ja samo pokušavam da nađem neku slabu tačku u vašem planu, Šimura-san... ali ne uspevam! — usiljeno se osmehnu Moruo. — Da, sada sam sasvim siguran da će sve proći u najboljem redu!

— Tako će i biti, Moruo! Tako će i biti! Recite mi, da li biste želeli još jednom da pogledamo kako Eldridž i njegova devojka vode ljubav?

— O, da! — nasmeši se Moruo. — Da, svakako!

Lukavo se smeškajući, Šimura pljesnu rukama. Pokretna vrata skliznuše u stranu i na njima se pojaviše dve devojke, odevene u kimona, sa velikim drvenim poslužavnicima na rukama.

Moruo se trže. Da li je moguće da je...?

Ne, prevario se. Iako su obe devojke neobično podsećale na onu raskošnu lepoticu koja za sada pripada samo Eldridžu, nijedna od njih nije posedovala više od površne fizičke sličnosti.

»Što nije loše, bar za početak«, pomisli Moruo, prihvatajući posudu sa sakeom iz ruke devojke koja je klekla pred njega, ponizno obarajući pogled.

— Kako se zoveš? — upita na japanskom. — Digni glavu, želim da ti vidim lice...

— Sumiko — odgovori ona tiho, dižući pogled. Da, lice oblika srca, krupne crne oči, pune usne, ali svi ti detalji zajedno ipak ne daju sliku koju bi on želeo da vidi.

— Pretpostavljam da je i tvoja prijateljica takođe Sumiko — nasmeja se Moruo, bacajući pogled prema drugom paru. Tamo je devojkica klečala pred Šimuirom, lagano mu ras-kopčavajući odeću.

— Da, i ona je Sumiko. To je lepo ime, gospodaru...

— Veoma — složi se Moruo. Pogled mu je počivao na ekranu gde se, po ko zna koji put, iz okeana pojavljivalo nago telo žene koje mu već danima ne da mira. — Svuci se, Sumiko...

Ona poslušno obori pogled i poče da razvezuje čvor širokog svilenog pojasa.

— Ustani — promuklo progovori Moruo. — Hodaj... kao ona!

Devojkica nije imala ničeg ispod kimona i njeno sitno, krhko telo odista je podsećalo na onu boginju na ekranu, ali...

— Ti nisi Sumiko, mala. Grudi su ti prevelike, kukovi preuski... i ne umeš da hodaš kao ona!

— Ja se trudim, gospodaru...

— Da, trudiš se... Dođi o-vamo!

Pomilovao je po dojčkama, i ona mu je uzvratila dubokim uzdahom. Nije se trgla ni kada joj je prstima stegao bradavicu, samo je zabacila glavu i sklopila oči, a jedna sitna

ruka spustila mu se na šlic pantalonu.

— Hoćeš ga? — prošaputa Moruo, buljeći u okruglu nagu zadnjicu druge devojkice koja je četvoronoške stajala pred Šimuirom, sa glavom među njegovim nogama. — Uzmi ga, ako ga hoćeš... da vidim šta ćeš mu uraditi... Sumiko!

Nije sklopio oči da bi mogao i dalje da se divi ženi na ekranu. Ono što je ta devojkica radila sa njegovim telom kao da se događalo nekom drugom, a ne njemu, i pored prijatnog osećanja topline koje mu se razlilo telom.

»Ne, to nije to«, pomisli, sklappajući na trenutak oči. »I Šimura i ja samo se zavaravamo...«

Šimura ga je, odlukom da mora biti na brodu sa oružjem kada Eldridž tamo stigne, praktično osudio na smrt. Da li je to zato što je primetio da i on želi Sumiko samo za sebe?

Ne, Šimura je suviše arogantan da bi uopšte pomislio da bi mu Moruo mogao biti suparnik kod devojkice. On odista želi da neko pouzdan kontroliše situaciju na brodu i obezbedi uspeh operacije... ali to nimalo ne umiruje drugog čoveka...

A kako bi bilo kada...

Ne... nije lako prevariti Šimuru, ali kada bi u tome uspeo...

Do đavola, suviše je opasan! Pitanje je kako bi Sabah prihvatio tu ideju, ali taj prokleti Arapin ionako misli samo o novcu. Isplatilo bi se pokloniti mu čak i čitav tovar sa broda kada bi time uspeo da eliminiše Šimuru!

Ninđe neće biti problem... ljudi koji ih šalju iz Japana dali su im uputstva da slušaju samo čoveka po imenu Moruo...

Da, do đavola... da!

Ono što je maločas samo bila drska i neostvariva zamisao počeo u Moruovoj glavi da dobija obrise dobro smišljenog plana dok su mu se kukovi ritmično pokretali, a devojkica hahtala nastojeći da ga što bolje zadovolji. Pre svega, ne sme dopustiti Šimuri da bilo šta posumnja, a to nije lako sa čovekom koji je po prirodi sumnjičav.

Ipak, ako plan uspe, a sada bi zaista morao da uspe, on bi postao prvi čovek organizacije na Zapadnoj obali. Kada Šimura i taj preokleti američki ninđa budu eliminisani, Sumiko će biti njegova...

Samo njegova! Ponizna robinja, spremna da učini sve kako bi ugodila, baš kao ovo stvorenje ovde!

— Čekaj — reče promuklim glasom. — Polako sada...

Ona uspori pokrete usana duž njegovog uda i duboko uzdahnu. Moruo rasejano pomilovao napete vrhove dojki, osećajući kako sada i ona želi muškarca.

Ispružio se na leđa i poturio ruke pod glavu, sklapajući oči. Druga devojkica prodorno je vrištala od bola i uživanja pod Šimurom, ali on nije želeo da posmatra taj prizor.

— Svuci me — reče. — Svim.

Ona to učini, vešto i hitro, dok se on leno pomerao da bi joj olakšao posao.

— Sedi sada — prošapta. — Miluj grudi, hoću da ih gledam!

Devojkica zabaci glavu unazad, stežući donju usnu zubima, sve dok ga ne primi u sebe do kraja, a onda zadovoljno uzdahnu. Njeni vitki prsti pogladiše bradavice, dlanovi se stegoše oko okruglih, zamamnih lopti njenih dojki.

Zajecala je kad se pokrenuo u njoj, a Moruo sklopi oči, nastojeći da ubedi sebe kako je na njemu ona, prava Sumiko...

Ne, ne ide... Do đavola, ne ide!

Ponovo je otvorio oči i okrenuo pogled prema Šimuri. Ovaj je klečao dok je devojkica, ležeći na podu na leđima, vrhom

jezika milovala njegov vlažni ud.

»Prokleta životinja«, prolete mu kroz glavu, »on odista ume da uživa u tome... a ja, ja nikako ne mogu da se otresem njene slike...«

Devojka nad njim zastenja, zarivajući prste u kožu dojki i donji deo tela joj se zatresao kao od udara električne struje. Pala je preko njega, izlažući grudi njegovim usnama i on gnevno zari zube u nežnu kožu, uživajući u ukusu tople krvi...

Vrisnula je, ali su joj se kukovi ponovo zatresli. Pogledala ga je praznim očima kada se otrgla, na licu joj je lebdeo izraz ekstaze, bila je spremna da učini sve za tog muškarca čiji joj ud pali utrobu i pričinjava neizmerno zadovoljstvo.

— Ustani — tiho reče Moruo. — Uzmi ga u ruku...

Ona se javi tihim jecajem protesta, ali se poslušno odvoji od njegovog tela i kleče među raširene noge muškarca. Masi-rala ga je lagano, posmatrajući to što radi razrogačenim očima, dok su joj prsti druge ruke, potpuno nesvesno milovali kratke dlačice među nogama.

Na drugoj strani prostorije, Šimura je podigao svoju partnerku na ruke i oslonio je leđima o zid, snažno se zariva-

jući u nju. Podizao je i spuštao, udarajući njenom zadnjicom u drvenu oplatu zida, sa očevidnom željom da joj nanese bol. Ona to, međutim, kao da nije osećala, vrteći kukovima kao luda i ispuštajući iz grla zvuke nalik rezanju divlje zveri.

— Gospodaru! — drhtavim glasom prošaputa devojka kraj Morua. — Daj mi ga, gospodaru!

— Ne! — isceri se on. — Ne još!

Ona ponovo steže usnu zubima, pokreti njene ruke među nogama se ubrzaše, sve dok ne zajeca od nove navale topline u utrobi.

Moruo ustade, osećajući da su mu noge nesigurne.

— Kleknj — reče. Ne talko, glupačo prokleta!

Prišao joj je otpozadi, kao životinja, žurno i gladno, tako da je morala prihvatiti njegov ud rukom da bi ga smestila u uski otvor. Vrisnula je od bola kad se divljački zario u nju, ali je taj vrisak smenio jecaj zadovoljstva kada joj je ispunio utrobu vrelin mlazevima svog semena.

Klonula je pod njegovom težinom, a i njemu je prijalo da tako leži, udišući miris njene kose, vlažne od znoja. U ovom položaju lakše je mogao da za-

misli da je pod njim žena koju neizmerno želi, da dojka koju steže levom rukom ima onaj oblik koji mu neprestano dolazi u snove, da...

Čak i njega samog iznenadio je novi mlaz koji je u trzajima napustio njegovo telo. Devojka pod njim nije više imala snage ni da se pomeri, ali je zaplakala drhteći čitavim telom od uživanja kakvo još nikada nije osetila.

Moruo s naporom podiže kapke. Šimura je gledao prema nje mu, ležeći nalakćen pored devojke koja je, iscrpljena, dahala na podu.

— Nisu bile loše, Moruo? — reče Šimura. — Ali... to ipak nije ono što obojica želimo, zar ne?

Moruo klimnu glavom, suviše umoran da bi i pokušao da govori.

— Uskoro — produži Šimura. — Još nekoliko dana, nekoliko noći i... ove drolje više nam neće biti potrebne!

Zamahnuo je rukom kao da želi tim gestom da pojača značenje svojih reči. Moruo se trže.

Devojka na podu nije imala vremena ni da shvati šta se dogodilo, a teška Šimurina pesnica smrska joj lobanju na glatkom drvenom podu. Cereći se, Šimura drugom rukom dade znak Moruu.

Devojka kraj ovoga podigla je glavu i začuđeno pogledala kada je čula udarac. Uzdahnuvši, Moruo joj pesnicom pogodi sam koren nosa, osluškujući kako se odjek praska s kojim se lome sitne kosti odbija od zidova prostorije...

*
* *

— Ubili su te dve devojke — zamišljeno reče ninda — zato što nisu dovoljno ličile na tebe, devojčice...

— Čudan motiv — tiho reče Sumiko. — Veoma je malo žena koje liče na mene... ako ta dvojica nastave da ubijaju one druge, vi muškarci trebalo bi da se zabrinete!

Tabasko Pit isprazni konzervu sa pivom i preciznošću košarkaša odbaci je u korpu u uglu prostorije. Apartamni na Rašn Hilu prilično su skupi, ali Leslie nikada nije štedeo na sitnim udobnostima, pa su se njih troje sasvim prijatno osećali poslednjih nekoliko dana, možda i zato što je novac za najam dolazio sa tajnog računa biznismena čije su prljave poslove raskrinkali nekoliko meseci ranije.

— Nikada da mi kažeš, Les, kako si ponovo ušao u trag toj

dvojici mangupa? — upata otvarajući novu konzervu.

— Sasvim lako. Prilikom poslednje posete, kada sam im ostavio poruku na zidu, ubacio sam minijturni radio-predajnik u okvir jedne od Šimurinih omiljenih slika. On se uključuje automatski svakih deset minuta i emituje signal koji ima domet od oko dvanaest milja u krug.

— Još jedna od tvojih elektronskih igračaka, mala? — nasmeja se Tabasko. — Kladim se da je već posle trećeg signala tvoj računar odredio položaj kuće u kojoj se Šimura sakrio?

— Posle četvrtog. Bio je toliko neoprezan da se preselio u vilu udaljenu svega milju i po od prve, i to na samoj obali, u visini ostrva Jerba Buena.

— Zašto mene nisi poveo u izviđanje — uzdahnu Tabasko. — Pre nekih desetak godina u tom kraju upoznao sam riđokosu koju još uvek ne mogu da zaboravim. Možda je ovo bila prilika za ponovni susret, a?

— Žao mi je, Pite. Ovoga puta bilo je jako važno da oni ne doznaju da ih i dalje držimo na oku. Neka samo kuju svoje planove, a mi ćemo im pripremiti prvoklasno iznenađenje...

— O, da — isceri se Tabasko.

— Nego, kakva je to priča sa Sumiko, Les?

— Obojica su se zaljubili u nju. Ne čudi me zašto — osmehnu se Lesli — ali me čudi da dva tako iskusna gangstera ne umeju bolje da kontrolišu svoju osećanja...

— To bi se dalo iskoristiti, Les — tiho reče dveojka.

— Znam. Veoma lako. Međutim, ne dopada mi se zamisao da bilo kojem od njih dopustiš da ti se približi...

— Ni meni — Sumiko se strese od iznenadne jeze. — Na ročito kada pomislim na te dve nesrećne devojkice. Ali, mnogo bi značilo kada bih bila tamo, u središtu zbivanja, zar ne?

— Nemoj — reče jednostavno Tabasko. — Sećaš se onoga što se dogodilo u Majami Biču?

Ona ne odgovori, tražeći pogledom Leslijeve oči.

— Nije se dogodilo ništa strašno, Pite. Dala sam se Monahanu da bih za Leslija i tebe dobila petnaestak minuta vremena. Na tome se sve završilo, zar ne?

— Možda za tebe — promuklo reče Tabasko. — Za mene još nije, prokletstvo! Tada sam se zakleo da ću učiniti sve da nikada više ne dođeš u takvu situaciju!

— Lesli je to shvatio mnogo bolje od tebe, zar ne, dragi?

— Jesam — nasmeši se ninda, prihvatajući nežno njenu ispruženu ruku — ali ipak ne bih voleo da se to još jednom dogodi... a naročito ne sa jednim od te dvojice!

— Ne možeš me sprečiti da to učinim, Les — čvrsto reče Sumiko. — Ti sam, na tom prokletom brdu, bićeš izložen suviše velikoj opasnosti da bismo te ostavili samog.

— Neće biti sam — dobaci Tabasko Pit. Još jedna ispraznjena konzerva u visokom luku polete prema korpi u uglu.

Lesli ga pogleda. Nešto takvo mogao je i očekivati, naravno. Nije ovo bio prvi put da mu njegovi prijatelji ne dopuštaju da se sam izloži opasnosti.

— Povezao si se sa Sabahom, Pite?

— Aha. Odlično plaća, ta arapska propalica!

— Verujem. Siguran si da to nije zamka? Ti si prilično poznat u podzemlju San Franciska, Pite, a oni će se bez sumnje raspitivati o novom momku.

— Proračunati rizik — sleže Tabasko ramenima. — Čini mi se da ti to tako nazivaš, ortak...

Sumiko se glasno nasmeja. Kao i uvek, njen smeh podsećao je na slatki zvuk srebrnih zvona koja Japanci tako rado

vešaju po granama drveća u svojim vrtovima.

— Odlično, momci — reče veselo. — Ja na jednom krilu, Pit na drugom, a Les u centru! Nema protivnika koji može odoleti takvom napadu!

Ninda ustade i priđe prozoru sa kojeg se pružao pogled prema severu i bučnoj luci San Franciska.

Sada je obasjana suncem, ali će jedne od narednih noći smrt ponovo zaigrati svoj krvavi ples po dokovima, znao je.

On je na taj ples navikao i ume da ga igra bolje od svih drugih; ali... da li sme dopustiti da se i njegovi prijatelji umešaju, izlažući se smrtnoj opasnosti?

— Nemaš izbora, Les — tiho se nasmeja Sumiko kao da odgovara na neizrečeno pitanje — Mi idemo, dopustio to ti ili ne!

— Ne dopuštam — uzdahnu Lesli, okrećući se njima. — Žao mi je, ali tako mora biti...

— Ha-ha-ha! — prezrivo iskrivi usta Tabasko. — Punoletan sam, do đavola... a čini mi se i ti, mala.

— Suviše dugo, da bih dopuštala da samnom gospodari tip kao što je ovaj gorila ovde! Najradije bi me zaključao u neki podrum i držao tamo i

danju i noću, prokleta muška šovinistička svinja!

— Ehej! — nasmeja se Lesli. — O kome to govorite vas dvoje? Mislio sam da smo prijatelji, do đavola!

— Prijatelji poštuju jedni druge — hladno izjavi Tabasko. — To o čemu ti govoriš nema veze sa prijateljstvom, mister Eldridž!

— Neće vam upaliti — odmahnu Lesli glavom. — Prijatelj je dužan da interveniše kada navlači sebi omču na vrat, prokletstvo!

— Šta tebe, do đavola, briga šta ja radim sa svojim užetom i svojim vratom? — cerio se Tabasko. — Mala, slažeš se?

— Potpuno. Moja je slobodna volja šta ću da činim i s kim da legnem ako sam za to raspoložena! Nisam ničiji rob i zahtevam za sebe pravo izbora!

Grohotom se smejući, ninda se svali na najbližu fotelju.

— Prokletstvo — reče konačno kroz smeh — pa ovo je prava pobuna!

— Sasvim tačno, kapetane Blaj — saglasi se Sumiko. — Posada ti otkazuje poslušnost!

— A ako razmišljaš o mački sa devet repova, bolje zaboravi — posavetova Tabasko — da ti se ne bi dogodilo ono što se do-

godilo tvom prethodniku sa »Bauntija«!

Ninda je ćutao, ali mu je lice ponovo bilo ozbiljno. Isuviše dobro je poznavao ovo dvoje ljudi da bi i dalje instistirao da ostanu van sledećeg poduhvata. Jer, oni će izvršiti svoju pretnju i umešati se u obračun, bez obzira na njegovu zabranu, u to je sada bio siguran...

A kad je već tako, zaključio, onda je bolje da deluju na osnovu zajedničkog plana, nego kao troje slobodnih strelaca koji slučajno imaju isti cilj.

— Idite do đavola! — reče sa uzdahom. — Pite, da li je čovek koji te je povezao sa Sabahom pouzdan?

— Mislim da je to deo Šimurinog plana da tebe posredno obavesti o transportu oružja, kako bi te uhvatio na mamac? Da, moguće je... tipa jedva i poznajem i od početka mi je bilo čudno što se baš meni obratio... U redu, šta s tim?

— Krajnji efekat je isti — složi se ninda. — Moraš samo biti mnogo oprezniji nego inače; možda je njihov plan da te eliminišu čim stupiš na brod.

— Vrlo verovatno. Zato sam planirao da na brod stignem pre nego što oni očekuju, Les, a da se zatim negde prikrijem do časa kada će početi gužva.

— Hmmm... suviše rizično — odmahu Lesli glavom. — Br-od jeste veliki, ali ga oni dobro poznaju. Imam bolju ideju: zašto ne bi, čim se ukrcaš, otišao pravo Sabahu i ispričao mu kako će Šimura pokušati da prevari Morua?

— Čekaj malo! — nabra Tabasko čelo. — Hteo si da kažeš Moruo Šimuru?

— To Sabah već zna ili će dotle doznati — nasmeja se Sumiko. — Leslieva zamisao je dobra, Pite; samo što više zbrke i igre krajeva protiv sredine. Kad Sabah to čuje od tebe, počće verovatno da kuje planove kako bi što više profitirao!

— Moraš mu izneti ponudu koja će ga zaslepiti — zamišlja no reče ninda. — A kako bi bilo da se predstaviš kao izaslanik Horhe Montilja, Pite, i ponudiš mu gomilu para ako oružje proda organizaciji »Farabundo Marti«?

— Hmmm... nije isključeno da mu je Montiljo već ponudio nešto slično...

— Nije. Slučajno znam da je Montiljo trenutno na Floridi i da neće dolaziti još nekoliko dana. Tvoj blef će upaliti, Pite.

— Tvoj blef — ispravi Tabasko. — Ali će upaliti, u to nema sumnje. Vidiš da smo nas

dvoje ipak bili u pravu, tvrdo-glavi čoveče!

— Rizik je još uvek veliki. Ovo što sada radimo samo je pokušaj da taj rizik svedemo na prihvatljivu meru...

— Sabaha nije tako teško prevariti — zamišljeno reče Lesli. — Šimura i Moruo, međutim, nešto su drugo i zato bih radije preskočio ulogu koju Sumiko ima nameru da odigra!

— Evo ga opet! — uzdahnu devojka, podižući oči prema tavanici. — Da čujem šta si sada ponovo smislio?

— Još ništa. Jedinji problem je zapravo u tome kako da te dovedemo u šape jednom od te dvojice, a da se njima to ne učinj sumnjivim...

— Ovoga puta — osmehnu se Sumiko — i ja imam jednu ideju. Uhvatiće me kako se šunjam oko Šimurua.

— Oko vile? Nije dobro da otkrije kako znamo gde se krije — odmahnu Lesli glavom.

— Ne oko vile. Šimuru ima jedno stalno mesto gde odlazi da se kocka. Biću tamo, a onda ću poći sa njim, kao da imam nameru da doznam gde mu je skrovište.

— Les?

Ninda ne odgovori odmah na Tabaskovo pitanje: po običaju, vagao je razloge za i protiv, tražeći najprihvatljivije rešenje i

ne dopuštajući pri tom da osećanja zamagle njegovo rasuđivanje. Neko je nekada način rada mozga nindi uporedio sa elektronskim računarima i to poređenje odista nije daleko od istine. Slično računar, i mozak ninde operiše samo sa činjenicama, kao da uopšte ne poseduje ljudske slabosti i mane...

— Suviše upadljivo — reče na kraju. — Zao mi je, devojčice, moramo smisliti nešto bolje...

— I meni je to palo na pamet — promrmlja Tabasko. — Jedan trojanski konj bi još mogao da prođe... dva su stvarno suviše!

Sumiko zausti da se pobuni, ali se odmah i predomisli. Snaga argumenata, uostalom, bila je na Lesliejevoj strani.

— Imaš neku bolju ideju?

— Imam — nasmeši se Lesli. — Priredićemo malu predstavu za mister Šimuru u njegovoj omiljenoj kockarnici...

*
* *

Preplanulo muževno lice, tamnoplave oči, savršeno skrojene beli smoking i ležerno držanje... Lesli je znao da privlači većinu ženskih pogleda dok je, sa čašom u ruci, šetkao od

stola do stola u popularnoj kockarnici »Nagit« u Ulici Becker, mestu koje se od početka svog rada hvalilo klijentelom dubokog džepa i najboljim izborom lepih žena u gradu.

I jednih i drugih bilo je večeras u izobilju. Kao i ljudi tvrdih lica i hladnih očiju koji nisu igrali, niti gledali žene. Njihov posao je da vode računa o sigurnosti svojih gospodara i oni ga pošteno rade, ne pitajući na koji način su gazde došle do novca kojim ih plaćaju...

Šimura je u jednom od separea i već zna da je ninda tu, sudeći bar po neupadljivim pogledima dva telohranitelja prate svaki Lesliejev pokret. On sam, međutim, pravi se da je ovde došao samo da se zabavlja i u ruci mu je već peta ili šesta čaša jakog pića uzeta sa poslužavnika polunage devojke koja neprestano kruži među gostima.

— Mogu li da dobijem vatre, mister?

Još pre nekoliko minuta ocenio je da će mu prići visoka riđokosa u smaragdnozelenoj haljini, potpuno iste boje kao njene krupne oči. Imala je telo zmije, koje ga je privuklo čim je ugledao.

— Irska? — upitao je, gledajući je pravo u oči, iako je i

duboki izrez njene haljine pru-
žao veoma zanimljiv pogled.
Ona se nasmešila i nagla nad
plamen upaljača koji joj je pri-
neo, pokazujući još više kože
svoje biste.

— Irska — odgovorila je,
izbacujući oblak dima kroz nos.
— Dopada ti se to što vidiš?

— Veoma. Pod uslovom da
ne upotrebljavaš silikone — od-
govori on, pomalo zaplićući je-
zikom. Sada je sasvim otvore-
no buljio u izrez njene halji-
ne.

— To nije teško proveriti
— odgovori ona, onim istim gr-
lenim, malo promuklim glasom
koji mu se odmah dopao. — Na-
ravno, ako nemaš nameru da
proveravaš ovde i sada, mali
moj... uprava lokala ne voli
takve stvari...

— Iskušenje je preveliko
— osmehnu se ninda — ali mi-
slim da ću uspeti da se uzdržim
dok ne popijemo po jedno piće
zajedno. A posle... imaš neku
ideju?

— Najbolju. Ova zgrada po-
vezana je na vrhu toplim hod-
nikom sa susednom. A u toj
susednoj zgradi, zamisli, radi i
jedan vrlo pristojan hotel...

— Baš fino! — isceri se Le-
sli. — Šta piješ, mala?

— Najzad jedan pravi džen-
tlmen — uzdahnu riđokosa hva-
tajući ga pod ruku i priljublju-

jući mu veliku čvrstu dojku
uz mišicu. — Svi drugi ubeđe-
ni su da devojke ovde piju sa-
mo šampanj-koktel, a meni je
uvek muka od tog đubreta!

— Viski?

— Viski. Dupli. Muškarac
kao ti zaslužuje samo anjbolje,
zar ne?

On pogledom potraži najbli-
žu devojku sa poslužavnikom,
ali je ne nađe. Crvenokosa ga
povuče za ruku prema baru.

— Kako se zoveš, lepotane?

— Lesli. A ti?

— Nećeš da se smeješ? Ber-
nadet.

— Uh... pretpostavljam da
te prijatelji zovu Berni?

— Ili samo Bi. Kratko i jas-
no, zar ne?

— I lako za pamćenje — os-
mehnu se ninda. — Dva dupla
viskija — dobaci barmenu koji
se užurba oko kristalnih čaša.

Prešao je neupadljivo pogle-
dom po bučnoj prostoriji. Ši-
murini telohranitelji opustili su
se videći ga sa riđokosom, što
je i očekivao. A tamo, na dru-
goj strani, stiže i Sumiko, već
privlačeći poglede svih kojih
nisu previše zauzeti kocka-
njem...

Vrlo uverljiva slika: furija u
džepnom pakovanju, đavolski
uzbudljiva u duboko izrezanoj
haljini od srebrnog lamea ko-
ja više otkriva nego što skriva

savršene linije njenih grudj i kukova. Ogromne crne oči blistaju gnevom, desna ruka zadržana joj je u tašnu, tako da joj se svi žurno sklanjaju sa puta...

— Hej! — trže se ridokosa, pokazujući zavidnu moć zapažanja. — Da ono tamo slučajno nije tvoja žena, prijatelju?

Lesli se okrete i načini grimašu.

— Uhhh — prostenja. — Kako se ona stvorila ovde?

Sumiko zastade na dva koraka od bara i istrže iz tašne ruku sa minijaturnim damskim pištoljem. Sa drugog kraja dvorane već su prema baru hitali ljudi iz obezbeđenja, napetih lica, svesni da ne mogu stići na vreme da spreče ono što će u narednom trenutku učiniti gnevna mala crnka.

— Tu si, dakle? — procedi ona kroz zube, dižući cev pištolja prema širokim grudima ninde. — Sada je kraj, dragi moj! Poslednji put sam ti juče poverovala, a sada je stvarno dosta! Dosta, čuješ li? Ljubio si me pre samo dva sata, a sad si sa tom crvenokosom droljom!

Lesli se nespretno spusti sa visoke barske stolice, malo se zaklativši, kako je njegova uloga i zahtevala.

— Čekaj, mala, do đavola! — promrmlja. — Objasniću ti... ja...

— Više ne! — čvrsto odgovori ona. — Pucaću ti pravo u ta lažljiva usta i...

Brže nego što bi se moglo očekivati od naizgled pijanog čoveka, ali ipak mnogo sporije nego što bi svaki ninda mogao, on se baci prema Sumiko. Ridokosa vrisnu i baci se na pod, barmen predostrožno nestade iza šanka, a devojkica odstupi korak unazad i pritisnu obarač.

Sviima se učinilo da je Lesli imao đavolski mnogo sreće što je posrnuo upravo kada je pištolj opalio. Veliko ogledalo iza šanka se zvonko rasprsnu, a on uspe da ščepa devojkicu za zglat ruke i obrne cev u stranu pre nego što je opalila drugi put.

Ni malo slučajno, oružje se obrte prema dvojici čuvara koji su trčali prema šanku. Izvlačeći oružje iz futrola pod pazuhom, oni se baciše na pod, upravo onako kako je ninda i očekivao da će učiniti.

On istrže pištolj iz ruke devojkice i baci ga u stranu, ali ne uspe da zadrži i nju drugom rukom. Jedino što je postigao bilo je da joj pocepa haljinu i otkrije savršene oblike njenih dojki pre nego što mu se otrgla

i potrčala, naizgled bezglavo, kroz salu...

On sam, teturajući se, pohita na stranu, prema izlazu, bacivši kratak pogled preko ramena.

Da, sve se odvijalo prema planu. Šimura je izašao da vidi šta se događa, u pravom trenutku da polunaga devojka gotovo natrči na njega.

Već na izlazu, Lesli dopusti sebi još jedan kratak pogled unazad. Da, Šimura je reagovao brzo, kao i obično: jedan telohranitelj skinuo je sako da bi ogrnuo gola ramena Sumiko, drugi se borio da je umiri, jer se borila kao divlja mačka.

Bio je na širokim mermernim stepenicama, kada devojka konačno prestade da se otima i klonu u ruke Šimurinog telohranitelja, briznuvši u plač.

— Idemo — zapovedi ovaj kratko. — Brzo... pre nego što se Eldridž predomisli i vrati!

Štiteći Šimuru i Sumiko telma, njih dvojica žurno kretoše prema sporednim vratima, skrivenim iza teške somotske draperije. Čuvar na vratima se bez reči ukloni, povlačeći zavesu u stranu.

— Pustite me — reče devojka iznenada, pokušavajući da se otrgne. — Ostavite me na miru!

Šimurine oči zablistашe od požude; u otimanju je sako telohranitelja spao sa njenih ramena i još jednom otkrio grudi čije skoro nestvarno lepe oblike sanja već toliko noći...

— Idemo, idemo! Ne boj se, mala, mišta ti se neće dogoditi!

Ona otvori usta da vrisne, ali joj jedna teška šaka zatvori usta. Borila se, više i ne pokušavajući da glumi, jer sada ima posla sa profesionalcima, koristeći sve trikovne iz borilačkih veština koje je znala.

Savladali bi je svakako mnogo brže da se nisu morali uzdržavati da je ne bi povredili. Ipak, u trenutku kada su je ugurali na zadnje sedište automobila, ona popusti, odista iscrpljena, potpuno mokra od znoja i do kraja pocepane haljine.

Šimura se ugura na sedište kraj nje, prigušenim glasom naređujući vozaču da ih što pre odveze do vile na obali. Sumiko se trže, osetivši njegov vlažni dlan na svojim grudima.

— Ne boj se — promuklo prošaputa Šimura. — Budi mirna!

Telohranitelj sa njene druge strane uhvati je za ramena, pritiskajući joj ruke uz telo. Šimura to iskoristi da joj dlanovima pritisne dojke, nasla-

dujući se njihovom čvrstinom. Disao je ubrzano, uvlačeći vazduh kroz zube, sa neprijatnim, vlažnim šumom.

— Pusti me, manijače — zajecca devojka. — Oh, bože, zašto me već jednom svi ne ostave na miru?

— Sve će biti u redu — užurbano joj je šaputao Šimura na uho. — Tako si lepa, znaš li? Neću ti učiniti ništa loše, veruj mi... kod mene ćeš živeti kao kraljica!

Ona zaplaka, opuštajući se pod njegovim rukama. Ni taj plač nije bio gluma, jer joj se svaki novi dodir Šimurine ruke sve više gadio.

Stresla se kad je osetila njegov jezik na bradavicama. Šimurine ruke skliznuše naniže, pod minijaturne gaćice od svilе, zastajući na nežnim dlačicama.

— Ne reaguješ? — šaputao je Šimura. — Pokušavaš da me ubediš kako te ovo ne uzbuđuje, kučko? Mene ne možeš prevariti, gledao sam svojim očima kako umeš da uživaš pod muškarcem!

— Pod muškarcem, da — prošaputa ona sa gađenjem — ali ne sa takvom odvratnom zmljijom kao što si ti!

Opustila je vratne mišiće i amortizovala šamar koji je došao iz mraka. Sada joj je bilo

mного lakše; Šimrini šamari, apsurdno, mnogo su podnošljivi ji od njegovih milovanja!

Svila njenih gaćica popusti pod pritiskom i on joj zari prste među butine. Oslanjajući se leđima na široke grudi telohranitelja iza sebe, ona ukrti čitavo telo, sklapajući oči kako bi se što bolje koncentrisala.

Šimura prigušeno opsova. Ovo što je sada osećao pod prstima više je podsećalo na figuru od drveta, nego na telo mlade i ludo uzbudljive žene...

— Idi do đavola, kučko! opsova kroz zube, odvajajući se od nje. — Boga mu, hoćemo li jednom već stići do vile?

— Još nekoliko minuta, mister Šimura — odvrati vozač preko ramena. — Samo još nekoliko minuta...

— U redu, u redu. Dodaj gas, do đavola!

— Mister Moruo je maločas zvao — progovori telohranitelj koji je sedeo pored vozača. — Njemu se čini da...

— Baš me briga šta se čini toj kukavici! — zareža Šimura. — Neka ide do đavola!

— Zamolio je da mu se javite na brod čim nađete vremena... Ima utisak da nešto nije u redu...

— Nije u redu što sam taj posao poverio njemu — pro-

gundā Šimura. — Eto šta nije u redu!

— Ako se ponovo javi, šta da mu kažem, mister Šimura?

— Ništa. Neka najpre on kaže šta se, do davola, događa na tom brodu. Ako stekneš utisak da je stvar ozbiljna, prenesi mi poziv, inače me ostavite na miru, je li jasno?

— Jasno, mister Šimura... Evo, stižemo do vile...

— Ah, konačno — promrm-lja Šimura. — Konačno!

Sumiko ponovo pokuša da se bori dok su je izvlačili iz kola, ali to nije moglo trajati dugo. Cereći se, Šimura sačeka da telohranitelji savladaju njen otpor, a onda pođe ispred njih, neprestano ubrzavajući korak.

Telohranitelji spustiše devojku na glatki drveni pod i izmak-koše se.

— Napolje! — promuklo re-če Šimura. — Ostavite me sa-mog!

Pokretna vrata zaklopiše se sa treskom. Šimura nervoznim pokretima strže odeću sa sebe i ostade potpuno nag. Sumiko skrete pogled u stranu da ne bi morala da gleda njegov dugi i tanki ud, nalik psećem, kako podrhtava od požude.

Gadno se cereći, Šimura pri-de zidu i sa njega skide trokra-ki bič, nekoliko puta zapucke-tavši njm u vazduhu.

— Šteta za tako lepu kožu — reče više za sebe. — Ali, ako već ne mogu da te dobijem mi-lom, onda... Prokletstvo, ko je sad to? — zaurla.

Neko je tiho zakucao na vra-ta i Šimura je doslovno po-divljao od besa. Poleteo je, psujući iz sveg glasa na dva jezika, vitlajući bičem iznad glave.

— Mister Šimura — uplaše-no proturi glavu kroz otvor vra-ta jedan od telohranitelja. — Mister Moruo ponovo zo-ve... Kaže... kaže da je ninda na brodu!

*
* *

Tabasko Pit odvoji se od za-rđale ograde broda i krete la-ganim hodom prema stepeništu koje vodi naviše, prema delu broda koji se po tradiciji nazi-va kapetanskim mostom, i ako već odavno nema više nikakve sličnosti sa bilo kojom građevi-nom koja zaslužuje to ime.

Lopez je, kao i obično, oslo-njen o zid na početku stepeniš-ta, sa ugašenom cigaretom u zubima. Otkako je Pit na bro-du, neprekidno oseća na sebi pogled tih potuljenih očiju sa upadljivim beonjačama.

— Je li Sabah gore? — prijateljski upita Tabasko. Zastao je, jer je Lopez iskoračio, stavljajući jednu nogu na prvi stepenik.

— A gde bi bio?

— Šta ja znam? Ne viđam ga otkako su stigla ta prokleta žuta kopilad!

Lopez ga začuđeno pogleda. Svi u posadi su znali da su na brod stigla četiri nova čoveka, ali ih je Sabah uklonio sa palube tako da se njihova lica ne vide.

— Kako, do đavola, znaš da su žuti?

— Po mirisu! — isceri se Tabasko. — Preko, u Vijetnamu, naučio sam da ih prepoznajem po mirisu, časna reč!

— Je li? I ja sam bio u Namu, ali još nikada nisam sreo nekog ko tvrdi da žute prepoznaje po mirisu.

— Eto, ja mogu — nasmeja se Tabasko. — Japanci, ako baš hoćeš da znaš.

— Pa šta? Vrlo često radimo sa Japancima — sleže Lopez ramenima.

— Sa ovakvima ne. Ako sam dobro video, sa njima je tip po imenu Moruo...

— Sabah ne voli momke koji zavlache nos u stvari koje ne bi trebalo da ih zanimaju — progundā Lopez.

— A ko voli? Čuj, Lopez, moram da govorim sa njim?

— Sa Sabahom? Zašto?

Pit se osvrte unaokolo i naže prema Južnoamerikancu, spuštajući glas.

— Šalje me Montiljo — šapnu zaverenički. — Poznaješ to ime?

Lopez tiho zviznu i isceri se.

— Dakle, Sabah stvarno ima nos — reče. — Od početka je sumnjao na tebe, znaš?

— Znam. Nisam mogao ni u klozet da odem, a da ne osetim tvoje proklete oči na zadnjici — Dakle? Pustićeš me gore?

— Neće moći! — odmahnu Lopez glavom. — Sabah je rekao da ga ne uznemiravamo. Zašto nisi rekao ko te šalje kada si prvi put razgovarao sa njim?

— Montiljo nije znao da će se ti prokleti Japanci pojaviti — uzdahnu Pit. — Već se bio pogodio sa Sabahovim kupcima da mu ustupe ovaj transport, razumeš, i ja sam kreno na put samo kao obezbeđenje, da držim stvar na oku.

— Aha — promrmlja Lopez. — Kapiram... bojiš se da sada Sabah ne proda robu Japancima?

— To je to. Žuta kopilad sigurno će ponuditi Sabahu više love; Montiljo me je ovlastio

da prenesem i njegovu ponudu...

— Hmmm... Pa onda, da pitam Sabaha da li može da te primi...

Otkočivši voki-toki sa opasaka, Lopez uključi uređaj, ne skidajući pogled sa Pita. Druga ruka mu je, kao i do tada, počivala na dršci noža zataknutog za pojas.

— Halo, šefe — progovori u mikrofoni. — Lopez... onaj novi momak želi da govori sa tobom... Sam si? Nisi... Pa, imam utisak da bi želeo da razgovara nasamo sa tobom... Aha... Misliš? U redu, u redu...

Uzdahnuvši, Lopez isključi voki-toki i ukloni se Pitu sa puta.

— Idi gore — progundā.

— Hvala, ortak — naceri se Tabasko. — Ovo ti neću zaboraviti...

Nad njegovom glavom otvoriše se jedva vrata, propuštajući na trenutak mlaz svetlosti na stepenište. U osvetljenom pravougaoniku Pit ugleda već poznatu Sabahovu siluetu.

Karakteristična silueta, poznata po lukama širom sveta, a naročito na njegovim neuralgičnim tačkama, tamo gde oružje dostiže mnogo višu cenu nego na redovnom tržištu. Ogromna glava nad povijenim ramenima,

izrazito krive noge i neprirodno duge ruke, sa šakama koje gotovo dotiču kolena...

— Šta je bilo? — progundā Levantinac.

Pit zastade na stepenicama. Sabah je tako blokirao prolaz da je morao ostati stepenik pod njim, očevito želeći da mu oči budu na istoj visini sa očima plavokosog džina.

— Montiljo me šalje, Sabah. Ima ponudu za ovaj tovar.

— Otkud Montiljo, do đavola, zna šta ja imam na brodu?

— Montiljo zna mnogo toga

— tajanstveno se osmehnu Pit.

— Hmmm... Uvek je dobro plaćao, prokleta propalica — za mišljeno promrmlja Sabah. — Samo, ovoga puta ne dolazi u obzir da poslujemo: momci sa kojima sam sklopio ugovor veoma su gadni!

— Japanci?

Sabah ga pažljivije pogleda.

— Video si ih? — progundā.

— A njihova lica?

— Nisam... ali otprilike znam kako izgledaju. Da li znaš šta o nindama, Sabah?

— Bajka — promuklo se nasmeha Levantinac.

— Ta tri tipa sa Moruom su ninde, Sabah — čvrsto reče Pit. — Ako nešto brzo ne preduzmeš, na ovom brodu dogodice se užasne stvari, jer njima

nije stalo ni do tebe, ni do posade, ni do tovara!

— Za prve dve stvari ti verujem, prijatelju... za onu treću, mislim da me lažeš!

— Istina je, Sabah! Jedino što oni žele, jeste da uhvate u zamku Moruovog neprijatelja. Tvoj tovar je samo mamac za njega, ništa više!

Sabah je mrmljao nešto nerazumljivo, očevidno duboko razmišljajući. Njegove beonjače pokretale su se tamo i amo, kao da pokušava da hipnotiše sagovornika.

— Ne znam — reče. — Ne znam, prijatelju... sve to ipak mi liči na bajku. Ti si sigurno Montiljov čovek?

Pit uzdahnu. Kritični period vremena, onaj u kojem bi Sabah mogao hladnokrvno narediti da ga bace u okean sa prerezanim grlom, polako je isticao. Lesli je već na brodu, ili će biti na njemu za nekoliko trenutaka, ako je njegova mala predstava kod »Nagita« uspešno završena...

— Nisam — reče.

— Aha — lice Levantinca ostade nepokretno. — Zašto si onda došao na moj brod?

— Da pomognem prijatelju. Onome koga Moruo i ninđe čekaju.

— Sada ne lažeš — promrmlja Sabah, saginjući se da bi bolje video Pitove oči. — Šta, do đavola, da učinim s tobom?

— Ništa. Najpametnije od svega za tebe i posadu bilo bi da napustite brod — osmehnu se Tabasko — ako vam Japanci to uopšte dopuste. Borba samo što nije počela, Sabah!

— Oni su ludi, prokletstvo! Imam sedam tona eksploziva u dnu broda! Ako to odleti u vazduh, dobar deo obale pretvoriće se u ruševine!

— Znam. Moj predlog je zato da isplovimo što pre, Sabah!

— A-ha! — odmahnu Levantinac glavom. — Ni slučajno, čoveče! Tek tada niko od njih neće oklevati da digne moje korito u vazduh, ako pomisli da je to dobra ideja!

— Onda pokušajte da se tiho izvučete sa broda... Upozoravam te da su mali izgledi da ostane u životu svako ko ostane na brodu, Sabah!

— Čekaj, do đavola! Hoću da razmislim!

— Nemaš mnogo vremena, Sabah... borba može početi svakog trenutka!

— Zaveži, proklet bio!

Pit začuta, osmehujući se. Ako njegova improvizacija uspe, njemu i Lesliju biće mnogo lakše da operišu na brodu bez

posade; uz to, daleko su manji izgledi da neko u panici načini glupost koja bi mogla aktivirati sav taj eksploziv u skladištu!

Sabah duboko uzdahnu, naglo došavši do odluke.

— Slušaj, prijatelju — započe. — Ja...

Vrata kroz koja je Levantinac maločas izašao ponovo se otvoriše, ali ovoga puta prostoriya iza njih nije bila osvetljena.

— Sabah? — javi se dubok, grleni glas. — S kim to razgovaraš?

Stežući zube, Pit se odbaci sa stepenica u tamu pod sobom, svestan da mu neće uspeti da ostane neprimećen. Taj grleni glas pripada jednom od ninđi, a sluh ninđe tako je oštar da će čuti čak i šuštanje vazduha na njegovoj odeći dok leti prema palubi...

Jedino čemu se može nadati jeste da ga široka Sabahova pleća zaštite dok se nalazi na delu putanje svog pada izložene oružju ninđe; samo, možda čak ni to neće biti dovoljno, jer...

— Ahh!

Pitova stopala dotakoše palubu i on se otkotrlja u stranu, pod stepenište, nadajući se da će Sabahov krik prigušiti šum njegovog pada, ili ga bar učiniti nedovoljno jasnim da bi

ninđa mogao odmah da produži napad...

Teško telo skliznu niz metalne stepenice i Pit jedva zadržava krik kada ga poškropi mlaz guste, tople krvi. Sabah je već mrtav, dakle... a ni njemu se ne piše bolja sudbina ako brzo nešto ne smili!

Ali šta... do đavola? Šta?

Izmičući se od potočića krvi koji se slivao sa stepenica, Tabasko podiže pogled.

Na svetlijoj pozadini neba jasno se videla silueta oniskog čoveka neprirodno širokih ramena. Nad levim ramenom štrči drška katana, siguran znak da se jedan od trojice japanskih ninđi nalazi svega nekoliko stopa nad njim.

Pit steže zube, mišići ruku sa drške pištolja vlažne od znoja. Nema nikakvih izgleda da pogodi ninđu, to mu je Lesli objasnio pre mnogo godina... Svaki takav pokušaj biće kažnjen brzo i nemilosrdno.

Smrću, naravno. Ninđe i ne znaju za drugu kaznu...

— Dođi! — javi se tiho onaj isti grleni glas. — Hoću da govorim sa tobom!

Pit steže zube, mišići ruku i nogu mu se zgrčiše u instinktivnoj želji da skoči i pobegne glavom bez obzira, što dalje od ovog prokletog mesta!

Glupost, naravno. Nijedan ži-
vi čovek ne može biti brži od
šurikena lansiranog rukom nin-
đe...

Ono što ga plaši više od smr-
ti, međutim, jeste izvesnost da
će se u sledećem trenutku us-
praviti i krenuti uz stepenice
na poziv tog grlenog glasa od
kojeg ga podilazi jeza!

»Mora da se tako oseća«, pro-
lete mu kroz glavu, »prerijski
kunić hipnotisan pogledom zve-
čarke...«

Ustao je, nesiguran nogama,
i nesvesno obrisao Sabahovu
krv sa lica. Metalne stepenice
zaškripaše pod njegovom teži-
nom kada je zakoračio na njih.

Ninđa je stajao nepomično
na njihovom vrhu, nalik figuri
nekog paganskog božanstva či-
ji se vernici nadmeću u tome
ko će prolići više krvi. Stežući
zube, Tabasko pokušava da zasta-
ne, ali su mišići njegovih no-
gu delovali nezavisno od svesne
komande mozga.

»Pitaće me ko sam, zašto
sam ovde i kakav je plan Leslie
zamislio... i ja ću mu sve to
izbrbljati, kao poslušni dečkić«,
govorio je, nesvestan da mu
nikakav glas ne prelazi preko
usana. »Ne smem to dozvoliti!
Smrt je stotinu, hiljadu puta
bolja!«

— Stani! — reče ninđa i Pit
se zaustavi, nalik automatu ko-

jem je iznenada presečen do-
vod struje. Desna ruka pokuša
da se dočepa pištolja, ali prsti
ni sada nisu slušali komande
mozga.

Jedino što je uspeo bilo je
da duboko udahne, ispunjava-
jući pluća vazduhom. Biće mu
potrebno mnogo energije ako
želi da savlada kobni uticaj nin-
đe na njegovo telo, a ta ener-
gija može se dobiti jedno inten-
zivnim sagorevanjem ugljenih
hidrata u telu, kako mu je Les-
li jednom objasnio.

»Nema sagorevanja bez ki-
seonika«, vrtela mu se po gla-
vi glupava pomisao, slično ne-
koj od onih jednostavnih pes-
mica kakvih ponekad ne mo-
žemo da se oslobodimo. »Nema
sagorevanja bez kiseonika...«

— Govori!

Pit otvori usta. I nasmeja se.

Glasno, grohotom, zabacuju-
ći glavu unazad. Veseo, pun
smeh čoveka koji nema nikak-
vih briga na svetu, a upravo je
čuo dobar vic...

— Ti, strašilo jedno! — reče
kad je prestao da urla od sme-
ha. — Okreni se, pogledaj ko
stoji iza tebe!

»Najstariji trik u knjizi«, po-
misli, po drugi put se bacajući
u stranu, preko čelične ograde
stepeništa. »S tom razlikom što
ovoga puta, za promenu, uopšte
nije u pitanju trik!«

Mora da je na japanskog ninđu u međuvremenu delovao ha ragei, jer je započeo napad još pre nego što se okrenuo da bi mogao videti priliku odevenu i naoružanu u dlaku isto kao i on...

*
* *

Japanac ispred Leslija je čučnuo i obema rukama dohvatio dršku katana koja mu je štrčala nad levim ramenom. Oštrica mača izletela je iz korica brzinom mlaznog aviona, uz karakteristični šum koji čak donekle i podseća na mlazni motor...

»Udarac vetrenjače«, pomisli Lesli skupljajući mišiće nogu na skok. »Dobra reakcija protiv napadača kojem uspe da te iznenadi sa leđa!«

Jer, udarac koji podseća na obrtanje krila vetrenjače u horizontalnoj ravni, gotovo da ne može da promaši, a naročito kada ga izvede ninda svojim dugim mačem. Za skok unazad nema vremena, skok u stranu ne vodi van domašaja oštrice, a veoma je mali broj mačevalaca koji će uspeti da svojim oružjem odbiju tako munjevit napad...

Jedini spas je skok pravo uvis, sa nogama skupljenim pod telo, ali i to samo na trenutak odlaže dodir sa smrtnosnom oštricom, jer se ona fantastičnom brzinom vraća istom putanjom!

Na vrhuncu svog skoka, Lesli isuka katana iz korica i položi oštricu uz desni kuk, s vrhom nadole. Sensei Tanaka mu je pokazao taj trik i objasnio da je on razrađen samo teorijski i da ga, koliko on zna, niko još nije uspešno primenio u borbi...

Sečivo Japanca sudari se sa čelikom Leslijevog katana i poznate plavkaste iskre na trenutak osvetliše mračne siluete dvojice boraca. Do Leslijevog uha dopre šum s kojim je, nekako stopa pod njima, Tabasko Pit doskočio na palubu.

Osećajući kako mu i ruka i noga trnu od siline udarca, Lesli prebaci težinu tela na levo stopalo. Leva ruka mu je na trenutak slobodna i on ščepa dršku vakizašija zadenutog za pojas.

Japanac pred njim pade na koleno, jer ništa manje od Leslija nije osetio silinu sopstvenog udarca, odbijenog sečivom protivnikovog mača. I njegova leva ruka pođe prema pojasu, po vakizaši, ali ne stiže do ci-

lja, jer se na tom putu susrete sa oštricom Lesliejevog katana.

Mek, tup udarac, i podlaktica sa šakom koja se još refleksno grčila pade na metalni pod mosta. Kao da se nije dogodilo baš ništa, japanski ninda načini salto unazad i prebaci se na četvrti stepenik ispod Leslieja, odbacujući hitrom kretnjom katanu iz desne ruke naviše.

Još jedan trik koji malo ko sme da primeni, jer je đavolski opasan i po borca koji ga ne izvede kako treba. Zapravo, radi se o pokušaju očajnika da jednim neočekivanim potezom izmeni tok borbe i neizbežni poraz pretvori u pobedu!

Lesli nije pogledom ispratio mač koji je poleteo naviše, lagano se obrćući u vazduhu; bila bi to fatalna greška, jer je japanski ninda sledeći delić sekunde iskoristio da prema protivniku slobodnom rukom zavitla šaken, jednu od onih čeličnih strelica za bacanje iz šake koja jednostavno ne može da promaši cilj na ovako malom rastojanju.

Lesli nema vremena da se izmakne ispred smrtonosnog šiljka; jedina moguća odbrana je da od sečiva vakzašija, širokog jedva jedan palac, načini štit pred svojim grudima!

Novi zvonki udarac čelika o čelik, novi vihor plakvastih is-

krica. Svetlost na trenutak obasja Japanca i Lesli vidi da iz patrljka leve ruke krv više ne šiklja...

Veština koja je do Japana stigla iz Indije, ko zna kada. Da, ninde poznaju način da svesnim naporom volje zaustave krvarenje iz otvorenih žila i nastave borbu; kada bi svaki drugi čovek sa takvim povreda ma iskrvario za najviše nekoliko minuta.

Nema, dakle, razloga da se borba oteže, jer gubitak ruke ispod lakta neće usporiti Japanca i bitno narušiti njegovu snagu. Štaviše, događalo se u takvim prilikama da borci koriste patrljak odsečene ruke kao toljagu, pretvarajući njenu neosetljivost u prednost za sebe!

Odbacujući se sa obe noge uvis, Lesli zapliva kroz vazduh; Japanac pod njim podiže mač da ga dočeka, ali jedna oštrica ne može se suprotstaviti dve-

ma... Vakizaši odbaci Japančev katanu u stranu otvarajući prolaz Leslievoj drugoj oštrici. Njen vrh prodre u oko japanskog ninde i izbi na potiljak, priključujući mu lobanju za metalnu oplatu koja zaškrpa.

Koristeći vrh vakizašija kao oslonac, Lesli se prebaci u vazduhu i dočeka na noge, meko

i bez šuma. Čitav vodoskok krene iz prazne očne duplje kad istrže katana iz glave mrtvog protivnika. Telo Japanca skliznu niz zid, ostajući oslonjeno na njega u neobičnom, čučućem položaju.

Preskačući ogradu stepeništa, Lesli se dočeka na noge svega nekoliko palaca od glave Tabasko Pita koji se, posle sličnog skoka, tek pridizao sa palube, još jedan dokaz koliko brzo se događa sve ono što ninde čine...

— Les? To si ti?

— Naravno da jesam! — nasmeja se ninda pod svojom maskom. — Da je onaj drugi, ti bi već bio mrtav, zar ne?

— Mmmm... verovatno... Gde su druga dvojica?

— Jedan je verovatno još uz Morua; taj tip ume da vodi računa o svojoj koži. Drugi je negde odakle može kontrolisati pristup dragocenom tovaru...

— Ha! — prošaputa Tabasko. — A šta je sa Moruovim planom da se otrese Šimure?

— U pravu si — klimnu Lesli glavom. — Naš hrabri prijatelj sada verovatno telefonira i pokušava da dozove Šimuru. Neće mu uspeti još neko vreme, jer je Sumiko tamo gde mi se baš ne sviđa da bude...

— Hajde onda da sredimo toga koji čeka Šimuru — pre-

dloži Pit — a potom se pozabavimo drugim nindom i Moruom!

— Ti imaš drugog posla — odmahnu ninda glavom. — Drži Sabahovu posadu na oku, ni oni nisu baš bezopasni...

— Nimalo — uzdahnu Pit. — Čekaj... tu kraj ovih stepenica stajao je koliko maločas jedan tip! Šta se snjim dogodilo, do đavola?

— Pojma nemam — nasmeja se ninda. — Zašto baš mene optužuješ za sve što se dogodilo na ovom brodu?

— Taj Lopez nije naivan — promrmlja Tabasko, osvrćući se po mračnoj palubi. — Ne bi me iznenadilo da je već okupio ostatak posade i sada sprema neku svoju igru...

— Tvoja briga, zar ne? Sam si tražio da dođeš ovamo: sad se sam i vadi iz nevolje, ja imam sasvim dovoljno posla sa tim turistima iz Japana!

Pit odmahnu glavom, sećajući se malopredšnjeg susreta sa jednim od ninđi.

— Ne govori tako — reče prekorno. — Oni su đavolski opasni, a ti sam stotinu puta si mi ponovio da protivnika ne smemo potcenjivati!

— Jesam. I mislio sam tako, ali se u međuvremenu dogodilo mnogo toga, Pite, što je mene učinilo boljim od njih. Znam

da ne bih smeo, ali sve više verujem da u Japanu nema ninde koji bi mi se mogao suprotstaviti!

— Gubimo vreme na prazno filozofiranje — nervozno reče Tabasko. — Imamo još puno posla pre nego što budemo mogli da se pohvalimo da smo najbolji na svetu!

— Tačno. Ostani u nekom zaklonu dok ne eliminišem sledećeg Japanca, a onda možeš poći u potragu za Lopezom i ostalim krijumčarima oružja — nasmeja se ninda.

Pit još jednom pređe pogledom po pustoј palubi.

— Slušaj — šapnu. — Ja mislim... Oh, do đavola, do đavola, do đavola!

Kao i mnogo puta do sada, njegov prijatelj je nestao u tami, a da Pit nije video ni kako, ni kada. Jedan jedini treptaj oka dovoljan je nindi da se izgubi, potvrđujući tako onu legendu u koju mnogi Japanci iskreno veruju, da ninde umeju da budu i nevidljive kada to poželevu...

Samo nekoliko koraka dalje, u senci konstrukcije broda, Lesli je osamtrao okolinu, pitajući se gde je njegov sledeći protivnik iz Japana.

Da, njih trojica primenili su pogrešnu strategiju, razbijajući svoje snage i dajući njemu pri-

liku da ih savlada pojedinačno. Premda to verovatno nije bila njihova ideja, već Moruova; kao i mnogi pre njega, i on je želeo da se malo uložnog napora postigne više ciljeva istovremeno.

»Da li je možda tu u pitanju neka fatalna greška u načinu na koji Japanci razmišljaju?«, postavi on sebi pitanje dok se šunjaо preko mračne palube, tek ponegde obasjanu svetiljka ma sa obale. »I u poslednjem ratu načinili su sličan promašaj; zavedeni početnim uspesima razbacali su snage u pokušaju da zagospodare čitavom hemisferom, postavljajući pred sebe ciljeve za koje nisu imali ni dovoljno vremena, ni dovoljno energije da ih ostvare...«

Moruo želi ovaj tovar, želi da se obračuna sa Šimurom, želi Sumiko. Da se koncentrisao na bilo koji od ta tri cilja, verovatno bi ga i ostvario, računajući na pomoć nindi. Ovakо, zagrizavši preveliki zalogaj, ubrzo će shvatiti da su mu zubi škljocnuli na prazno i da je ostao i bez poslednje mrvice onoga što je smatrao sigurnim plenom!

Mora da je sensei Tanaka imao u vidu osobinu Japanaca kada je u svoju školu primio mladića sa Zapada koji je je-

dnog jutra osvanuo na pragu njegove kolibe u šumi. Prst sudbine ih je spoljio, u to nije bilo sumnje, jer sve do tog trenutka mlađi Amerikanac nije čak ni znao da postoje bića koja sebe nazivaju nindama...

»Primio sam te zato, sine moj«, objasnio je nekoliko dana pre rastanka, »što sam shvatio da ninducu već stagnira i da ništa bitno novo nije dodato našoj umetnosti od vremena ka da sam ja bio sasvim mlad... Možda je to i zakon prirode, da sve što nastojimo da zadržimo u preuskim okvirima, ili umire, ili raskida te okvire i pobedonosno se širi po svetu.«

Sensei Tanaka je u pravu, naravno. Ninducu može samo da dobije širenjem po svetu i obogaćivanjem novim idejama. On sam najbolji je primer za to; pre nekoliko trenutaka objasnio je Pitu zbog čega oseća nadmoć nad nindama iz Japana koji su ostali sputani okovima tradicije...

Ali ih to ne čini mnogo manje opasnim, upozori sebe, nastojeći da pogledom probije tamu. Budi oprezan, čoveče... da nekim slučajem ne bi prokockao poverenje mrtvog učitelja Tanake i živih prijatelja koji očekuju da ih izbaviš iz smrtne opasnosti!

U njegovoj podsvesti haragei prošaputa prvo upozorenje na blisku opasnost i on se umiri, samo još jedna nepomična senka među predmetima na palubi...

Japanski ninda nije daleko, ali će biti veoma teško pronaći ga u tami ako i dalje bude strpljivo čekao u svom zaklonu. Treba ga, dakle, nekako izmamiti iz tog zaklona!

Nekoliko koraka od njega po palubi se crne nemarno razbacani delovi vitla za čamac za spasavanje koji je neko danas počeo da popravlja i nije dovršio posao... Da li bi se nešto od toga moglo iskoristiti kao sredstvo koje će japanskog nindu naterati da napusti zaklon?

Debelo čelično uže dobrim delom je razmotano po palubi, tako da mu sa ovog mesta ne vidi kraj. Ako tiho obrne ručicu, uže će skliznuti po palubi izazivajući šumove razne vrste...

Ta ručica će đavolski škripati, shvatio je čim je dotakao zadržalo ležište. Japanac će odmah shvatiti šta je uzrok tog zvuka i odakle dopire, a on je imao mnogo više vremena da upozna svaki detalj na palubi nego Leslie.

Bilo bi odista lepo da je nepoznati mehaničar na palubi zaboravio još i posudu sa uljem

za podmazivanje, ali, kad već nije...

Vrh šurikena zari se kroz crnu tkaninu u mišić na obrazu; od svih mišića tela ninđe, ovaj će mu u narednih nekoliko sati svakako biti najmanje potreban.

Potočić tople ljudske krvi razli se po zardalom zupčaniku vitla. Vetar, srećom, duva Lesliju u lice, tako da će zadah krvi biti odnet nad okean, a ne prema protivniku kome bi ga mogao odati. Istina, čulo mirisa kod nindži nije osam hiljada puta oštrije nego kod prosečnog čoveka, čime se može pohvaliti dobar lovački pas, ali je bar deset ili dvadeset puta...

Koncentrišući se da zaustavi krvarenje iz rasekotina na obrazu, Lesli lagano obrte ručicu vitla.

Krv i nije tako loša materija za podmazivanje, shvati kada se ručica prvi put bešumno obrte. Ispruženo čelično uže, međutim, stvori užasnu buku na drugom kraju palube; ili je to samo zvučalo užasno u nape-toj tišini ove noći...

Gotovo istog trenutka haragei pojača svoje signale upozorenja i Lesli se zguri na palubi, nalik sabijenoj čeličnoj opruzi spremnoj da svu svoju potencijalnu energiju otpusti

u trenutku kada ona bude potrebna.

Ne, neće videti drugog nindžu, shvati trenutak kasnije. Ovaj je dovoljno mudar da ostane među senkama sanduka i opreme neuredno razbacanih po palubi. Ali, i tom pokušaju može se doskočiti, naravno!

Sumiko ga je upozorila da bude oprezan sa kuglicom označenom crtama urezanim u materijal omotača, kako bi osetljivim vrhovima prstiju u tamj mogao da je razlikuje od ostalih kuglica u tajnom džepu pod opasačem. Neke od tih kuglica sadrže eksploziv užasne razorne moći, druge, opet, velike količine sive magle za dimne zavese.

Ova treća, međutim, nešto je odista posebno...

Haragei veoma često može nindži da pokaže čak i opšti pravac iz kojeg će opasnost doći. U ovom času ništa više od toga mu i nije potrebno.

Kuglica se bešumno rasprsnu među senkama na palubi; nikakvog vidljivog efekta nema, niti će ga uskoro biti, ali Lesli zna da se nevidljivi gas sada širi nad samom površinom palube oko mesta gde je bacio kuglicu.

Njegovo dejstvo ne ostavlja drastične posledice, a i ne traje dugo, ali je zato đavolski

neprijatno, jer kod žrtve stvar iluziju da mu je čitava koža zahvaćena lišajima koji užasno, nepodnošljivo svrbe!

Ninđe su, naravno, obučene da podnose i najteže fizičke nedaće, ali svako od vas zna da svrab ponekad može biti nepodnošljiviji od bola...

Pod crnom svilom kapuljače koja mu skriva lice i glavu, Lesli raširi usne u osmeh. Negde uz samo podnožje dimnjaka nalazi se čovek u istom ovakvom kostimu od svile, a njegovi nokti trenjem o tu svilu stvaraju karakterističan, prepoznatljiv, šum.

U dva bešumna skoka, Lesli pređe rastojanje do gomile sanduka na palubi, sanduka sa robom čija je carinska deklaracija svakako u najboljem redu, kako bi poslužili kao kamuflaža za one druge sanduke u dnu broda. Opipavajući prostor oko sebe, prsti ninđe još jednom dotakoše čelično uže i povukoše ga po metalnoj podlozi.

Šum noktiju po svili odmah prestade; znak da se Japanac u svom zaklonu sada ipak koncentriše na sve bližu opasnost. Lesli je, međutim, već doznao ono što je želeo...

Nikakva prepreka ne opterećuje uže, a prostor od ovog mesta do osnove dimnjaka pot-

puno je čist na dužini od nekih trideset stopa. Hitar proračun težine slobodnog dela užeta i ugla pod kojim treba zamahnuti da bi se postigao maksimalni efekat, a onda Leslijevi mišići kao da eksplodiraju, otpuštajući u veoma kratkom intervalu vremena ogromnu količinu energije!

Čelično uže odvoji se od palube i fjuknu kroz vazduh kao bič, obavijajući se oko dimnjaka. I oko čoveka koji se krije u senci tog istog dimnjaka.

Odbacujući uže iz ruke, Lesli iskoči iz svog zaklona i isuka katana na vrhuncu dugog, elegantnog skoka koji u deliću sekunde proguta rastojanje do njegovog cilja.

Oštrica jednog mača već je fjukala u tami, dok se japanski ninda borio da se oslobodi čelične zmije koja mu se omotala oko nogu. Izveo je to brzo i vešto, ali ne dovoljno brzo i ne dovoljno vešto...

Lesli je stajao na polubi pred njim, sa mačem u rukama izdignutim nad glavu. Taj stav veoma je poznat i nosi naziv daidodan no kamae, a svaki ninda tačno zna kako se od tog udarca može odbraniti.

U tome Japanac vide svoju šansu. Taj američki ninda kao da je lud što mu prilazi na na-

čin koji ga potpuno otvara za kontraudarac odozdo naviše!

— Umri! — uzviknu trijumfalno, zamahujući mačem sa sigurnošću majstora koji još nikada nije promašio u tako jednostavnom udarcu...

*
* *

Lesli se ne pomače sa mesta. Nije bilo ni potrebe za tim, jer brzopleti udarac protivnika nije računao sa prostom činjenicom da se na palac ili dva iza njega nalazi čvrsti zid od čeličnih ploča!

Procenio je stav Japanca, položaj njegovih ruku sa mačem i mogućnosti da uzvрати kontranapadom još dok je bio u skoku. Otuda i tako jednostavna akcija sa njegove strane, stav koji prosto izaziva da se uzvрати na najbrži i najjednostavniji način!

Drška katana sudari se sa lihom dimnjaka i sečivo skrete sa zemljišne putanje, prolećevši palac ili dva pored Lesliejevog kuka. Uzvratni udarac, međutim, bio je izveden sa savršenom koncentracijom i preciznošću.

Katana zasikta kroz vazduh kao razljućena zmija, sledeći pokušaj vitkog tela u crnom

kostimu da u poslednjem trenutku izbegne fatalne posledice udarca. Japanac je imao dovoljno vremena da izmakne glavu sa putanje mača, ali oštrica zari svoje čelične zube u početak vrata i produži naniže, zarivajući se u grudni koš i razdvajajući na svom putu srce na dve jednake polovine.

Ostavljajući mač u telu protivnika, Lesli elastično odskoči u stranu, jer je to telo još uvek odbijalo da prizna da je mrtvo. Noge se pomeriše po palubi kao da traže oslonac, ruke još jednom slabašno zamahnuše mačem, iako je to izgledalo pre kao da katana svojom inercijom vuče mrtve udove za sobom.

Taj poslednji pokušaj nije uspeo i nije ni mogao uspeti. Zakoračivši sada unapred, Lesli prihvati dršku svog katana i istrže ga iz grudi Japanca, dopuštajući mrtvom telu da se srože u podnožje dimnjaka.

Duboko udahnuvši vlažni vazduh sa okciana, Lesli se saže da zdere masku sa lica obojenog protivnika.

I ovaj je u zrelih godinama, kao Noburu. Lice ninđe koga je ubio maločas, na mostu, nije video, ali je bio spreman da se kladi kako je i on daleko od svog vrhunca...

— Sensei Tanaka je bio u pravu — promrmlja za sebe. — Ninducu u Japanu umire... uspravno, na nogama, ali ipak umire!

Obrisao je oštricu mača o odeću Japanca izgovarajući nekoliko ritualnih reči poslednjeg pozdrava hrabrom suparniku, a onda se uspravio i prešao pogledom po okolini.

Vetar sa okeana donosi nad površinu vode oblake bele magle koji umekšavaju oblike predmeta oko njega i prigušuju šumove grada. Paluba je i dalje potpuno pusta, posada bez sumnje doslovno sledi Sabahova uputstva da ostane u svojim prostorijama...

Vratio se žurno do stepenica mosta i odmah otkrio priliku u senci pod njima.

— Sve u redu, Pite — prošapta. — Ja sada idem gore, a posadu i tovar prepuštam tebi.

— Jasno! — odgovori ovaj i iz tame blesnuše Pitovi beli zubi. — Nije bilo teško, a?

— Ne naročito. Ono što sam ti maločas rekao stoji!

— Utoliko bolje — promrmlja Tabasko. — Utoliko bolje... ali ti ipak budi oprezan, važi?

— To svakako. Ni za živu glavu ne bih propustio priliku da ti sutra ujutru, kod »Luja«

svečano izgovorim one čuvene reči: »Šta sam ti kazao«?

— Jedva čekam — uveravao je Tabasko. — Pod jednim uslovom: ja plaćam!

— Jedan od tvojih uslova koji, za promenu, nije teško prihvatiti — nasmeja se ninda. — Srećno, ortak!

Ispratio je pogledom Pita koji je nestao u pravcu prolaza pod palubu, a on sam lagano je krenuo uz metalne stepenice, zaobilazeći barice već usirene krvi koje bi mogle postati veoma opasne ako na ovim istim stepenicama ponovo dođe do borbe.

Nije mislio da će je biti, međutim. Moruo i ninda koji ga čuva drže zapovednički most, relativno dobro utvrđen i sa mogućnošću održavanja veze sa svim delovima broda. Centralni položaj, kako bi to definisali svi udžbenici strategije, položaj koji se nipošto ne sme napustiti.

»Čak i tako usavršena nauka«, mislio je ninda penjući se uz stepenice, »ponekad može dati pogrešne rezultate ako se primenjuje slepo, bez razmišljanja. Tačno je da je to centralni utvrđeni položaj...« ali se takav položaj ponekad može pretvoriti u stupicu iz koje više nema izlaza!

Nije više bilo razloga za odugovlačenje. Zastavši pred teškim čeličnim vratima, Lesli drškom vakizašija zalupa po njima.

Tišina. Metalna kutija, međutim, u kojoj se sada nalaze dva čoveka, ima osobinu da dobro prenosi zvuk i Lesli jasno čuje šum uzbuđenog Moruovog disanja. Japanski ninda mnogo je tiši, ali Lesli zna da on, slično njemu, ritmično ispunjava pluća vazduhom i ponovo ih prazni, pripremajući se za borbu koja tek što nije počela.

— Otvorite, Moruo-san — reče Lesli na japanskom. — Nosim vam poruku od Šimure!

— Ko je to, do đavola?

Moruo govori engleski, nesvesno odajući da ne veruje glasu sa druge strane vrata.

— Lesli Eldridž — kaže ninda kroz smeh. — I zaista nosim poruku od Šimure!

— Lažeš! Govorio sam s njim pre dvadesetak minuta! On samo što nije stigao ovamo!

Prigušen, grleni uzvik iz unutrašnjosti prostorije. Japanski ninda se ljuti što Moruo tako olako odaje važne informacije. Opsađeni, a njih dvojica to sada jesu, uvek polažu svoje nade u pomoć spolja.

— Šimura neće doći — nasmeja se Lesli. — Uspeo je da

stavi šape na moju devojk... ti znaš o kome je reč, Moruo!

Prigušena psovka, ponovo umirujući šapat drugog čoveka. Sada bez sumnje ubeđuje Morua da protivnik koji stoji pred vratima igra suptilnu psihološku igru kojom želi da ih izazove na neki nepromišljen potez.

— Šimura vas je prodao Montilju, zajedno sa tovarom oružja! — nastavi Lesli veselim glasom. — Izračunao je da mu se to više isplati, a naročito kada je dobio i devojkupride!

Šumovi koje sada prenosi metalna oplata sasvim su jasni za Lesliejevo uho. Japanski ninda gotovo silom mora da sprečava Moruo da ne otvori vrata i ne jurne napolje, bezglavo, u sigurnu smrt.

Što znači da je sada suviše zauzet da bi obraćao previše pažnje na šumove spolja...

Katana još jednom pritaje-no zablista u Lesliejevoj ruci. Po ko zna koji put on oseti ono prijatno električno peckanje po koži dok energija iz mača kroz prste njegove ruke pritiče u telo.

Iluzija ili stvarnost?

Ko se iole razume u orijentalnu filozofiju zna da u njoj ne postoje jasne granice između dve kategorije. A čak i da

postoje, Lesliju bi bilo svejedno, jer je krajnji efekat isti, bar što se njega tiče: oseća da mu je telo puno energije kojoj se ništa ne može suprotstaviti!

Oštrica mača razdvaja čelični lim kao običnu konzervu. Povlaćći ruku unazad, Lesli odskoči u stranu i priljubi se uza zid.

Nije ni imao nameru da sebi mačem prokrči put kroz prepreku od debelog čeličnog lima, već samo da suparnika sa druge strane navede na fatalnu grešku...

Eksplzivna kuglica prolete kroz tek načinjeni otvor u zidu, prozuja kraj ninđe, za dlaku promaši šipku ograde i izazva zaglušnu detonaciju na palubi pod Leslijem.

Priljubljen uza zid, Lesli je strpljivo čekao; od ovog trenutka vreme radi za njega, jer Moruo više ne sme reskirati da se policija, obalska straža i vatrogasci pojave na brodu. Može odabrati jednu od tri mogućnosti: da sačeka dolazak policije, ili da pokuša da isplovi iz luke, oslobađajući se kompromitujućih sanduka tako što će ih baciti u okean pre nego što ga zaustave brzi patrolni čamci...

Naravno, izgledi da u tome uspe minimalni su; Moruo u

ovom trenutku već zna da je poražen i odabraće treće rešenje, ono koje najviše odgovara duhu tradicionalnog Japana: umreće pokušavajući da za sobom u smrt povuče i neprijatelja...

Tabasko Pit je zbog toga u blizini opasnog tovara; niko od Sabahovih ljudi neće dobrovoljno poći u smrt, ali postoji mogućnost da je Moruo poveo nekoga ko će izvršiti njegovu zapovest da čitav tovar, zajedno sa brodom, posadom i dobrim delom luke digne u vazduh!

Brod još podrhtava od eksplozije, ali kroz otvor u zidu do Leslija dopire uzbuđeni Moruov glas. Govori japanski, što nije karakteristično za njega, siguran znak da se ne obraća nikome od Sabahovih ljudi.

U redu, neka Moruo izdaje svoja naređenja čuvarima u skladištima broda; Tabasko Pti će se pobrinuti da ona ne budu izvršena. Sa druge strane ovog metalnog zida još uvek je jedan japanski nindža kome sada mora posvetiti svu svoju pažnju.

Lesli još jednom zari vrh mača u zid, ali ga ovoga puta ostavi u njemu, tako da oštrica za dobru stopu štrči u unutrašnjost prostorije. Odskočio je unazad, skupljajući noge, i

svom snagom pogodio metalnu šipku ograde iza sebe.

Čelik zastenja i povi se, ali je Leslie dobro poznao osobine tog materijala; reagujući kao neka vrsta opruge, šipka dade dodatnu energiju njegovom telu i on sa dve sastavljene pesnice pogodi mesto koje je nekoliko trenutaka ranije oslabio prorezavši ga mačem!

Lim zastenja i popusti, uz zaglušnu buku; Lesliejevo telo se kao vreteno provuče kroz neravni otvor, ostavljajući po njegovim ivicama komadiće crne svile i kože.

Gotovo u istom trenutku na keju se začu zavijanje policijske sirene, ali on taj zvuk sada mora ignorisati, koncentrišući se na to da u deliću sekunde, još pre nego što padne na pod, obuhvati pogledom što više detalja...

Moruo je u samom dnu, sa slušalicom broskog telefona na uhu; proći će dosta vremena pre nego što on bude u stanju da reaguje.

Japanski ninda, međutim, već je u vazduhu, odabravši najbrži način da promeni položaj kako bi se suprotstavio napadaču koji stiže sa one strane na kojoj ga nije očekivao.

Katana mu, međutim, još nije u ruci, s čime je Leslie i računao; ako sve bude u redu,

Japanac neće ni imati vremena da ga izvuče...

Šuriken polete iz njegove ruke trenutak pre nego što je ramenom dotakao metalni pod; Japanac se trže i obrte, ali jedan krak čelične zvezde okrznu njegove grudi, ostavljajući na njima duboku krvavu brazdu.

Odbijajući se ramenom od poda, Leslie se povi u struku, zamahujući nogama kao makazama; dvostruki udarac doslovno pokosi noge pod Japancem i baci ga na pod. Ne sasvim, jer se i ovaj kao mačka izvi, dočeka na ruke i uspravi, samo korak od zida kroz koji je štrčao vrh Lesliejevog mača.

Američki ninda bio je na nogama treptaj oka pre svog protivnika; užasno mnogo vremena kada je u pitanju okršaj dvojice nindi...

Vakizaši blesnu pred očima Japanca i spreči ga u novom pokušaju da izvuče katana; odbijajući udarac tako što je pogodio Lesliejevu šaku vrhom stopala, on odskoči unazad, više nalik crnoj čigri nego živom biću.

— Pazi, ludače! — vrisnu Moruo. — Iza tebe je... ahhh!

Svom težinom Japanac se osloni na vrh mača zaglavljenog u limu i čelična oštrica projuri kroz njegov grudni koš.

Lesli jasno vide kako se pod crnom svilom usta ninđe otvaraju na bezglasni krik i upravo tu usmeri udarac vakizašijem.

Krv u debelom mlazu šiknu iz rane i Lesli odskoči u stranu, izbegavajući da ga poškropi topla tečnost. Iza njega, Moruo dovrši svoj krik krajnjeg užasa i učuta, ispražnjenih pluća...

Izvlačeći vakizašij iz mrtve glave Japanca, Lesli ostavi telo da lebdi, oslonjeno o zid i pridržavano oštricom katana. Okrenuo se Moruo i laganim pokretom skinuo kapuljaču sa glave.

— E-Eldridž...

— A ko bi drugi bio? — nasmeja se ninđa. — Deda Mraz?

Moruo nervozno ovlaži usne vrhom šiljatog jezika.

— U redu — reče — pobedio si... Ja...

— A ti si izgubio. I Šimura je izgubio, samo što on to još uvek ne zna.

Moruo otvori usta da nešto kaže, ali ne uspe. Samo je reznirano raširio ruke i oslonio se ramenom o zid kako bi malo rasteretio drhtava kolena.

Napolju, policijske i vatrogasne sirene sada su složno zavijale, ali niko izgleda još nije uspeo da identifikuje brod na kojem je maločas odjeknu-

la eksplozija. Moruov pogled odluta na tu stranu i ninđa se nasmeja.

— Oni ne mogu stići na vreme da ti spasu život, Moruo... ali postoji način da za nekoliko minuta odložiš smrt...

— K-kako?

— Želim podatke o Šimurinom i tvom malom biznisu. Cifre, imena, adrese, lozinke, sve što je potrebno da zna čovek koji, recimo, ima nameru da uskoči u taj posao...

Moruo još jednom otvori i zatvori usta. Lesli načini značajan pokret vakizašijem i Japanac počeo da govori. Nesigurno, sa čestim pauzama, ali i ne pokušavajući da nešto prikrije ili preskoči...

Nije zastao čak ni kada u utrobi broda, pod njihovim nogama, počeo pucnjava nalik čitavom malom ratu, ni kada po palubi zatutnjaše teške čizme policajaca i vatrogasaca.

— To... to je sve — reče konačno slabašnim glasom. — Sada... mislim... šta ćeš sada da uradiš?

Lesli je ćutao. Približavao mu se bez žurbe, dižući vakizaši još rumen od krvi japonskog ninđe...

»Čudno«, mislio je nekoliko trenutaka kasnije, izvlačeći katana iz metalnog zida. »Mnogi ljudi tek u času smrti otkriva-

ju da su kukavice... a neki, koje drugi celog života smatraju kukavicama, umeju da umru veoma hrabro...»

*
* *

Šimurine oči bile su zakravljene, nesigurno se klatio na nogama, a iz usta mu je izbijao odvratni zadah alkohola.

— Tvoj ljubavnik je đavolski opasan — reče promuklo. — Uništio je trojicu ninđi i Sabahovu posadu, a policija je sada već na brodu i... do đavola!

Sumiko je sedela na uzdignutom delu poda, prekrštenih nogu i gledala u tačku nekoliko stopa iznad Šimurine glave. Još uvek potpuno naga i pod strogim nadzorom dvojice Šimurinih telohranitelja.

— Ne vidiš me? — isceri se Šimura. — Odmah ćeš me videti, lepotice. Vas dvojica, napolje!

— Bič, mister Šimura — reče uslužno jedan, pružajući mu opasni predmet. — Mislim da će vam još biti potreban...

— I hoće — isceri se Šimura — i hoće!

Sačekao je da telohranitelj izađu, a onda vrhom biča pokazao prema susednim vratima.

— U kupatilo! — naredi. — Hoću da me lepo opereš, divlja mačko, a onda da mi učiniš sve ono što činiš i tvom ljubavniku!

»Lesli je završio na brodu«, mislila je devojkica. »Svakog trenutka može stići i ovamo... Bolje da poslušam Šimuru i savladam odvratnost na nekoliko minuta...«

Uspravila se i zakoračila prema vratima, ponosno uzdignute glave.

Šimura bučno uzdahnu. Malo je žena koje umeju da hodaju tako kada su sasvim nage... još manje onih koje umeju da budu toliko uzbudljive.

Gotovo je pocepao odeću sa sebe, razbacujući njene delove unaokolo, kada je pohitao za Sumiko. Nije ipak ispustio bič iz ruke, sumnjičav zbog iznenadne devojčine poslušnosti.

Ona zastade na ivici plitkog bazena sa toplom vodom ugrađenog u pod kupatila. Uzdrhtala je od odvratnosti kad vlažni vrh njegovog uda dotače njenu zadnjicu, ali Šimura to drukčije protumači.

— Ah, to ti se dopada, mala? — šapnu. — A ovo?

Privukao je čvrsto uz sebe, stežući je jednom rukom preko grudi, milujući prstima bradavice.

»Sama sam ovo tražila«, podseti sebe Sumiko, ugrizavši se za usnu. »Les me je opomenuo da neće biti prijatno, ali nisam ni sanjala da dodir muškarca može biti toliko odvratno«!

Ispuštajući bič, Šimura je sa obe ruke steže za dojke, kao da isprobava njihovu čvrstinu. Zgrčila se od bola kada joj je stegao bradavice i zadnjica joj se pokronula pod njegovim ud-om.

— Osećaš ga? — dahtao joj je Šimura u vrat. — Čekaj samo dok ga osetiš u sebi!

Izmičući se od dodira muškarca, ona zastade na samoj ivici bazena. Cereći se, Šimura je gurnu naniže i ona skoči, ostajući do kolena u vodi.

— Okreni se — zapovedi Šimura. — Hoću da ti vidim te sisice!

Ona se lagano obrte, pitajući se zašto Leslie još ne dolazi. Ne može izdržati još dugo pre nego što počne da se bori sa Šimurom, a on je ipak jači, i sam majstor borilačkih veština...

Cereći se, Šimura sede na ivicu bazena i spusti noge u vodu.

— Dođi da ga opereš — reče, milujući svoj ud.

Ona kleče među raširene noge muškarca i ispruži ruke.

— Šta čekaš? Operi ga, kučko!

Ona podiže glavu i osmehnu mu se. Skupivši obrve, Šimura je začuđeno pogleda.

Zadala je udarac svom snagom i brzinom, skupljenom pesnicom pravo među Šimurine noge, ali je on bio spreman na slična iznenađenja. Munjevito je skupio noge, tako da je njena pesnica pogodila koščato koleno i odbila se, uz glasni krik devojke!

— Zmijo mala! — nasmeja se Šimura grohotom. — Baš sam se pitao kada ćeš nešto slično pokušati!

Ona je stezala povređenu šaku, po prvi put odista uplašena. Šimura je mnogo opasniji nego što je mislila i trebalo je da poslušaa Lesliejeva upozorenja...

— A sada ćeš ga lepo oprati — cerio se Šimura. — I olizati, kučko prokleta!

Okrenula se i potrčala kroz vodu, ali se on kao mačka bacio na nju. Vrisnula je trenutak pre nego što je on težinom svog tela potisnuo na dno, gurajući joj rukama glavu pod vodu.

Jednom rukom joj je stezao vrat, drugom nastojao da prodre među stisnute butine. Popustio je tek kada je pomislila da će joj pluća pući i ona

je izronila, bučno ispuštajući vazduh na otvorena usta,

Šimura iskoristi tu priliku da joj otpozadi zavuče ruku među noge i zadovoljno zarokta. Ona pokuša da se otrgne, ali joj moćna šaka još jednom potisnu lice nad samu površinu vode.

— Udaviću te, kučko — cedio je kroz stisnute zube. — Udaviću te ako ne pustiš da ti ga stavim!

Slepo pipajući pod vodom, Šimura konačno pogodi cilj. Uz glasni krik trijumfa, on obema rukama povuče kukove devojke unazad i zari se u nju do kraja.

— Ovo ti prija? — dahtao je. — Ovo voliš? Kaži, prokleta bila! Govori!

»Lesli«, bubnjalo je u njevoj glavi. »Lesli, zašto već jednom ne dođeš«?

Šimura uspori ritam svog kretanja u njoj i popusti stisak na kukove Sumiko, ali se ona ne usudi da ga se oslobodi.

— Hajde! — promrmlja Šimura. — Da vidim šta ti znaš... Vrti malo tim tvojim uzbudljivim dupencetom!

Jecajući, ona posluša, mehanički se pomerajući napred i nazad. Njegove ruke opet su joj gnječile grudi, a vlažni dah muškarca pekao joj je vrat.

— Ne! — prostenja ona, osetivši kako se njegov ud iznenada pomera u njenoj utrobi. — Oh, bože, samo to ne!

Ali su je Šimurine šake stezale kao mengele i ona ne uspe ni da se pomeri kad prvi vreli mlaz zapljusnu unutrašnjost njenog tela.

— Aaahhh! — uzdisao je Šimura. — Aaaahhhh!

Ona pade na dno bazena, otvarajući usta. Jedini izlaz za nju, i smrt je bolja od ovog užasnutog poniženja!

— Ah, to bi ti htela! — zurla Šimura, hvatajući je za kosu i izdižući joj glavu nad površinu bazena. — E, ne može... Ja ovde odlučujem da li ćeš živeti ili umreti!

Ona zajeca i potpuno se opusti, prepuštajući se toplim mlazevima semena koji su je ritmično zapljuskivali. Osetila je rezignaciju i svejedno je šta se sada događa. Ionako je već uprljana... posle ovoga Lesli... bilo koji muškarac... neće više hteti ni da je pogleda!

Osetila je kako je dve snažne ruke iznose na ivicu bazena i ostavljaju da leži na leđima. Osetila je dodir nečeg ljavog na usnama i poslušno ih otvorila kada joj je Šimura to naredio...

Otvorila je oči tek kada joj se čitavo telo zatreslo od udara otvorenom šakom po licu.

— Probudi se! — urlao je Šimura. — Znam da to možeš i mnogo bolje, gledao sam te sa Eldridžom, droljo mala! Hajde!

Ona ga ravnodušno pogleda.

— Šta hoćeš od mene? — progovori, gledajući Šimuru kao da ga prvi put vidi.

— Šta hoću od nje? — zacereka se Šimura. — Devojko, gde si ti bila sve ovo vreme?

Gledala ga je praznim očima, sve dok nije vrisnula od bola kada je šćepao za kosu i privukao joj lice ponovo napetom udu.

— Hoću da mi uradiš to! — šaptao je. — Ali i da uživaš, razumeš! Znam da umeš da uživaš dok to radiš!

Sumiko se promuklo nasmeja, hvatajući ga rukom. On je šćepa za zglavak, očevidno se plašeći da ga ne povredi.

— Šta je sad? — upita devojka. — Hoćeš ili nećeš?

— Hoću, do đavola! Ali, ako imaš na umu neku glupost, išćupaću ti taj zmijski jezik iz glave!

— Kako misliš da uživam uz takve pretnje? — sleže ona ramenima. — Do đavola, Šimu-

ra, trebalo je do sada da naučiš kako se kod žena sve mnogo lakše postiže na lep način...

— Hteo sam... nisi mi dala priliku!

— Naravno da nisam. Bacio si se na mene kao gorila još u kolima...

— Žao mi je, ali ti si toliko uzbudljiva da nisam mogao da odolim... Te tvoje grudi... prosto je neverovatno kako stoje!

— Dopadaju ti se? — Sumiko pogladi dojke vrhovima prstiju.

— Sanjao sam ih danima — promuklo reče Šimura — još otkako sam ih prvi put video. Znaš, moj čovek uhodio je tebe i Eldridža i jednom vas snimio kako vodite ljubav na obali okeana...

— Ahhh...

— On mora da je pravi fenomen, mala... Veliki mu je, zar ne?

— O, da. Veoma...

Šimura još jednom šumno uvuče vazduh kroz zube i steže joj dojke.

— Hajde — prošapta. — Sada!

— Čekaj... da se još malo bolje upoznamo — nasmeja se devojka.

— Želim te, prokleta bila! Mislio sam da će me ono maločas zadovoljiti, ali sam se prevario. Čini mi se da te sada želim još više!

Ona ga pomilova vrhovima prstiju po unutrašnjoj strani butina i Šimura se strese, kao od električnog udara.

— Vidiš — šapnu ona. — Mogu ja da budem i mnogo bolja... samo ako budeš imao strpljenja!

— Pa hajde onda!

Njeni prsti ponoviše isti pokret i on sklopi oči. Skliznuvši naniže, devojka mu grudima pomilova ud.

— Tako je — reče Šimura. — Tako je, mala...

Osećao je jagode njenih bradavica kako mu miluju kožu na trbuhu i zastenja od zadovoljstva, osećajući kako mu telo ispunjava prijatna toplina.

— Ovoga puta biće mnogo bolje, videćeš — šaputala je Sumiko. — Ovoga puta i ja ću učiniti sve što znam da bih ti ugodila...

On otvori oči i sumnjičavo je pogleda. U odgovor na taj pogled, Sumiko se podiže i približi trbuh njegovom licu.

— Pokaži mi šta još znaš, Šimura — reče promuklo. — Kladim se da si pravi majstor i sa jezikom!

On se nasmeja.

— Tu bi opkladu dobila — reče. — Dođi, približi se da...

Jedna teška pesnica zalupa na vratima i Sumiko odskoči do sredine bazena.

— Mister Šimura! — urlao je glas sa druge strane vrata. — Mister Šimura, jedna kola dolaze stazom prema vili!

*

* *

Tabasko Pit stisnutih zuba dodade gas, kao da pred njim nije kapija od debelih gvozdenih šipki, već prepreka od vlažne hartije kroz koju će džip proleteti bez ikakvog otpora.

Na sedištu kraj njega, ninda se čvrsto uhvati rukama. Reči više nisu pomagale; opsednut idejom da će se Sumiko dogoditi nešto loše samo zato što on nije bio dovoljno brz u obračunu sa Sabahovom posadom u skladištu broda, Tabasko je prosto podivljao.

Kapija se otvori pred njim, uz lomljivu čelika i lima. Iskaćući kroz otvor koji se iznenada stvorio na njegovoj desnoj strani, ninda krajičkom oka opazi siluetu sa puškom po-

dignutom na rame, nekoliko koraka od staze posute šljunkom.

Nema vremena čak ni šuriken da izvuče; sa tog rastojanja strelac jednostavno ne može promašiti Tabasko Pita, ošamućenog za volanom zaustavljenog džipa...

Prsti mu ščepaše nekoliko oblutaka i on ih zavitla prema strelcu, unoseći u zamah svu energiju svog moćnog tela.

Pet ili šest projektila pogodi istovremeno lice i grudi iznenađenog čoveka. Bačeni rukom ninđe, ti kamenčići imali su energiju samo za nijansu manju od metaka ispaljenih iz pištolja.

Unakaženog lica čovek se stropošta unazad; već mrtvi prsti refleksno se zgrčiše na okidaču i on ispali rafal u nebo, poslednji protest protiv smrti koja je došla tako neočekivano...

— Pite?

Tabasko je stenjao, povijen nad volanom.

— Idi, Les! Sa mnom je sve u redu, samo da...

U nekoliko dugih skokova ninda pređe rastojanje do drvoreda koji je sa ove strane

zaklanjao vilu, podignutu na samoj obali Zaliva tako da joj talasi zapljuskuju temelje.

Jedna senka je pred vratima; i u njenim rukama je automatska puška spremna za paljbu...

Nema vremena ni za kakva lukavstva ili obilaženje zgrade; ovoga puta mora se izložiti vatri iz puške da bi za što kraće vreme dospeo do Sumiko!

— Stoj! — zaurla čuvar kad iza reda drveća izbi senka koja se kretala gotovo neshvatljivom brzinom. — Stani, ili...

Cev puške pade u horizontalni položaj, prst se zgrči na okidaču. U istom trenutku, ninda se baci u skok, leteći paralelno sa tlom.

Kiša olovnih vesnika smrti prolete nad nindom, tako blizu da on oseti vreli dah duž čitavih leđa. Međutim, njegov skok ništa više nije moglo zaustaviti; on bi ga dovršio čak i da ga je nekoliko metaka pogodilo u telo!

Ispružene šake zariše se u grudi strelca, lomeći na svom putu kundak puške. Rebra popustiše pod udarcem, njihovi polomljeni krajevi zariše se u

pluća i srce dok je čovek urlao kroz krvavu penu koja mu izbi na usta...

Ustajući, ninda obrisa krvave šake o odeću mrtvaca. Negde pod njim, u nivou zaliva, proradi snažni motor glisera.

Ulazna vrata od solidnog drveta raspadoše se u kiši iverja pred njegovim naletom. U dva skoka ninda prelete preko predvorja, smrska još jedna vrata na svom putu i nađe se u prostranom salonu čiji su prozori gledali na površinu Zaliva, tridesetak stopa pod njim.

Motor glisera zaurla još jače. Sudeći po zvuku i vibracijama koje dopiru kroz pod, brzi čamac izlazi iz skrovišta, načinjenog tačno ispod mesta gde se on sada nalazi.

Kada jednom dostigne maksimalni broj obrtaja, gliser će odjezдитi preko zaliva; nije sumnjao da će mu ući u trag, ali...

Ali se pre toga Sumiko može dogoditi mnogo, mnogo loših stvari o kojima sada ne želi ni da misli...

Odbacujući se od poda, on zapliva kroz vazduh. Prozor pred njim raspade se na hiljade blistavih komadića i on ose-

tj vlažni vazduh Zaliva na licu, padajući naniže, prema senci čamca koji upravo izbija iz skrovišta pod vilom.

Da li je zakasnio?

Motor urla, pod punim gasom; samo delić sekunde zakašnjenja i čamac će biti predaleko za njegove prste ispružene kao kandže.

U magnovenju, on jasno vidi prizor pod sobom. Šimura za upravljačem koji drži jednom rukom; drugom privlači sebi Sumiko, uz pomoć biča koji joj je omotao oko vrata.

Oboje su potpuno nagi... dokaz da je Japanac ipak imao vremena da zadovolji bar deo svojih prljavih želja!

»Prekasno«, prolete nindži kroz glavu. Ispod njega, čamac poskoči na talasima, naglo povećavajući brzinu...

Kosti mu zapucketaše kada je ispružio ruke do krajnjih granica, Još samo delić sekunde, još samo delić palca i...

Uspeo je!

Ili ipak... ne?

Ščepao je samu ivicu zadnjeg dela čamca samo vrhovima noktiju, očajnički ih stežući da ne bi izgubio oslonac. Me-

tal zaškripa, ali on nije popuštao.

Noge mu pogodi talas stvoren iza čamca naglim povećanjem brzine i odskočiše naviše, dajući mu još nekoliko hiljaditih delova palca prostora koji mu je toliko potreban da se bolje uhvati.

»Bogovi, ako postojite, sada mi pomozite«, uputi on nemu molbu prema mračnom nebu, pojačavajući stisak.

Metal čamca popusti i to mu dade još nekoliko desetih delova palca. Sasvim dovoljno da se sada uhvati i prstima, a ne samo noktima leve ruke!

Dopustio je sebi glasni uzdah olakšanja, prvi u poslednjih nekoliko sekundi, a potom se i drugom rukom čvrsto uhvatio za ivicu.

Kao da ga je dozvala pomisao na njegovo ime, Japanac se obrte i razrogači oči od iznenađenja. Koristeći taj trenutak, ninda nape mišiće i pade čitavim telom po zadnjoj palubi čamca.

Munjevitim pokretom Šimura isključi motor i gliser nastavi da juri po talasima nošen samo inercijom. Zaklanjajući se iza tela devojke, on sa obe

ruke uhvati struk biča, zatežući ga oko njenog vrata.

— Načiniš li — reče — samo korak prema meni... ako samo pomeriš mali prst ruke, ona je mrtva, Eldridž!

Lesli ostade da leži, potpuno nepomičan. Šimura i ne shvata da mu tim zahtevom zapravo daje priliku da predahne i povрати deo ogromne energije utrošene u poslednjih nekoliko minuta.

Lagano se pomerajući, Japanac zauze najpogodniji položaj na pramcu glisera, pazeći pri tom da ne izloži nijedan deo tela eventualnom Lesliejevom hicu.

— Pat. — pozicija, zar ne? — isceri se konačno.

Ninda klimnu glavom. Zbog čega Sumiko neprestano izbegava njegov pogled?

Mora da se dogodilo nešto odvratno između nje i Šimure; nešto što ona ne može da oprosti sebi, reče hladni glas razuma. Srce ljubavnika uzdrhta od sažaljenja i gneva, ali ne zadugo.

Ni ta, nitj bilo koja druga osećanja ninda sebi ne sme dopustiti, a naročito sada kada je i život Sumiko u pitanju...

— Šta predlažeš, nindo?

— Oslobodi Sumiko i vrati nas na obalu.

— I pustićeš me da mirno odem? Ne verujem ti.

— Dajem ti svoju reč...

Šimura odmahnu glavom. Pritegnuto uz njegovo, telo devojke drhtalo je. Možda joj je bilo i hladno, vazduh je svež i vlažan nad Zalivom u ovo doba noći, ali...

— Ne možeš je dobiti, Eldridž — reče Šimura. — Želim je... više nego bilo šta što sam ikada pozeleo!

— Ona ne želi tebe, Šimura. Čak i kada bih te pustio da odeš nikakvog zadovoljstva ne bi našao s njom...

— Misliš? Bilo nam je... veoma lepo pre nego što si se ti pojavio. Zašto je jednom ne ostaviš na miru, Eldridž; za ime boga, pa sinoć je pokušala da te ubije!

— Samo predstava za tebe, Šimura — odmahnu ninda glavom. — Mislili smo da je pametno ako ona bude ove noći uz tebe dok mi obavimo posao na brodu, ali...

— Da li je to istina, kučko! — procedi Šimura, tresući devojku. — Govori!

Čutala je. Pogled joj je i dalje bio uprt u palubu...

— Istina je — potvrdi ninda. — Pištolj jeste bio pravi, ali ona nije odista želela da me ubije. Reci mu, Sumiko!

Ni glasa. Ona samo jednom pređe jezikom preko suvih usana.

— Vidiš? — trijumfalno uskliknu Šimura. — Ne želi te više, Eldridž, sama mi je to rekla, pre manje od jednog sata! Želi mene! Mene, razumeš li? Kad bih ti ispričao šta je sve radila sa mnom, kako...

— Sumiko! To ne može biti istina!

Ona još jednom ovlaži usne jezikom.

— Istina je, Les — reče promuklim, nepoznatim glasom. — Imao me je... i činila sam mnoge stvari sa njim i njegovim... telom...

— Jadna devovjčice — prošaputa Lesli. — Nije trebalo da dopustim da to učiniš!

— Dakle? — cerio se Šimura. — Na čemu smo sad, Eldridž?

Ninda se lagano uspravi, najpre na kolena, a onda čitavom visinom.

— Ne čini to! — dreknu Šimura. — Udaviću je, ludače!

— Nećeš... nisi li maločas rekao kako je želiš više nego išta na svetu? Više od sopstvenog života, Šimura?

— Ne budi lud! Ovaj bič tako je tanak da joj jednim potezom mogu odseći glavu ako to poželim!

— Zašto si tako siguran da je meni još uvek stalo do nje? — nasmeja se ninda, prilazeći još korak bliže.

Šimura steže bič oko grla devojkice i ona zabaci glavu unazad, nastojeći da olabavi stisak.

— Natrag, Eldridž! Natrag, ili je ona mrtva!

— Popusti bič. Povlačim se...

Ne skidajući pogleda sa Šimurinog lica, on odstupi dva koraka do same ivice palube. Sa olakšanjem primeti da je Šimurin stisak popustio i da je sada struk biča sasvim labav oko vrata devojkice.

»Još samo nekoliko sekundi«, pomisli. »Još nekoliko reči koje će privući Šimurinu pažnju i sprečiti ga da se okrene...«

— Da pokušamo iz početka, Šimura? — upita pomirljivim tonom. — Neka Sumiko odlu-

či... To je najpoštenije, zar ne?

— Možda — isceri se Šimura. — Ali, ne bih podneo pomisao da ostanem bez nje. Ove grudi koje sada osećam u ruci, Eldridž, one...

Gliser je sada sasvim sporo klizio po površini Zaliva, ali je njegova inercija još uvek bila velika i Šmura je na to zabravio. Kada je pramac čamca pogodio jedan od stubova drvenog mola na obali, on posrte i na trenutak izgubi ravnotežu.

S krikom na usnama, ninda se baci napred. Stići će do pramca mnogo pre nego što Šimura stigne da zategne bič oko vrata devojkice, a tada...

Ovoga puta, Sumiko je bila brža. Obrnula se u mestu i izvukla glavu iz omče, padajući na kolena. Ruke su joj se podigle i istrgle bič iz Šimurinih ruku.

— Ne! — vrisnuo ovaj kad shvati šta Sumiko namerava. — Ne, za ime boga!

Tanka kožna zmija omotanu se oko vrata; uvijajući je da se što bolje zategne, Sumiko načini nagli trzaj, unoseći u taj pokret svu snagu svog tela.

Otkinuta Šimurina glava zakotrlja se po palubi. Telo se zaklati, a onda sporo, dostojanstveno, pade preko ograde u mirnu vodu.

Lesli stiže u pravi čas da je prihvati na ruke i nežno položi na palubu...

Kada je ponovo otvorila oči, nad Zalivom je sijalo sunce, a kraj nje je promicala obala Sausalita, mesta koje je uvek najviše volela.

Uspravila se, međutim, sa krikom na usnama i prešla zbu-

njenim pogledom po blistavo čistoj palubi glisera.

— Gde je...? — upita tiho.

— Ko? — zgleđaše se Lesli i Tabasko Pit.

Ona pređe rukom preko čela, izvlačeći je ispod toplog ćebeta koje joj je pokrivalo telo.

— Ono... šta se noćas dogodilo — reče promuklo — to...

Tople usne sprečiše je da govori dalje i ona se opusti u poznatom zagrljaju.

— Ništa se nije dogodilo — promrmlja ninda između dva poljupca. — Baš ništa...

K R A J

CENOVNIK PROIZVODA »SPORT—MONTEX«
OD 01. 01. 1991. GODINE

NINJA I KUNG FU ODELA

140—155	666
160—175	714
180—200	769

KUUNG FU PANTALONE

140—155	218
160—175	236
180—195	288

ZNOJNICA ZA GLAVU SA PRESLIKAČEM

(bela ili crna) 50,00 d

AMBLEM po komadu 42,00 d

MAJICA SA PRESLIKAČEM
112,00 d

REKVIZITI — DRVENI

MAČ	120,00
NUNČAKE	140,00
TONFA	100,00
KAMA	76,00
ŠURIKEN	100,00
META	18,00

SPORT MONTEX kao specijalni proizvođač sportske opreme za sve borilačke veštine nudi svojim kupcima karate opremu i opremu za TKD.

Obaveštenje za sve kupce do 15 godina — narudžbu za njih moraju izvršiti isključivo njihovi roditelji.

SPORT MONTEX *international*

Gornji Milanovac Poštanski fah 63

Ovim neopozivo naručujem sledeće artikle:

Količina	Broj artikla	Naziv artikla	Visina vežbača	Cena

Ime i prezime _____

Datum rođenja _____

Ulica i broj (sprat, stan) _____

_____ tel. _____

Broj pošte i mesto _____

Datum _____

Svojeručni potpis _____

Narudženicu poslati na adresu Sport Montex, poštanski fah 63,
32300 Gornji Milanovac

NARUDŽBENICA — NINJA

SPORT

international

MONTEX

Telefon: 032/714-163

711-170

Telefax: 710846

Gornji Milanovac

Narudžbenica na 96. strani

